

09 - 20 - 02

# AMINTIRI CU SFINTI

## Volumul II

Oameni care au fost, influențe care vor rămâne ...

*Aduceți-vă aminte de mai marii voștri, care v-au vestit Cuvîntul lui Dumnezeu; uitați-vă cu băgare de seamă la sfîrșitul felului lor de viață, și urmați-le credința!” - Evrei 13:7*



# **Introducere**

Amintirile trecutului sunt o bună pregătire pentru viitor.

Unii oameni vin și pleacă repede din viața noastră, alții stau o vreme, punându-și amprenta pe inima noastră. După plecarea lor, nu vom mai fi niciodată aceiași.

Acesta este cel de al doilea volum din ciclul „Amintirilor cu sfinți”. Ecoul favorabil primit după publicarea primului a făcut posibilă publicarea cărții de față.

„Dragă frate Daniel, Dumnezeu mi-a trimis cartea dumneavoastră „Amintiri cu Sfinți” și mi se bucură sufletul când o citesc în împrejurările prin care trec. Nu la întâmplare am primit această carte. Nu te voi „peria” cu laudele, pe care le meriți numai pentru că ai lăsat Duhul să te îndrume în scrierea cărții. Dumnezeu fie lăudat pentru ce face cu tine și prin tine !

Aș dori să sugerez că se cere un alt volum, ba chiar mai multe volume cu „amintirile sfinților” pe care ai avut privilegiul să-i întâlnești. Am avut parte să-i întâlnesc și eu pe cei mai mulți dintre sfinții de care amintești și, citind întâmplările pe care le scri, re trăiesc amintirile mele. Ele mă îmbărbătează și îmi dau nădejdea de care am acum nevoie.” (L.E. - Portland, SUA)

„Încă nu am terminat de citit „Amintirile... Nu e de mirare, căci nu le citesc. ci le ... savurez. Și asta durează mai mult, mult mai mult. Aș vrea să le ofer unor frați cartea și nu știu de unde aș putea cumpăra măcar trei exemplare (chiar azi dimineață am fost la un timp de rugăciune la fratele Mihai Chiu și, prin credință, i-am promis un exemplar). Lectură obligatorie pentru copiii mei, în vacanță ... „Amintiri cu sfinții” (Ovidiu Blaj - Arad)

„Mulțumesc mult pentru carte. Am citit-o dintr-o răsuflare. Acest tip de scriere care combină biografia cu istoria unor oameni și vremuri (într-un spațiu atât de generos, România-Statele Unite)

oameni despre care noi, cei sub 40 de ani, știm doar foarte vag este foarte necesară. Toate acestea scrise în compania cuvântului de duh formează, după modesta mea părere, unul din stilurile cele mai apropiate de sufletul românului. Cred că „Amintirile cu sfinți“ vor avea succes. Aștept cu interes volumul II. (Vali Radu - București)

Ca și cei din primul volum, oamenii cu care vă veți întâlni sunt „sfinți“ în accepția Nou Testamentală a cuvântului, „oameni din casa lui Dumnezeu“, păcătoși răscumpărați, diamante ridicate din gunoiul lumii acesteia și destinate să împodobească lumea care va să vie.

Printre ei, vei recunoaște pe unii din tovarășii tăi de drum, așezați poate în alte vagoane ale vieții, dar călătorind împreună cu tine spre aceeași „patrie“, în care existența le va fi normală, nu extraordinară, ca acum. Din cauza decadentei din jur, apariția unui creștin este menită să iasă imediat în evidență ca un semn al neobișnuitului, ca un ghiocel vestind la sfârșitul iernii venirea mult așteptatei primăveri.

Ce înseamnă să fii creștin?

Un creștin adevărat este un semn al contradicției, un simbol viu al Crucii. Adevăratul creștin crede ceea ce este de necrezut, suportă ceea ce este de nesuportat, iartă ceea ce este de neiertat, iubește ceea ce este de neiubit și acceptă cu seninătate imperfecțiunea, este dispus să renunțe la voia lui, devine slab ca să fie puternic și găsește dragoste prin faptul că o răspândește darnic în jur.

În iarna lui 2003, ne-a vizitat pentru o săptămână de studiu Pavel Nicolescu. Am vorbit împreună cu dânsul despre câțiva din marii sfinți pe care i-am avut printre noi în generația noastră. Dânsul mi-a spus că acești oameni i s-au părut o stare particulară a unei realități pe care o trăim toți creștinii. Ei nu au făcut altceva decât să accentueze o realitate comună tuturor creștinilor. Orice om mântuit prin Christos și „născut din nou“ prin Duhul Sfânt este în sine o „intersecție“ a două lumi: cea „de acum“ în care s-a născut biologic și cea „viitoare“ în care va domni neprihănirea și în care vom avea o părtășie directă și intensă cu Isus Christos. Ceea ce caracterizează procesul creștin de maturizare este „tranziția“ lăuntrică zilnică dinspre lumea aceasta înspre lumea viitoare. Sfinții „mai mari“ dintre noi ne-au luat-o înainte pe acest drum și au ajuns mai departe decât noi ceilalți, majoritatea. Ei sunt deja mai mult „dincolo“ decât aici și s-au încetățenit mai mult „acolo“ decât „aici“. Ceea ce îi șochează și-i impresionează pe oamenii din jur este caracterul „deosebit“ al

acestor sfinți maturi. Ei au ajuns deja „altfel“ decât noi, venind printre noi cu un conținut de cunoaștere și de viață care seamănă mai mult cerului decât pământului.

Priviți din acest punct de vedere, sfinții maturi dintre noi nu sunt altceva decât o invitație pe care Dumnezeu o trimite în calea noastră. Conținutul acestei invitații spune: „Veniți și voi aici! Nu vă opriți pe drumul maturizării creștine! Părăsiți copilăria credinței și veniți spre maturitatea ei. Vă așteaptă lucruri mari și minunate. Apropiați-vă mai mult de Domnul Isus, mergeți prin viață împreună cu El și lăsați-vă transformați prin lucrarea Duhului Sfânt. Gândiți-vă din ce în ce mai mult la lucrurile de sus. Nu mai pribegiți departe de Domnul! Dacă deci, ați înviat împreună cu Christos, să umblați după lucrurile de sus, unde Christos șade la dreapta lui Dumnezeu (Coloseni 3:1).

Dacă cititorii acestui al doilea volum vor auzi această invitație și-i vor răspunde, menirea acestei cărți va fi mai mult decât împlinită.



# Amintiri cu sfinți

Oameni care au fost, urme care vor rămâne ...



## **1. Petru Popovici**

6 Iulie 2002. Tocmai m-am întors de la tabăra tineretului baptist român din America de la Colorado Springs. Aflasem de la Benjamin Cocar, prin Internet, că fratele Pitt fusese internat de două ori în două săptămâni. Il supăra inima și îl supărau plămâni. Cei din Atlanta erau de părere că se apropie despărțirea. Beni spunea că fratele Pitt este foarte lucid și calm, reușind chiar să-i întărească pe cei care veneau să-l ... întărească pe dânsul. Ajuns acasă, m-am grăbit să-l sun ca să-l mai apuc în viață. Mi-a răspuns chiar dânsul. Glasul îi era răgușit și vorbirea îi era chinută de bronșita dânsului proverbială.

„Sunt bine“, răspunse dânsul întrebărilor mele. „Doar că se apropie clipa. Toată chinuiala aceasta este menită să ne facă dezlipirea de lumea aceasta mai ușoară. Ne dezgustăm de toate cele de aici.“

„Ați primit exemplarul din cartea „Amintiri cu sfinți“? Vi l-a trimis Daniela ...“

„L-am primit și chiar doream să te sun ...“

Așteptam politicoș și nerăbdător să aflu părerea dânsului despre ultima mea carte. Mare parte din cuprinsul ei erau și întâmplări pe care le trăisem cu dânsul. Altele erau amintiri cu

nenea Richard, Simion Cure și alți „mai mari“ care-mi luminaseră cărările vieții.

„Cam multă lăudăroșenie ai pus în ea ... Mi-ai pus în seamă o sumedenie de lucruri pe care nu le-am făcut eu, ci Domnul ...“

Am izbucnit în hohote de râs și am căutat să o întorc:

„Astea sunt amintirile mele! Dacă Domnul va dori să spună și El ceva despre viața și activitatea dumneavoastră o va face cu siguranță în ziua evaluărilor ... Deocamdată, acestea sunt amintirile mele și așa mi-ați rămas dumneavoastră în suflet ...“

Ca elev crescut în tipografia de la biserica Bellflower, eram curios să aflu părerea dânsului despre cartea în sine și despre „calitatea“ scrisului. Țineam foarte mult la părerea „profesorului“ meu. Nu știam însă cum să aduc vorba ... dar mi-a luat-o dânsul înainte.

„Bine, bine. Domnul să aibă toată lauda ... Să mai scrii ...“

Și asta a fost tot. Asta e tot ce am obținut de la dânsul: „Să mai scrii ...“ A fost însă destul și încă prea destul de la un om obișnuit să dea slavă numai ... Domnului.



## 2. Simion Cure

Participam împreună cu dânsul la o ordinare de păstor. Ca de obicei, evenimentul se transforma într-o mare sărbătoare a comunității. Lume multă, pestriță, un serviciu bisericesc bogat, multă muzică, multe poezii, multe mărturii personale și multe îndemnuri. Sunt de față reprezentanți ai altor biserici, delegați din partea asociațiilor locale și naționale. După terminarea serviciului de ordinare urma o masă copioasă la care era invitată toată lumea.

Tata Cure era în formă. Sănătatea lui fusese bună în ultima vreme și buna dispoziție îl făcea să strălucească în mijlocul celor prezenți. Totuși, parcă ceva nu-i era tocmai la îndemână ... Parcă ceva îl deranja ... Din când în când, arunca câte o privire lungă spre cel sărbătorit. Privea apoi spre soția lui și spre cei din familie. Era parcă muncit de o preocupare personală. Să le spună ceva, să nu le spună ... A ales să tacă, dar a vorbit atunci când i-a venit rândul la amvonul sărbătorii. După ce și-a dres ca de obicei glasul, a început:

„Fraților! Avem ocazia să participăm astăzi împreună la o mare sărbătoare. Am stat și m-am uitat în jur și toate-s așa de faine ... Multă lume îmbrăcată de sărbătoare, muzica-i tare faină



și ea ... Plutește parcă în aer un miros de lauri ai slavei și ... n-aș vrea ca tocmai eu să vă stric bairamul ... Am însă ceva pe inimă și vreau să vă spun ce m-apasă.

Cu mulți ani în urmă, pe când eram încă tânăr și frumos la nevasta mea, călătoream mult prin țară, mai ales prin satele și cătunele din Banat. Îmi plăcea să merg pe jos prin mijlocul naturii. Nu mă speriau norii și nu mă temeam de costișa dealului, ca acum ...

Între două sate vecine așezate pe cele două maluri ale unei ape, tocmai se făcea inaugurarea unui pod nou, zidit din piatră.

Ajunsesem când sărbătoarea era în toi. Era multă lume. Veniseră primarii din cele două sate, ba mai venise și „cineva de la raion“, aveau muzică militară, iar în mijlocul tuturor acestora strălucea de frumusețe ... podul cel nou.

Gospodinele din sat îl împodobiseră ca pe un odor drag. Puseseră carpete de acasă pe marginile lui și aduseseră flori, multe flori din grădină. Au fost discursuri, au fost laude, au fost cântece, au fost ... câte și mai câte ...

Mi-am zis: „Bravo, măi podule! Grozav mai ești tu! Toată lumea te laudă!“

Am mai trecut pe acolo peste câteva luni și ... ce să vezi? Imaginea era cu totul alta. Podul meu era singur! Și nu numai asta, dar podul meu era tare plouat! Nu mai era nici o floare pe el ... gospodinele își luaseră covoarele care de care pe la casele lor ... Ce mai! Lumea parcă uitase de pod! Treceau doar pe el fără să-l bage în seamă. Treceau oameni, treceau vaci și cai, treceau turmele de oi ... și fiecare lăsase pe pod câte ceva din .... urmele lor. C-așa-i în viață ...

L-am privit pe sărbătoritul de mai alaltăieri și i-am zis:

- „Ce-ai pățit podule? Unde-ți sunt lăudătorii? Unde-i sărbătoarea? ...“

El nu mi-a răspuns nimic, dar .. am înțeles eu ... sărbătoarea aceea nu fusese pentru pod ... bietul pod ... Sărbătoarea fusese pentru oamenii din sat, nu pentru pod! Oamenii și-au făcut sărbătoare cum le-a plăcut lor, ca să se veselească ei!

Soarta podului nu este sărbătoarea, ci slujirea! Pe cei care slujesc, nu-i prea bagă nimeni în seamă ... nimeni nu-i mai laudă ... nimeni nu-i împodobește cu flori.

Pricepură-ți voi ce am vrut eu să vă spun? Povestea podului este povestea noastră. Astăzi e tare fain la voi ... și aveți și muzică ... aveți și invitați ... aveți și flori ... și ne așteaptă și mâncarea ... toți sunteți în sărbătoare ... și la mijlocul sărbătorii este astăzi un om, nu un pod ... dar omul e ca și podul ...

Ce va fi mâine? ... Soarta slujitorului este slujirea, nu sărbătoarea. De mâine s-ar putea ca toți să-l uitați pe cel sărbătorit astăzi. S-ar putea ca nici azi să nu fie sărbătoarea lui, ci a voastră ... Băgați bine de seamă! Vă vorbesc ca un om cu experiență ...“



### 3. Simion Cure

„Moșul“ a fost toată viața prietenul călătoriilor și al ... tinerilor. Ca unul care l-am cunoscut mai ales în partea a doua a vieții lui, pot spune că nu l-am văzut îmbătrânind niciodată. A fost ager la minte și tânăr la inimă până în ziua în care ... s-a „mutat“ dincolo de zare.

Știa să se apropie de tineri cu o inimă ca a lor și cu ... multă înțelegere. Se spune că cine vrea să-i înțeleagă pe cei tineri trebuie să știe să-i asculte cu amândouă urechile și ... cu inima. Iată un exemplu din viața lui Simion Cure.

Avea tare multă ironie pentru „holtei“ bătrâni care nu găseau, în puzderia de fete din țară, una care să le fie soție. Îi cam lua peste picior și-i cam împingea de la spate. Asta nu însemna că nu le era prieten. Dimpotrivă!

Un astfel de „holtei“ a venit într-o zi bucuros la „moșu“ cu mesajul:

- „Tata Cure, mă însor!“

Credea că-i face moșului o bucurie și că a scăpat de glumele spuse pe seama lui. Simion Cure l-a privit o clipă uimit, a măcinat ceva în mintea lui pusă mereu pe șotii, și i-a răspuns:

- Mă, tu nu ești întreg ...“

Surprins, întristat dintr-o dată și puțin jignit de replica „moșului“, tânărul a mormăit:

- „Ce vrei să spunei, frate Cure ? Până mai ieri mă împingeai de la spate ... și acum ? Mă faceți nebun ...“

Zâmbind cu toată fața, moșul a spus:

- „Mă, tu nu înțelegi? Eu mă mir de tine că, în sfârșit, ai înțeles că nu ești întreg. Numai cine își înțelege această realitate își caută cealaltă ... jumătate. Numai un băiat care știe că-i lipsește ceva, că nu este întreg așa cum este, se uită după o soție. Mă bucur că ți-a venit și ție mintea la loc și o iei pe calea tuturor bărbaților.“



#### 4. O poveste cu două pianе

Primul pian este gata să fie vândut de o profesoară universitară din inima Bucureștiului care se pregătește să plece definitiv din țară la rudele ei din Canada. Casa este mare, frumos mobilată, iar pianul este integrat armonios în decorul camerei de zi. Câteva cărți și niște lucrușoare așezate cu gust pe pian întregesc „ca la expoziție“ o imagine cu aromă „clasică.“ Totul în jur miroase a liniște și a eleganță.

Cumpărătorul este un proaspăt parvenit, îmbogățit peste noapte și probabil peste gemetele multora. Chipul lui este arhetipul unui „burghez gentilom“ din operele lui Moliere. L-am întâlnit însă și în alte vremuri, pe care le traversează mereu constant și întotdeauna egal cu imaginea lui de impostor cultural, de om purtător de mască, de asudat, rău mirositor, pomădat cu tot felul de parfumuri „scumpe“. L-am cunoscut în timpul lecturilor obligatorii din timpul liceului sub numele de „Dinu Păturică“, om fără suflet, cocoțat fălos peste edificiul unui morman de suflete ucise. Și l-am revăzut multiplicat în noianul de „intelectuali și ingineri proletcultiști“ ai comunismului, cu studii falsificate, dobândite la „seral“ și la comandă, „pe puncte“.

Omul venit să cumpere nu se târguiește la preț. Plătește cât i se cere, flămând după filigranul acela de noblețe care plutește deasupra pianului. Îl vrea așezat în casa lui cea nouă, cea goală, cea clădită „la vedere“, să stea ca un spine în ochii rivalilor săi de aceeași teapă.

Gazda dă să ia obiectele așezate deasupra pianului. Surprins și supărat, cumpărătorul o oprește brusc:

„Nu, doamnă, le cumpăr pe toate, îmi place așa cum stau pe pian. Vă dau oricât costă. Eu nu știu să cânt la pian, dar vreau să-l așez chiar așa cum este la mine acasă.“

Gazda zâmbeste înțelegător și tolerant, chiar prea tolerant după părerea mea. Oricum, ea va pleca foarte curând departe de astfel de oameni, chiar foarte departe ...

Ca un scârțâit care-i sfâșie visarea, ca un behăit vulgar nelalocul lui într-o sală de concerte, cumpărătorul continuă:

„Da, ... doamnă, ... niște clape de rezervă n-aveți ...“

Cel de al doilea pian este obosit, vesel și stă în camera de zi a locuinței familiei Teodorescu din Pașcani. Povestea pianului dintâi mi-a adus-o în minte pe cea de la Pașcani, trăită de mine ca într-un miraj prin anii 1979-1980. Într-unul din albumele mele cu

fotografiile există niște pagini grupate sub tema: „Vremuri grele, oameni buni.“ Din același capitol evoc și amintirea familiei Teodorescu.

Dacă valoarea unei persoane se măsoară prin diferența dintre ea și nivelul mediului care-o înconjoară, familia Teodorescu a fost una din cele mai remarcabile familii pe care le-am întâlnit vreodată. Într-un oraș tern și adormit, dânșii erau o familie elevată în muzică, tehnică, filosofie și teologie.

Două lucruri despre Pașcani vor fi suficiente ca să vă faceți o imagine a orașului adormit pe care l-am cunoscut eu atunci.

În marea criză de alimente, oamenii încercau să facă haz de necaz ca să supraviețuiască. Îmi aduc aminte că eram în cofetăria din culmea dealului, unde mă adăpostisem să aștept curmarea deluviului de afară. Peste oraș ploua „cu găleata.“

Eram numai eu singur și vânzătoarea. De afară, a pășit înăuntru un „domn“ îmbrăcat într-un trenți lung care-i dădea o înfățișare distinsă. Nu știu de ce venise, dar, ca să-și facă de treabă, omul s-a uitat pe rafturile care acopereau trei din cei patru pereți ai cofetăriei. Pentru a masca lipsa de articole de specialitate, și ca să justifice cumva prezența și salariul unei vânzătoare, pe toate rafturile erau rânduie frumos, unul lângă altul, zeci, sute de borcane cu ... muștar. Întreaga cofetărie era pavoazată în culoarea iute a muștarului.

Cu un zâmbet pe jumătate uluit și pe jumătate strengar, omul în trenți și-a dres puțin glasul, iar apoi a rostogolit spre vânzătoare niște cuvinte molcoame, calde, rotunde și colorate ca niște baloane de bălci:

„Tovarășă vânzătoare, ... aveți cumva ... din întâmplare, ceva ... muștar?“

Am izbucnit toți trei într-un râs poznaș și complice, într-o veselie pornită cumva subversiv împotriva „organelor comuniste de conducere și de Stat“. Râsul nostru dovedea că omenia n-a pierit și că, în ciuda tuturor supravegherilor și a terorii exercitate de Securitate, mai păstram încă în noi bunul simț și sănătatea intelectuală.

Cea de a doua întâmplare are de a face cu „raționalizarea“ mijloacelor de transport. Din cauza penuriei de benzină, Partidul hotărâse ca parcul de taximetre care legau gara din vale cu cartierele de locuințe de pe deal să fie redus la jumătate. „Înjumătățire“ însemna pentru Pașcani că ... unul din cele ... două taximetre trebuia să stea zilnic ... în garaj.

Vremurile grele au făcut însă să iasă în evidență și mai vizibil oamenii buni. Inginerul Teodorescu era un om prețuit și iubit de oamenii atelierelor CFR. Dânsul, într-o vreme de persecuție

cruntă și de marginalizare a „pocăiților“, se dovedise indispensabil și ocupa una dintre pozițiile principale din întreprindere.

Acasă la familia Teodorescu, sora Marta organiza serate muzicale și șezători de discuții distinse. Ca o oază în deșert, casa familiei lor era mereu deschisă pentru cei ce doreau „ceva pentru suflet“. Acolo l-am întâlnit și pe prietenul meu de mai târziu, inginerul Nelu Chițescu, care venea periodic de la Iași să predice în adunarea creștinilor după evanghelie din Pașcani și devenise unul „de-al casei“.

Mai toți copiii sorei Marta, românce de extracție germană, cântau la pian. Îi ascultam cu plăcere interpretând piese complicate compuse de pianiști celebri. În sărăcia Pașcaniului, pianul acela asaltat de mânuțele lor îndemănatece strălucea ca un altar de civilizație la care se aduceau jertfe de pioșenie și de exaltare a sensibilităților. Carmen, Eduard, Valentin și Iulian, au trecut rând pe rând prin școala sorei Marta.

„Un, doi, trei, ... un, doi, trei, ... Ține măsura! Fii atent la digitație! Un, doi, trei, .... un, doi, trei, ...“

Îmbogățiți și desăvârșiți la acea școală de frumos, copiii au ajuns astăzi oameni în toată firea care compun ei înșiși muzică și cântă spre dezmierdarea și înălțarea multora. Pe pianul familiei Teodorescu s-a zămislit în multe suflete „taina închinării adevărate.“

Era să uit de ... clape. Nu, nici pianul de la Pașcani n-avea clape de schimb ... Avea însă clape muncite din greu, clape jertfitoare, clape prin care s-a scurs mult talent și multă bucurie.



## **5. Marta Teodorescu**

Ce mică-i lumea! Ani de zile am fost fascinat de personalitatea unei femei deosebite din Pașcani. Ani de zile m-am bucurat să-i calc pragul casei. Ani de zile am păstrat prietenia familiei ei, am dialogat cu copiii ei prin spațiul virtual al Internetului și am urmărit progresul lor în România.

Azi, 18 Septembrie 2002, mi-a căzut în mână cartea „Trandafirul alb“, o autobiografie scrisă de Bianca Adler. La pagina 75 am citit cu uimire:

„Casa de copii Agape este condusă cu devotament de către un cuplu în vârstă, Petru și Marta Teodorescu, care au inima frântă pentru mulțimea copiilor pe care nu îi pot primi. Marta se trage dintr-un cuplu mixt de origine ebraică și germană. Părinții ei, pe care i-am cunoscut foarte bine, au fost persecutați de naziști,

pentru că erau evrei și de către sovietici, pentru că erau nemți. Tatăl ei a murit într-un lagăr de concentrare sovietic. Când era copil, Marta a fost ascunsă în casa familiei Wurmbrand, pentru a împiedica deportarea ei pentru crima de a avea sânge german.“

Așadar, peste mări și țări, Dumnezeu ne confirmă încă o dată că El și numai El este Cel ce ne rânduieste pașii și face să ni se încrucișeze pașii pe cărările noastre de pelerini.



## 6. Bianca Adler

Cartea aceasta, „Trandafirul alb“, (tipărită de Vasile Giulea, președintele unei Organizații Misionare de caritate din Redondo Beach, California prin colaborare cu traducătorul Narcis Dorobanțu și tipografia Alfa și Omega din București, tel. 212.06.44) a venit providențial la timp. Aveam de gând să transcriu după o înregistrare audio una din mărturiile autoarei ei, Bianca Adler, în Biserica Bethel din Anaheim. Voiam tare mult să includ în aceste „Amintiri cu sfinți“ și ceva din viața acestei femei extraordinare.

Pe Bianca am cunoscut-o mai întâi din povestirile mamei mele, care, la rândul ei, o cunoscuse prin prietenia comună cu familia Wurmbrand.

Bianca (al cărei nume se poate traduce și prin „alb“) a fost o prezență binecuvântată în viața multor oameni. Poetul Costache Ioanid i-a dedicat una din poeziile din volumul „Porumbițe albe“. Fratele Richard a amintit-o într-una din cărțile lui sub pseudonimul „Alba.“

Numai modestia ei proverbială a făcut să nu aflăm prea multe despre activitățile ei misionare. Am să citez aici câteva fragmente din mărturia ei:

„M-am născut în București, în 1925, iar de la trei până la 17 ani am crescut într-un orfelinat de fete evreice. Mama mea, văduvă, era prea bolnavă și prea săracă să poată avea grijă de mine și de fratele meu, mai mare cu patru ani decât mine.

Familiile de evrei bogați din țară finanțau orfelinatul. Eram hrănite, îmbrăcate și primeam educație, dar nu exista dragoste sau veselie în viața noastră. Nu îmi amintesc să fi avut vreo jucărie. Era mare sărăcie în țară, iar între pereții noștri mai exista și sărăcia interioară, pe care nu reușeam să o înțelegem.

În acest timp, a venit la orfelinat o fată mai mică. Era tare draguță și o iubeam foarte mult. Ea a început să ne învețe cântece

care sunau foarte ciudat și inedit pentru noi; dar le-am învățat pe toate pe dinafară și le cântam cu voce tare. Aceste cântece erau despre Isus, despre îngeri cu harfe în mâini și despre un loc numit rai, care avea străzi de aur. Nu înțelegeam nimic despre aceste lucruri și nici angajații nu puteau și nici nu voiau să ne explice sensul lor. Probabil că prietena noastră le auzise de la niște vecini sau poate că cineva din familia ei o învățase aceste cântece. Nici ea nu le înțelegea, dar, cântându-le, ne bucurau, și astfel am luat contact pentru prima dată cu numele de Isus. În comparație cu viața noastră dezolantă, cenușie, instituționalizată, promisiunea unui loc cald, luminat de soare, în care nu există lacrimi, ne-a captivat gândurile și a rămas în noi.

La vârsta de 16 ani, a trebuit să părăsesc orfelinatul și să începem să ne câștigăm singure existența. Fusesem educată, iar acum eram liberă, dar ce știam eu despre viață, despre viața într-o familie normală, despre apartenență sau despre relații cu alții?

Aveam o inimă goală și un suflet flămând. Unde să mă duc? Mama mea era încă foarte bolnavă și avea doar o cămăruță fără căldură, cu un pat îngust pentru ea. Cu toate acestea, a trebuit să locuiesc cu ea într-o sărăcie lucie, fără să am vreun adăpost. Știam că nu voi putea să stau cu ea mult timp.

În timpul iernii severe, nu puteam părăsi „casa” noastră, fiindcă nu aveam îmbrăcăminte groasă, nici măcar o haină. Comunitatea evreiască din oraș a deschis o cantină, unde se putea servi supă caldă. Mama mea se ducea să ia ceva mâncare pentru noi două, dar, când se întorcea, trebuia să o mâncăm rece. Tot ce aveam era o sobă, care dădea suficientă căldură cât să nu înghețăm, literalmente, și să murim. Nu ne permiteam să prăpădim prețiosul spirt cu metil pentru a reîncălzi supa.

Într-o zi, un tânăr evreu a sosit în cartierul nostru și a început să împartă fluturași și Noul Testament familiilor de evrei. Foarte batjocorit de toți prietenii mei, el a continuat să vină mereu. Cum poate un om să fie evreu și creștin în același timp? L-am considerat pe acest om instabil mintal și râdeam cu toții de el.

Într-o duminică, a ajuns la noi acasă mai devreme decât de obicei. Venise special să mă invite la o anume întâlnire din apropiere. Era în ziua de Crăciun și mulți necreștini au venit cu bucurie. Mulți au profitat de ocazia ca și copiii lor să ia parte la bucuria de a primi cadouri și dulciuri din bradul împodobit.

Mama mea, foarte curioasă să vadă cum sărbătorească alți evrei Crăciunul, a insistat să vină și ea. La scurt timp după venirea mea de la orfelinat, am aflat că, de fapt, și ea credea în Isus, dar în secret. Într-o dimineață, m-am trezit devreme și am văzut-o plecându-se pe genunchi și rugându-se lui Isus. Am fost uimită,

pentru că fusese fata unor părinți evrei foarte stricți. Cu toate acestea, ea nu a mărturisit niciodată acest lucru celor doi frați ai ei, care erau singura ei sursă de ajutor material. Deși o ajutau foarte puțin, se temea de reacția lor în timpul acestor ani înspăimântători din Europa. Am plecat deci să sărbătorim Crăciunul. Până atunci, mama credea că ea era singura dintre evrei care credea în Isus.

Liderul acelei case ne-a citit din Biblie, din Isaia 53, despre Domnul Isus, slujitorul care suferă, despre moartea și învierea Lui și, lucru trist, despre modul în care națiunea noastră nu și-a recunoscut propriul Mesia și Mântuitor. El nu a venit ca un prinț slăvit, ca să ne elibereze poporul de sub apăsătorul jug roman, ci ca să achite plata păcatelor noastre, murind în locul nostru pe cruce, ca să ne împace cu Dumnezeu.

„Știați, dragi oaspeți, ne-a spus el, că de fapt Crăciunul este cea mai frumoasă zi sfântă iudaică și că trebuie sărbătorită de noi toți ca atare?” Apoi ne-a citit din Evanghelia după Ioan: „A venit la ai Săi, dar ai Săi nu L-au primit”, explicând că aceasta a fost cea mai mare tragedie a poporului nostru, aceea de a nu-L recunoaște pe propriul nostru Mesia. Numele pastorului care vorbea era ... Richard Wurmbrand.

În acest timp, când mergeam odată cu mama pe stradă, ea m-a oprit și mi-a spus: „Iată-l pe tatăl tău”. Arăta cu degetul către un bătrânel cu baston, de pe cealaltă parte a drumului. Am rămas complet uimită, văzând că tatăl fratelui meu, care murise, nu fusese de fapt și tatăl meu. Ea mi-a făcut cunoștință cu el, dar a fost o întâlnire stânjenitoare și stresantă. A fost o rană deschisă a trecutului meu, care n-a făcut decât să mai adauge încă ceva la durerea și confuzia mea.

Am continuat să particip la întrunirile din casa pastorului Wurmbrand. El ne-a explicat că profeția din Isaia 9:6, care spune: „Căci un copil ni s-a născut” și „un Fiu ni s-a dat”, se referă la evrei și că ar trebui să ne arate foarte clar că acest profet evreu nu a vorbit despre nimeni altul decât despre Isus din Nazaret.

(La 19 ani) ... m-am hotărât că aveam cu adevărat nevoie de Isus în inima mea. Fugisem de El de prea mult timp. După ce am fost botezată de pastorul Wurmbrand și am renunțat la viața mea lumească și păcătoasă, am început să ajut misiunea pentru evrei, pe care Richard și soția lui o conduceau de câțiva ani.

Deși rămăsesem în continuare foarte săracă, eram atât de plină de bucuria Domnului, că nici nu-mi mai păsa de sărăcie și nu-i invidiam pe cei care aveau mai mult decât mine. Știam că descoperisem „perla de mare preț” în Isus. Prioritățile mele s-au schimbat și m-am simțit dintr-o dată foarte bogată.



Nu mai purtam povara tristeții care mă apăsase toată viața. Am ajuns să am pace lăuntrică, să am un scop în viață. Încet, încet, mi-am recăpătat încrederea în mine însumi. Știam că sunt prețuită de Dumnezeu și mă simțeam mândră că avusesem cinstea să fiu primită în familia Lui.

În scurt timp, Richard, Sabina și fiul lor Mihai au devenit pentru mine cea mai iubită familie de pe pământ. Ei îmi dădeau dragostea și hrana sufletească după care tânjiseam atâția ani.

Pe atunci, mulți copii evrei erau orfani pentru că părinții lor mureau în lagărele de concentrare. Familia Wurmbrand lua la ei cât mai mulți ca să îi ajute și să aibă grijă de ei. Dragostea lor pentru acești orfani m-a atins în mod special. Privindu-i pe ei, aveam impresia că arunc o privire în însăși inima lui Dumnezeu.“



## **7. Mihai Ciopraga**

Despre acest Mihai, aflăm de la Bianca un lucru ciudat și, probabil, unic.

„Mihai Ciopraga a fost un român pe care l-am întâlnit într-o zi pe un scaun de tramvai. Era îmbrăcat ca un rabin și simțeam în mine o dorință irezistibilă să-i vorbesc despre Isus, Mesia. Dar cum să începi o astfel de discuție cu un rabin? Mi-a venit atunci o idee. Fereastra tramvaiului era deschisă, pentru că era o zi de vară, așa că am scos capul pe fereastră și am început să cânt despre Domnul și despre harul Său. După câteva minute, „rabinul“, foarte curios, a început să-mi pună întrebări. L-am invitat la locul nostru de întâlnire, la casa de misiune, unde pastorul Wurmbrand era predicator.

A venit și a fost foarte interesat de ceea ce a auzit. După aceea, a început să vină regulat la întrunirile noastre. Așa am aflat că el nu era nici rabin și nici măcar evreu, dar că, din solidaritate cu poporul lui Dumnezeu care trecea printr-o cruntă persecuție sub regimul nazist, s-a hotărât să se convertească la iudaism. Mihai a ales să se identifice cu suferința lor și a ales să le împărtășească și soarta.

După un timp, Mihai Ciopraga a înțeles mesajul Evangheliei și L-a primit pe Isus ca și Mesia. În felul acesta, el a devenit întâi un român neevreu convertit la iudaism, iar în cele din urmă, un evreu născut din nou prin credința în Isus Christos. A fost un foarte talentat pictor de biserici și sinagogi. S-a căsătorit cu Sonia, una dintre fetele din biserica noastră, care se întâmpla să fie prima evreică convertită a pastorului Wurmbrand. Mai târziu,

ea însăși a devenit misionară printre evrei. În prezent, amândoi sunt cu Domnul, căruia I-au slujit.



## 8. Bianca Adler

Reluam firul mărturiei din „Trandafirul alb“:

„Altă ocazie în care mi-a fost pusă la încercare credința a fost atunci când l-am văzut pe tatăl meu, slab și bolnav, târându-se pe stradă. Am privit la el cu mânie, gândindu-mă că nu luase niciodată legătura cu mine, nici măcar în ziua mea de naștere, astfel că acum nu îi datoram nimic, nici un fel de milă. Doream cu ardoare să plec mai departe, dar inima mea, care fusese atinsă de Isus, îmi spunea că ar fi mai bine să îl duc la casa de misiune și să-i dau un pachet cu mâncare, cum făceam și cu alți oameni nevoiași. Sabina mi-a reamintit că, tot așa cum fusesem și eu iertată, trebuie să învăț și eu să-i iert pe ceilalți. Tatăl meu a fost uimit că l-am ajutat, iar eu am fost și mai uimită de puterea lui Dumnezeu, care mi-a schimbat viața.



## 9. Bianca Adler

Știam de la Bianca despre un fel de dorință firbinte a lui Richard Wurmbrand să împărtășească Evanghelia celor din Rusia. Era un fel de dorință de a îndrepta răul făcut în anii în care, fiind la Moscova, a contribuit el însuși la promovarea comunismului printre ruși. Iată ce scrie Bianca în „Trandafirul alb“:

„La sfârșitul războiului cu Germania nazistă, armata comunistă sovietică a venit să ne „elibereze“ și ne-a invadat țara. A fost a doua domnie a terorii, în care un milion de soldați au jefuit țara, deja săracă, de ceea ce mai rămăsese. Orice mijloc de transport în stare de funcționare a fost trimis la mama Rusia, astfel că majoritatea mașinilor și autobuzelor au dispărut. Nu existau trenuri pentru oamenii de rând, ci doar trenuri pentru trupe, conduse de Armata Roșie, pentru propria lor folosință.

Pastorul Wurmbrand a simțit dorința să vorbească cu acești ruși, care trăiau în întunericul ateismului, astfel că a început o lucrare de evanghelizare pentru ei. S-a întâlnit în secret cu un tipograf creștin, a organizat tipărirea a mii de Evanghelii în limba rusă și a început să le distribuie soldaților de pe stradă. Aceasta

era o lucrare periculoasă, pentru că, după arestarea multor prizonieri politici, acum creștinii, în special păstorii, urmau să fie reduși la tăcere. Un mesaj de speranță și o viață nouă nu erau compatibile cu comunismul și trebuiau zdrobite. Eu făceam parte dintr-un grup mic de tineri din biserica noastră, pe care pastorul trebuia să ne pregătească cu grijă pentru a face acea lucrare.

La început, când m-a întrebat dacă sunt gata și dacă doresc să fac acea lucrare, mi-a fost prea teamă ca să fiu de acord. Armata de ocupație era renumită pentru sălbăticia și brutalitatea ei. Tinere fete și femei erau violate, iar multe dintre ele erau găsite în dimineața următoare moarte, cu gâtul tăiat. Poliția română se temea să se plângă deoarece noii noștri șefi erau comuniști. Ei primeau ordine de la Iosif Stalin și de la tovarășii pregătiți de el, români și ruși.

Conștientă de toate acestea, înainte de a începe lucrarea misionară, m-am rugat Domnului pentru două lucruri. În primul rând m-am rugat pentru protecția personală, fizică, împotriva acelor invadatori lacomi. În al doilea rând, m-am rugat ca Domnul să protejeze Evangheliile de mâinile celor care voiau să facă țigări din ele, așa cum făceau cu fiecare altă bucată de hârtie pe care o găseau. Domnul mi-a aprobat aceste două cereri. Deși am fost prinsă de multe ori împărțind acele Evangheliile, ofițerii sovietici m-au amenințat, m-au blestemat, au înjurat și au fost furioși pe mine, dar nu m-au atins niciodată, nici măcar cu un deget. Am fost arestată pentru distribuirea Evangheliilor, dar geanta uriașă în care stăteau și pe care o căram întotdeauna cu mine nu a fost niciodată confiscată. Nici măcar o carte nu s-a pierdut sau distrus. Era de parcă Dumnezeu le-a orbit ochii în prezența genții.

Întotdeauna îmi dădeau drumul după o zi sau două iar eu, încă cu geanta plină de Evangheliile în limba rusă, mergeam la cea mai apropiată gară. Știam că agentul KGB călătorea la clasa I-a așa că așteptam pe peron la ultimul vagon. În momentul în care trenul pleca din stație, aruncam Evangheliile prin ferestrele deschise, exact pe genunchii soldaților. Ei le înșfăcau în mare grabă și le ascundeau rapid sub uniforme. Când santinela din față își dădea seama de ce se întâmpla la capătul peronului, era prea târziu, căci trenul pornise și prindea deja viteză, așa că singurul lucru pe care-l putea face era să mă înjure pe limba lui, pe care oricum nu o înțelegeam.

Când armata sovietică a invadat România, orice nazist care nu era arestat rămânea într-o situație disperată. Uitați de cei pe care-i slujiseră și urăți de oamenii din jur, nu aveau nici un loc în care să se simtă în siguranță. Într-o noapte, trei tineri soldați germani, fugiți, îmbrăcați încă în uniforme lor naziste, s-au

adăpostit de următorii lor într-o magazie din curtea familiei Wurmbrand. Descoperindu-i, Richard și Sabina au horărât să le dea de mâncare pe ascuns și chiar să le spele hainele. S-a întâmplat însă că, în același timp, câțiva soldați sovietici au venit și ei pe ascuns la casa pastorului ca să se intereseze despre Dumnezeu. Începeau să pună la îndoială comunismul și doreau să știe mai mult despre creștinism.

Imaginați-vă panica și grija pe care o aveau prietenii apropiați familiei Wurmbrand când realizau că în magazie se ascundeau naziști fugiți, iar în casă veneau la întâlnire soldați ruși. Dacă se descopereau unii pe alții? Își dădea seama familia Wurmbrand de riscul teribil pe care și-l asuma? Puteau fi trădați de cineva și împușcați fără veste. Viața lor era în pericol, iar viitorul lucrării misiunii lor era amenințat. Neperturbat, Richard răspundea calm că Dumnezeu a poruncit să ne iubim dușmanii așa că el continua să îi iubească. Era treaba lui Dumnezeu să țină dușmanii germani departe de dușmanii ruși. Mărturisesc că eu, care mai aveam multe de învățat încă despre dragoste am fost foarte impresionată. Cum de nu puteam să cred într-un Mântuitor care dădea putere urmașilor lor să ierte și chiar să ajute pe aceia care le făceau rău. Comportamentul familiei Wurmbrand, dragostea lor și curajul lor m-au schimbat pentru totdeauna.“



## 10. Bianca Adler

Iată ce scrie sora Bianca despre ziua arestării fratelui Richard Wurmbrand:

„Duminică, 29 Februarie 1948, am mers ca de obicei la biserică, dar păstorul nostru nu a sosit. Obiceiul lui era să meargă la biserică mai devreme decât toată lumea, pentru a se ruga și a se pregăti pentru slujire. A fost foarte ciudat. Nimeni nu știa unde este. Parcă dispăruse complet de pe fața pământului.

Am aflat că Richard avusese anterior ocazia să fugă din țară, pentru că știa foarte bine la ce se poate aștepta de la regimul aflat la putere. Ambasadorul Suediei în România s-a oferit cu generozitate să îl ajute, trimițând o mașină a ambasadei, care avea imunitate diplomatică, să îl scoată din țară, împreună cu familia, noaptea. Richard ar fi făcut așa, dar a primit o înștințare foarte neobișnuită de la Domnul, printr-o doamnă creștină, care se pare că avea darul proorociei. Acest lucru s-a petrecut în timpul unei nopți de veghe și rugăciune. Astfel de întâlniri pe tot parcursul nopții se țineau adesea în casa familiei Wurmbrand.

Femeia a rostit următorul mesaj: „Tu, păstorule, care vrei să îți părăsești turma, să știi un lucru; un adevărat păstor nu își va abandona niciodată oile, ci va sta cu ele, orice s-ar întâmpla ...”

Nici unul dintre noi, cei prezenți, nu a înțeles sensul acelor cuvinte, pentru că nimeni, în afară de Sabina, nu cunoștea planurile lui Richard. Dimineața, după ce plecase toată lumea, el s-a gândit că, din moment ce avem de a face cu un Dumnezeu care cunoaște chiar și cele mai ascunse gânduri și intenții ale noastre, unde s-ar fi putut ascunde de El? Așadar, se hotărî să rămână în țară și să lase să se facă voia Lui, oricare ar fi fost aceea.

În cele din urmă, ne-am dat toți seama cu toții de ce dispăruse Richard. Probabil că fusese răpit de pe stradă de poliția secretă comunistă, proaspăt venită la putere. Alții dispăruseră deja în mod misterios, iar casa familiei Wurmbrand devenise un refugiu pentru mulți, printre care erau câțiva copii evrei rămași orfani și fără casă, datorită unui sistem care cerea putere absolută asupra oamenilor săi. Aproximativ o jumătate de milion de evrei români fuseseră masacrați în timpul ocupației naziste, iar acum alte mii erau „reeducați” sau distruși de către „eliberatorii” ruși în lagărele lor de concentrare cele mai inumane.

Au trecut aproape șase luni fără să existe vești despre Richard. Sabina căuta la nesfârșit informații, dar nu putea afla nimic. În acea perioadă, misiunea a continuat să funcționeze sub conducerea misionarului norvegian, pastorul Magne Solheim, care era director împreună cu pastorul Wurmbrand. Viața era grea și periculoasă, iar noi trăiam pe muchie de cuțit, asumându-ne zilnic riscuri, încercând să ne ajutăm unii pe alții fizic, emoțional și spiritual. Dacă nu ne puteam ține credința vie și nu ne întâlneam pentru a ne încuraja reciproc, atunci s-ar fi dus toată speranța.

Într-o zi, Solheim mi-a spus: „Din păcate, cred că Richard al nostru este mort acum. Sau, dacă este în viață, trebuie că a fost deportat în Siberia. În toți anii cât am trăit în această țară, a fost întotdeauna posibil să mituiești un gardian ca să trimită un mesaj unui prizonier sau să transmită ceva, dar acești gardieni sunt prea fricoși să se implice.”

Îmi amintesc că i-am spus: „Pastor Magne, convingerea mea este că Richard nu numai că trăiește, ci și că este încă pe undeva prin București, ascuns de ochii noștri, probabil în mâinile poliției secrete.” Nici astăzi nu știu ce m-a făcut să fiu atât de sigură de acest lucru. Dar, la scurt timp după aceea, prin oraș s-a auzit zvonul cum că rudele persoanelor dispărute se puteau prezenta

de două ori pe săptămână la un anumit birou din Calea Rahovei, unde puteau primi informații.

Am fost rugată de Sabina Wurmbrand, pe care o numeam între noi *Binția*, să mă prezint în numele „fratelui meu” Richard. Până acum, fusese înșelată de mulți impostori, care pretindeau că aveau legături bune cu „persoane importante din guvern” și că, pentru un anumit preț, o vor ajuta să-și găsească soțul. Toți fuseseră însă oameni necinstiți, prădând vulnerabilitatea soțiilor și mamelor cu inimi frânte, iar dezamăgirea ei creștea. De data aceasta însă, ea nu a mai avut curajul să se confrunte cu încă o speranță falsă. Ea nu credea că acei comuniști intenționau cu adevărat să ne ajute să ne găsim rudele, ci că era doar un mijloc de „ventilație”, cum l-am numi acum, pentru a preveni o posibilă revoltă în mijlocul populației.

Dispăruseră mii de bărbați până atunci, printre care erau creștini, prizonieri politici, sioniști evrei, preoți și lideri ai diverselor mișcări din țară, fiind toți considerați de către noul regim „dușmanii poporului.”

Așteptând să-mi vină rândul să intru înăuntru, vorbeam în șoaptă cu o doamnă de lângă mine și mă uitam prin curte, în timp ce fața ei era îndreptată spre clădire. Avea multe ferestre la fiecare etaj. Deodată, doamna mi-a atras atenția spre o fereastră mică de la nivelul solului, corespunzătoare unei camere de la subsolul clădirii. „Uită-te acolo, la fereastra aceea, dar ai grijă să nu fii observată. Se pare că acolo este un om și că arată înspre tine, de parcă ar vrea să îți transmită un mesaj”, șopti ea.

M-am întors ușor, ca să nu fiu observată de cei care ne priveau, și, încetul cu încetul, am început să disting fața unui bărbat. Era foarte slab, ca un schelet, nebărbierit, cu ochii încercânați. Tot ceea ce puteam vedea era fața lui. Fiindcă aceasta se întâmpla în August, cea mai călduroasă lună a anului aici, afară, în curtea în care stăteam, era foarte cald, în strălucirea soarelui, în timp ce în acea cameră din subsol era foarte întuneric. M-am frecat la ochi de două ori, încercând să văd mai bine. Da, era el! Richard trăia! Iar el, înțelegând că nu puteam să-i arăt că l-am recunoscut, într-o fracțiune de secundă a ridicat o mână și mi-a zămbit. Asta a fost tot. A fost suficient.

Când mi-a venit rândul să intru, eram, bineînțeles, sigură că ofițerul de serviciu îmi va spune acum ceea ce deja știam. A citit pe lista lui și, spre uimirea mea, a spus: „Wurmbrand, Wurmbrand ... nu, nu este pe lista noastră. Înseamnă că nu este la noi și nici nu știm unde poate fi găsit.” În acel moment, mi-am dat seama că această presupusă cercetare nu era altceva decât o altă păcăleală a guvernului, pentru a înșela și a batjocori familiile

și mai mult. Mai târziu, am aflat că ei dădeau același răspuns tuturor celor care căutau pe cineva. Numele prizonierilor erau schimbate în momentul arestării și, desigur, noile nume nu se potriveau niciodată cu cele pe care le căutam noi.



## **11. Petru Popovici**

Una din trăsăturile caracteristice ale unui Păstor cu „P“ mare este capacitatea de a asculta cu atenție și de a înțelege. Ceea ce m-a impresionat întotdeauna la Fratele Pitt a fost felul în care te facea să simți că atunci când vorbești cu dânsul ești cea mai importantă persoană. Între darul de învățător și acela de păstor este o mare diferență. Un învățător te ascultă cu mintea și este mereu gata să te întrerupă, ca să-ți dea o povață. Un „păstor“ îți dă senzația că te ascultă cu amândouă urechile și mai ales cu ...inima. Se spune că există cam trei trepte în această capacitate de a asculta și de a înțelege: treapta indiferenței, la care simți că vorbele tale zboară pe lângă urechile celui ce te ascultă, treapta simpatiei, la care simți că cel ce te ascultă reușește într-adevăr să te și înțeleagă și treapta „empatiei“, la care cel ce te ascultă îți dă senzația că ți-a luat asupra lui parte din problemele tale și te-a eliberat într-o mare măsură de „povară.“

Iată ce a spus depre capacitatea de a asculta un scriitor medic din Anglia:

„O parte esențială a abilității de a asculta este „identificarea“, o temporară punere de o parte a propriilor convingeri și prejudecăți, o abandonare a propriului cadu de referință și a dorințelor cu scopul de a experimenta lumea interioară a interlocutorului, de a încerca să te așezi în papucii lui. Această identificare a celui ce ascultă cu cel care îi vorbește este în esență o mărire și o extindere a noastră înșine, o dobândire a unor cunoștințe de care n-am avea altfel parte. Mai mult încă, din cauză că această „identificare“ implică o abandonare temporară a propriei personalități, ea ne înlesnește o totală „acceptare“ a celuilalt. Simțind această acceptare, vorbitorul se va simți din ce în ce mai puțin vulnerabil și din ce în ce mai inclinat să destăinuiească celui ceare îl ascultă. Pe măsură ce se întâmplă aceasta, vorbitorul și ascultătorul cresc în apreciere unul pentru altul și duetul acestui dans al dragostei poate începe.“



## 12. Vladuț Popescu

Ca păstor al unei biserici, mă străduiesc să fiu „totul“ și pentru câți mai mulți din cei aflați din jurul meu. Nu mă așteptam însă să aud aceste vorbe din gura unui copil. Dacă stau să mă gândesc bine, nici nu știu cum să le iau, ca un compliment sau ca pe o ofensă. Despre ce este vorba însă? ...

Vlăduț este fiul unei surori din biserica noastră. A crescut printre noi și l-am mângâiat nu o dată pe capul lui pornit războinic să le răstoarne pe toate.

Într-una din serile de rugăciune petrecute în casa mamei sale, Vlăduț s-a apropiat de mine și mi-a spus cu glas duios: „Vreau să vă spun ceva despre predicile dumneavoastră ... Știți, câteodată mama este la servicii până seara târziu și mie îmi este urât să stau singur acasă. Atunci, pun la casetofon una din predicile dumneavoastră și ... adorm liniștit, ascultându-vă ...“

L-am privit zâmbind, încercând să văd dacă în dosul vorbelor lui este măcar o mică doză de ironie mușcătoare. N-am găsit nici una. Atunci, am răsuflat ușurat și mi-am adus aminte că, de multe ori, în timpul serviciului de la biserică, Vlăduț adormea în timpul predicii și-l găseam la sfârșit încă culcat pe una din băncile bisericii. Seara aceea a fost singura dată când n-am regretat că am într-adevăr darul „să-i adorm“ pe unii cu rostogolirea monotonă a vorbelor mele.



## 13. Sarah Branzai

Când Christine a avut piciorul rupt, Sarah avea cu puțin peste doi anișori. Geloasă pe atenția acordată sorei ei mai mari, a trebuit să-i facem un fel de fașă în care să țină atârnată de gât mâna cea dreaptă, pe care o pretindea cu tot dinadinsul „ruptă.“

La vremea aceea am privit tot episodul cu amuzament, dar nu aveam să mă amuz de loc când m-am întâlnit cu alți oameni, de data aceasta în toată firea, care erau gata să preia „imaginea de martir“ potrivită foarte bine altora, dar ipocrită când era afișată de ei înșiși. Am ascultat chiar și pe cineva care-l imita în predici teribil de bine pe fratele Richard Wurmbbrand. Ce facem însă cu anii grei de temniță și de suferințe? Pe aceștia cine-i imită ...?

Imitația formei, fără valoarea conținutului este o piesă de teatru ieftină, taxată foarte repede de isteții mahalalei. Îmi aduc aminte de o anecdotă din limba franceză. Se zice că a avut loc un



dialog între doi iepuri: „Ce mai face fratele tău, Perot?“ Bine mersi, e „vizon“ la Paris!“

La Rochefoucauld spunea că „ipocrizia este omagiul pe care-l plătim virtuții.“ Totuși, proverbul german spune „când predică vulpes, fii cu ochii pe găște.“

Ipocrizia unora se vede din scuzele pe care le vântură când este vorba să nu se apropie de Dumnezeu sau să meargă la biserică. Iată un Dialog între doi „pescari de duminică“:

„Auzi Nicule, bat clopotele. Ar fi trebuit să fim în Biserică.“

Potrivindu-și o altă râmă în cârlig, Nicu răspunde:

„Eu oricum n-aș fi putut merge: nevastă-mea este bolnavă.“

Nici cei ce ajung să meargă la biserică nu sunt ocoliți de boala ipocriziei. Mă îndoiesc de creștinismul celui care este într-o relație mai bună cu îngerii și cu serafimii, decât cu copiii săi, cu soția sa și cu vecinii săi!



#### **14. Oana Stoian**

Ce poate fi în întâlnirea dintre niște creștini și o persoană care vine în vizită în America ? Oare se pot întemeia în acele condiții niște relații suficient de puternice pentru ca Dumnezeu să le folosească spre mântuirea celui pierdut ? La aceste întrebări îndreptățite și la multe altele, ați putea găsi un răspuns într-un interviu realizat de Radio Vocea Evangheliei - Timișoara, emisiunea „Vieți schimbate“:

Reporter: Oana, spune-ne, pentru început, câteva cuvinte despre tine, familia ta și copilăria ta.

Oana Stoian: Tatăl meu a fost primar în timpul comunismului și în familia noastră cel mai mult s-a discutat doctrina comunistă. Aceasta m-a marcat foarte mult pentru că nu mi-am putut dezvălui sufletul și adevăratul meu fel de a fi.

Eu și sora mea trebuia să învățăm întotdeauna foarte bine. Am făcut lecții de vioară și de fiecare dată când erau întâlniri comuniste de primari sau cu alt scop în casa părinților mei, noi eram chemate ca un fel de păpuși care trebuia să ne facem jocul. Trebuia să mergem să cântăm, n-aveam voie să spunem nimic, decât să zâmbim și să ieșim după aceea.

Rep.: Ce în afara acelor întâlniri, puteai discuta cu părinții tăi despre gândurile sau dorințele tale?

Oana S.: Văzută din afară, noi am avut o relație perfectă. Tatăl meu era omul perfect, care se îngrijea de copii și nu ne

lipsea absolut nimic, mai ales în vremea comunismului. Îi mulțumesc foarte mult și-l apreciez, dar în viața noastră personală tatăl meu niciodată nu mi-a spus că mă iubește, și mi-am dorit atât de mult să-l aud spunându-mi asta. Un alt aspect din copilăria mea este că întotdeauna pe tatăl meu îl interesau mai mult părerile celorlalți, decât ce spuneam noi. Dacă eram văzute bine de cei din exterior, de primarii sau de membrii de partid care veneau pe vremea aceea în casa noastră, noi eram grațiate și primeam recompensă, dacă nu, eram pedepsite.

Mama mea este și dânsa o femeie foarte sensibilă, dar și-a ascuns acest lucru sub o imagine publică. Am făcut și eu acest lucru și încă îl mai fac. Zâmbesc întotdeauna și ce este în sufletul meu nu știe nimeni, decât Dumnezeu.

Aceasta mi-a adus un gol în inimă pe care am încercat să-l umplu cu tot felul de lucruri. Eram un om foarte singur, considerat fericit din afară, dar în spatele ușilor închise se ascundea o mare tristețe, o mare singurătate, o mare nevoie de iubire, un gol care mi-a adus multă nefericire, lipsa de pace și bucurie și poate o mare nemulțumire pentru tot ce aveam.

Rep.: Vorbești despre „mască” - în momentul nr.1 scoatem masca X, în momentul nr.2, masca Y, și foarte rar arătăm ceea ce este de fapt în sufletul nostru. Cum a decurs în continuare viața ta?

Oana S.: După intrarea la facultate, am fost numită șefă de grupă, după medie, apoi șefă de an. Acest lucru mi-a creat probleme pentru că la un moment dat am fost invitată în biroul unui profesor și rugată să dau informații despre colegi. N-am știut prea multe despre aceste lucruri, dar am spus „nu” de la început. Acest refuz m-a costat foarte mult și am suferit mult. Am fost dată afară din partidul comunist și am fost schimbată din funcție. În anul 3, care era cel mai greu an, m-am luptat din răspuțeri să-l termin cu nota 10, și am reușit.

În 1992 am terminat facultatea, și am început rezidențiatul în Pneumoftiziologie la Spitalul „Victor Babeș” din Timișoara, sub conducerea d-lui Conf. Dr. Voicu Tudorache. Acest lucru a avut o importanță deosebită pentru mine din punct de vedere profesional, dat fiind faptul că dânsul este un om foarte bine pregătit, dar mai ales din faptul că dânsul este creștin, un „pocăit”, cum ne numim noi, și dânsul mi-a vorbit prima dată despre Dumnezeu. Am înțeles că Dumnezeu este Cel care poate să ne dea iubirea. Nu știu cât de mare atenție am dat acestui lucru, mi se părea supranatural să existe o Persoană care să-mi dea ceva ce nu promisem atâția ani de la oamenii din jurul meu care spuneau că mă iubesc.

Rep.: Și culmea, fără să ceară nimic!

Oana S.: Da, acesta era cel mai important lucru. Dumnezeu ne oferă gratuit iubirea Lui, și aceasta a venit într-o perioadă când lucram până la epuizare, pentru că fugeam de mine însămi și nu știam lucrul acesta. Încercam să-mi umplu timpul cu lucruri care m-ar ține departe de mine. Eram o profesie, nu un om, nu aveam o viață de om.

Dumnezeu a văzut ce se întâmplă de fapt cu mine și mi-a dat ocazia ca-n 1995 să merg în Statele Unite. În California am cunoscut o familie de pocăiți bapțiști și am locuit la dumnealor. M-a mișcat faptul că-n acea casă era o liniște și o pace nemaipomenite, ceva ce nu puteam descrie și care îmi dorisem să am și eu. Și soțul și soția mergeau împreună la biserică, studiau Biblia, se bucurau împreună. I-am întrebat: „Cum puteți avea o astfel de viață?” . Mi-au răspuns: „Domnul Isus ne-a dat această bucurie”, lucru pe care la vremea respectivă eu nu-l înțelegeam. Nu știam cine este acest Domn Isus. Atunci dâșii m-au invitat la orele de rugăciune pe care le țineau în casa dumnealor. A fost ceva foarte caraghios pentru acea vreme, pentru că se rugau cu voce tare, iar eu nu știam să mă rog deloc. Nu înțelegeam nimic, eram confuză, dar doream să am și eu acel lucru pe care l-am văzut la acea familie.

La acele ședințe de rugăciune a participat și socrul pastorului Daniel Brânzei din Los Angeles, fratele Traian Ban, care s-a ocupat ulterior foarte mult de mine și îi mulțumesc și pe această cale. Mi-amintesc cu plăcere și de alții, printre care de fratele Andi Cristea, care era avocat, de fratele Daniel Brânzei și de familia Țifrea, la care locuiam eu. Ne strângeam, studiam Biblia, cântam  
...

Rep.: Era un fel de Biserica în casă.

Oana S.: Da. Acolo mi s-a explicat ce înseamnă păcatul și că am nevoie de iertarea de păcate, pe care doar Dumnezeu ne-o poate da. L-am rugat pe Domnul Isus Cristos să intre în viața mea și în inima mea și să mă curățească, pentru că sunt o păcătoasă și nu am nici o șansă fără El.

Între timp am primit o bursă medicală la Universitatea din New York. În 26 ianuarie 1997 am fost botezată la Biserica „West Side Baptist Church” din Rochester, New York. Odată cu acea mărturie publică, de care îmi amintesc cu bucurie și înfrigurare, am spus „Nu” pentru totdeauna păcatului și am avut conștiința clară că Dumnezeu m-a iertat. Știu că absolut tot ce a fost în trecut a fost iertat, am devenit o persoană nouă.

Rep.: Ești fericită acum?

Oana S.: Da, acum sunt fericită.

Rep.: Scrie-ne o rețetă pentru fericire ...

Oana S.: Acum spun și eu aceeași rețetă pe care acea familie din Statele Unite mi-a dat-o: Domnul Isus.

După câteva luni de la botez, Dumnezeu a început să mă folosească în lucrarea Lui. Din Mai 1997 am început să lucrez cu copiii la Rochester Family Mission, o organizație de ajutorare a oamenilor săraci. Acolo am deschis un fel de grădiniță în care veneau copii și făceam cu ei lucru manual, sport, ore de citire, povești biblice, jocuri.

În Noiembrie 1997 m-am întors în România. Părinții mei erau foarte îngrijorați că m-am pocăit, dar au văzut fericirea mea, bucuria care era în mine, pacea, răbdarea mea. Dumnezeu i-a schimbat și pe ei foarte mult.

Acum sunt membră la Biserica Baptistă nr.3 „Emanuel” din Timișoara. Am fost în prima mea misiune în Oltenia cu sora Alina Birgean, soția pastorului Marius Birgean, cu surorile Dana Costea și Maria Hațeg.

Dumnezeu m-a ajutat să-mi folosesc darul pe care mi l-a dat: să îi iubesc pe copii și să mă ocup de ei.

Epilog: Sora Oana Stoian lucrează în prezent cu copiii de la Biserica Emanuel din Timișoara, cu copiii țigani de la Biserica Speranța din Timișoara și în mod deosebit cu copiii străzii, copiii din canale.

Acest interviu a fost difuzat inițial de Radio Vocea Evangheliei, în cadrul emisiunii „Vieți transformate” . Realizator Ioan Ciobota.

Oare câte interviuri de genul acesta ar putea fi luate ? Câți oameni L-au cunoscut oare pe Isus Christos prin viața acestor mici comunități de români creștini răspândite providențial prin toate colțurile lumii ca să-i poată găzdui pentru o vreme pe românii plecați temporar de acasă ? Numai Dumnezeu știe!



## **15. Marcu Nichifor, Alexa Popovici, Simion Cure**

Se spune că dacă absența ta nu este băgată în seamă de nimeni, nici prezența ta nu contează. Acum, când fratele Marcu Nichifor s-a dus dintre noi, mi-a rămas în suflet un dor nesfârșit fără șanse de potolire de partea asta a curcubeului.

Marcu Nichifor a fost unul dintre cei pe care Dumnezeu îi dăruiește la singular în fiecare generație. Asemenea lui au fost Simion Cure, Alexa Popovici, și alți astfel de oameni „nepereche.”

Anul trecut, Nelu Gug prietenul și colegul meu de la Sacramento, după o privire aruncată în zare și după un oftat care descătușa o durere venită din adâncuri, mi-a spus:

„Ce ne facem Daniel, că se duc „mai marii“ noștri? Acum, după moartea fratelui Alexa nu mai am pe cine să critic, dar nu mai am nici de la cine să învăț! Ce mare om a fost Alexa Popovici! Ce mare om a fost Simion Cure! Nu i-am prețuit destul atunci când erau printre noi, iar acum, când tinerii se uită la noi așa cum ne uitam noi altădată la dâșii, mă ia frica! Ți dai seama în ce papuci mari trebuie să ne băgăm noi picioarele? Mai marii noștri au fost oameni mari ... Vom putea noi să fim ce au fost ei pentru generația asta care se ridică?”



## **16. Marcu Nichifor**

Unic în felul său, Marcu Nichifor a fost între puținii bapțiști care au avut un conținut și o înclinație „mistică“ (în sensul bun al cuvântului). Îmi este foarte greu să explic ce m-a fascinat mai mult la acest om cu o personalitate așa de enigmatică. Semăna cu un fel de Ilie Tișbitul, pentru care rugăciunea era cheia care descuia domeniul miraculosului, domeniu care pentru noi ceilalți era sinonim cu acela al imposibilului.

Când mă gândesc la el, îmi vin în minte niște cuvinte ale celebrului psiholog austriac Carl Gustav Young. Nebăgat în seamă pe timpul mai celebrului Sigismund Freud, dar readus în atenția publicului după ce a ieșit la iveală frauda experimentelor lui Freud, Carl Gustav a fost întrebat de unul din ziaristi: „Domnule, Young, un psiholog de talia dumneavoastră mai crede în Dumnezeu?” Răspunsul acestui creștin de elită a fost: „Nu domnule, nu mai cred în Dumnezeu. Acum Îl cunosc pe Dumnezeu! A crede înseamnă a face un salt în necunoscut, a presupune existența Cuiva care conduce universul. Eu nu mai cred de mult! M-am întâlnit personal cu Dumnezeu la Crucea Domnului Isus și de atunci Îl cunosc și umblu cu El toată ziua.”

Nichifor Marcu a fost un astfel de „cunoscător“ al lui Dumnezeu, un „prieten“ care a știut să caute și să prețuiască tovărășia Celui care a umblat odinioară în același mod cu Enoh, cu Ilie și cu ceilalți mari oameni de pe paginile Bibliei. Marcu Nichifor L-a „experimentat“ pe Dumnezeu.

S-a născut la 11 Martie 1912 în satul Dinăuți, județul Hotin din Basarabia. La vârsta de 18 ani, s-a înscris la Seminarul

Teologic Baptist din București. A urmat de asemenea Facultatea de Teologie Ortodoxă, unde a studiat greaca și ebraica.

În anul 1938, la vârsta de 26 de ani, a fost numit predicator la biserica baptistă „Speranța” din Arad.

Între anii 1941-1946 bisericile au fost închise. Marcu a predicat atunci la grupuri de creștini adunate prin case.

Tot în această perioadă, multe din predicile lui au fost publicate în revista „Farul creștin”.

Când, în 1947, bisericile au fost redeschise, Marcu a fost ales păstor la biserica baptistă „Golgota” din București, unde a funcționat alături de Jean Stanevschi și de Vasile Brânzei, tatăl meu. În această perioadă a fost numit și misionarul tineretului din România.

La vârsta de 38 de ani, Marcu Nichifor s-a căsătorit la Iași cu Ariadna Voitu.

Din cauza persecuțiilor a fost dat afară din servicii și, între anii 1956-1963 a lucrat ca și coșar. I-a plăcut viața de coșar și a predicat în toate casele unde era chemat să curețe. A fost unul din puținii evangheliști care se ducea prin cărciumi și prin cele mai decăzute locuri ca să predice Evanghelia la bețivi și declasați.

În 1963 a fost chemat să păstorească Biserica Baptistă din Iași, unde a lucrat până în anul 1970, când a fost iarăși dat afară de autorități. Motivul dat pentru demiterea și apoi expulzarea lui din Iași a fost că a primit pe Vasile Moisescu din Arad să predice în biserică și că a contribuit la convertirea preotului călugăr Dumitru Zamisnicu, cu care apoi a continuat să colaboreze în biserică.

De la Iași, Marcu Nichifor a fost deportat în Țara Oașului, unde a stat zece luni. De acolo a fost trimis de Departamentul Cultelor să fie păstor la Caransebeș. A lucrat acolo 21 de ani, până ce a venit noul păstor, Belciu Busuioc.

După câțiva ani grei de suferință și dureroase limitări, Marcu Nichifor a murit la Iași.

Uneori, este suficient dacă, dintre toți oamenii care te înconjoară, singurul care te înțelege este ... Dumnezeu.

Fratele Marcu Nichifor a trăit ca un creștin mereu „rătăcitor”, un fel de Samuel plecat mereu să cerceteze poporul de-a lungul și de-a latul țării. A fost un om cu o personalitate profundă și bogată, un foarte priceput psiholog, un cititor cu o preocupare enciclopedică și, mai ales, un excelent evanghelist „de la om la om.”

Se spune, pe drept cuvânt, că este cu neputință să înțelegi un mistic. Ca să-l pătrunzi, ar trebui să poți repeta experiențele lui, ori așa ceva nu este la îndemâna oricui.

Din fericire, de la Marcu Nichifor avem propria lui mărturie, așa cum a apărut ea în cartea „Perle și comori“, sub îngrijirea prietenei mele Genovieva Beatie, fostă Sfatcu.

Urmăriți împreună cu mine cum a avut loc „deșteptarea“ lui spirituală:

Mai întâi, Nichifor a trebuit să se desfacă din mreaja de minciună care a fost aruncată peste o întregă generație:

„Prin părțile noastre s-a întâmplat un caz, când un mort a fost dezgropat de niște hoți și a fost găsit viu. S-a făcut multă vâlvă cu întâmplarea aceasta. Tot așa se poate întâmpla și în viața ta: sufletul tău să fie îngropat de viu și să-l ții o viață întreagă prizonier.

Așa făceam și eu, dar nu știam.

Ce grozav! Să nu știi că ai suflet! Pe la 15 ani, țărâna și murdăriile, filosofii de tot felul l-au îngropat de viu. Sufletul meu era îngropat și pecetluit în groapa vieții mele.

Am fost surprins la început, când am auzit pentru prima oară că nu am suflet. Apoi m-am obișnuit cu ideea aceasta. Am citit, am recitit și m-am convins că nu am suflet. Minte mea de copil primea toate prostiile șarlatanilor materialişti. Rugăciunea pe care, cu gingășie, mi-o turnase tatăl meu în suflet când eram la pieptul lui de șase anișori, îmi devenise străină și nefolositoare. Eram acum rece și nepăsător față de tot ce era veșnic și sfânt. Pot spune că necredința în cele sfinte îmi înlănțuia sufletul și eram chinuit grozav. Încercam mereu prin studii să înlocuiesc criza sufletească, dar roata vieții mă amenința cu prăbușirea.“ („Perle și comori“, pag. 24)

Atingerea lui Dumnezeu și „deșteptarea“ nașterii din nou l-a surprins mai întâi, dar apoi l-a îndreptat hotărâtor spre lumină:

„Nu cunosc bine ce s-a întâmplat, dar deodată sufletul meu s-a trezit din somnul morții. Dumnezeu a lucrat mult, dar eu am văzut puțin. Știu numai că lumina a venit asupra mea. Pământul a fost rupt, iar sufletul a dat năvală spre Dumnezeu ca o furtună.

Până să-mi dau bine seama despre ce e vorba, m-am trezit un om nou și liniștit, la picioarele Mântuitorului meu.

Să caut - nu știam; să mă rog - nici atât. Dar cu toate acestea căutam cu tot sufletul și mă rugam aproape tot timpul. Domnul Isus devenise o persoană reală în viața mea.

Eram mirat de noua mea viață. Puterea de a mă mânia, de a înjura, de a mă certa, de a minți, a dispărut. În schimb, mă bucuram nespus de mult, cu o bucurie pe care n-o cunoscusem

până atunci; și din această bucurie izbucneau laude și glorie lui Dumnezeu.

Sufletul meu a început să trăiască fără întrerupere în prezența lui Dumnezeu, în Împărăția Lui. Așa vrea El. Dacă mă împotrivesc, nu-i bine. Îmi cere întâietate și trebuie să I-o dau.“ (Idem, pag. 26)

„Spiritul este pretențios în felul lui. Și de ce n-ar fi? N-a stat deajuns închis și fără comunicare cu Dumnezeu? Să-i facem și lui pe voie, căci nouă ne-am făcut cât am vrut, atunci când păcatul era domn și stăpân în viața noastră.

Spiritul meu se poartă câteodată ciudat cu mine. Nu mă lasă să dorm și să mă odihnesc decât târziu, după miezul nopții. Îmi șoptește cu glasul dulce: „Să veghem.“

Alteori, pe la două sau trei noaptea, mă trezește cu același: „Să veghem.“ Nu-l interesează la ce oră m-am culcat; ci când flămânzește, vrea să stea la masă cu Tatăl și cu Fiul (Apoc. 3:20). Și de ce m-aș împotrivi? Când mă împotrivesc, văd cu dezamăgire că și pentru corpul meu e mai bună vegherea decât somnul.

Când eram copil mic, nu știu cum mă obișnuisem să mă scol pe la miezul nopții și să plâng, ca apoi să capăt de mâncare. Aceasta devenise o regulă. Spiritul din mine însă nu are nici o regulă. El nu are nici un timp precis. El nu vrea să știe de zi sau noapte. Lui nu-i pasă de aranjamentele noastre omenești. Te miri când, deodată, îi vine dorul să urce din sferele pământesti la cele cerești.

Altă dată, nu știu din ce cauză, din zori și până noaptea târziu, spiritul meu stă lângă Domnul, în fața Lui și cu nici un chip nu s-ar lăsa înduplecat să întrerupă legătura sfântă cu Dumnezeu. În asemenea împrejurări, mirat de purtarea lui neînțeleasă, îmi continui lucrul aici pe pământ ca și când nimic deosebit nu s-ar fi întâmplat“

„Am avut multe experiențe ciudate cu spiritul meu, până ne-am cunoscut mai bine.

Odată, eram la masă cu un frate, dar spiritul meu dorea, în mod deosebit și foarte urgent, să stea la masă cu Dumnezeu. „Întâi eu, apoi tu“, am zis. Mă gândeam că o să-i mai treacă focul și o să se mai astâmpere. Dar, spre mirarea mea, el din contră și mai tare mă neliniștea. Vedeam că ceea ce dorea nu era politicos. Dar ce puteam face? L-am ascultat. După ce am terminat felul întâi de mâncare, am mulțumit, am cerut scuze și am rugat să mi se dea o cameră nelocuită. După o jumătate de oră, totul era bine.

După masă, m-am rugat cu familia și i-am întrebat pe fiecare dacă sunt siguri de mântuire, dacă nu cumva au păcate prin care se împotrivesc Duhului Sfânt. M-am simțit îndemnat să-i întreb,



pentru că bănuiam că a fost un motiv pentru care am fost intrerupt de la masă de Duhul Domnului.

Și așa a fost.“



## **17. Marcu Nichifor**

Cine l-a cunoscut, știe ce mare preț punea nenea Marcu pe o totală predare a credinciosului în mâna Creatorului Său. Cuvintele nu erau doar o proclamație goală, ci izvorăseră dintr-o experiență personală incontestabilă:

„Ca fiecare tânăr plin de râvnă pentru Domnul, aveam și eu planurile mele și mi-era frică ca nu cumva El să mi le schimbe. Mergând pe drum, mă gândeam că Domnul s-ar putea să-mi schimbe roata vieții și, atunci, ce se va alege de mine?

Amărât, îmi răspundeam că voi face ce va voi Domnul, pentru că eu, cu planurile mele, îmi sunt dușman, pe când Dumnezeu, cu planurile Lui, îmi este prieten. Cu El trăiesc, fără El mă distrug.

În acest timp de apăsare sufletească și de nepotrivire între gândurile mele și cele ale lui Dumnezeu, mintea mea a fost luminată de cuvintele „jertfa arderii de tot.“ Nicodată nu meditasem până atunci la acest subiect. Această jertfă este prima și cea mai importantă din toate jertfele. După ea urmează jertfă de mâncare, de închinare, de ispășire, de mulțumire și cea de vină. Aceasta înseamnă că în viața mea vine mai întâi predarea totală în brațele lui Dumnezeu, fără să păstrez nimic pentru mine.

Lección era „tare“. Am închis repede locul unde erau scrise aceste rânduri și am mers mai departe printre holde. „Trebuie să dau Domnului tot ce am și toate planurile mele pe care mi le-am făcut.“

Eram necăjit. „De ce am deschis Biblia tocmai acolo? Nu ar fi trebuit să citesc“, mă gândeam. „Aici a fost greșala mea.“ Dar în mine totul suna din nou: „Trebuie să dau totul!“ ... Dacă nu am predat totul?“

Mergeam mai departe și auzeam aceeași voce în mine: „Toată inima, toate planurile, toată casa, toată viața, toate sunt ale Domnului și toate trebuie predate Lui.“

Scânteia divină a aprins conștiința mea așa de tare încât simțeam că ard în flăcări. Și, cine poate să ardă în flăcări fără să fie ... ars?“



## 18. Marcu Nichifor

Socrate a avu-o pe Xanthippe, Marcu Nichifor a avut-o pe Ada! Câteodată, soțiile fac din soții lor filosofi, alteori îi fac ... evangheliști pribegi departe de casă.

Îmi amintesc că tatăl meu l-a întrebat odată: „Cum te mai împaci cu Ada?” După ce a îngăduit unui zâmbet șăgalnic să-i cuprindă toată fața, Nichifor a răspuns: „Vasile, Dumnezeu s-a uitat pe toată întinderea pământului și a zis: „Cui pot să o dau pe Ada?” Într-un târziu, m-a văzut pe mine și a spus: „Am să i-o dau lui Marcu, că el este tare și poate să o ducă!” Dacă Dumnezeu a crezut că eu sunt în stare, nu pot tocmai eu să-L contrazic. O duc foarte bine cu Ada!”

Nu se putea ca un astfel de destin să aibă o căsătorie ca a tuturor celorlalți oameni ... Dar, haide-ți iarăși să-l lăsăm pe dânsul să povestească:

„E vorba despre călăuzirea în căsătorie și vreau să vă povestesc despre căsătoria mea.

Ajusesem la o vârstă destul de înaintată, la 37 de ani, și Domnul încă nu îmi arătase soția aleasă de El pentru mine. Vedeam câte o fată credincioasă, simpatică și-L întrebam:

- „Aceasta este, Doamne ?”

- „Nu”, venea răspunsul.

„Nu” la una, „nu” la a doua, „nu” la a douăzeci și doua. Ce o fi oare? Simțeam că Dumnezeu nu avea în plan să mă lase neînșurat. Dar de ce întârzie așa de mult?

Am plecat la Iași, să predic la adunarea de acolo. În timpul predicii am văzut printre surori o ființă tristă, amărâtă și neagră de supărare. După predică, am rămas cu vreo doi frați și am vorbit cu fata, îndemnând-o la rugăciune. Ea s-a rugat:

- „Doamne, fă să mor chiar acum!”

- „Slabă rugăciune!” am spus eu, sculându-mă de pe genunchi. Cere iertare de la Domnul Isus pentru asemenea cuvinte!

Ne-am rugat din nou și tânăra a izbucnit în lacrimi, cerând iertare de la Dumnezeu pentru nesocotirea vocii Lui, pentru nepăsarea față de El și față de Biserica Lui. S-a despietrit și s-a eliberat. Apoi eu am plecat în drumul meu și ea în drumul ei.

A doua zi, fără să fixăm vreo întâlnire, ea a venit la sora la care găzduiam, deși nu știa că sunt acolo. iarăși ne-am rugat împreună. După aceea m-am întors la București, unde eram păstor.

A mai trecut un timp și eu am plecat la Constanța, la mare. Și iată că mă nimeresc în același vagon cu aceeași fată. Mergea și ea tot la Constanța, cu o prietenă care o invitase acolo. Am vorbit mult cu ea, pe tren. Era foarte încăpățânată și găsea tot felul de motive ca să mă contrazică. Mă miram și eu: fată nemăritată și totuși nu căuta să mă câștige. Ce o mai fi și asta? Mă miram foarte mult.

La Constanța ne-am întâlnit iarăși la adunare, apoi ea s-a întors la Iași. Atunci am întrebat pe Domnul cu teamă:

- „Doamne, o fi aceasta soția mea?”

- „Da, Ada va fi soția ta!” am auzit o voce cu glas tare.

M-am tot gândit: „Poate că Domnul vrea s-o îngrijesc; poate că moare curând”, pentru că tușea în luna August și părea a fi foarte bolnavă de tuberculoză. „Poate că n-are cine s-o îngroape”, mi-am mai spus, căci era din Basarabia și familia ei era toată acolo.

Multe m-am gândit până ce m-am hotărât să-i scriu. Mai scrisesem eu scrisori la fete, dar nici una n-a mers așa de ușor ca aceasta. Între altele i-am scris că „de dragoste nici nu e vorba”, dar că am văzut că a suferit mult și că va putea să ajute fetele care trec prin suferință; și că aceasta va fi spre gloria Domnului. Așa a și fost.

Am plecat la Iași și în două zile s-a făcut căsătoria. De altfel eram invitat la Iași ca să officiez o căsătorie și m-am gândit că vor fi două în loc de una; dar, când am ajuns acolo, cealaltă căsătorie se stricase. Frații șopteau între ei: „Săracul fratele Marcu, n-a știut că s-a stricat căsătoria și a venit degeaba!”

Dar eu, după ce am predicat, am pus două scaune lângă amvon, am chemat pe bătrânul bisericii, i-am dat actele de căsătorie și l-am rugat în șoaptă să officieze căsătoria noastră. Am făcut semn viitoarei soții să vină în fața amvonului și să stea pe scaun, lângă mine. Spre imensa mirare a celor de față, bătrânul bisericii a exclamat:

- „Cum, așa, ca din cer?”

- „Da, chiar din cer”, am răspuns eu.

Și iată, așa s-a făcut căsătoria noastră. Apoi am trimis o telegramă la București, anunțând că m-am căsătorit la Iași. Când fratele Jean Staneski, responsabilul bisericii, a anunțat căsătoria sorei Voitcu Ariadna, nimeni n-a reacționat, pentru că nu știau ce urmează. După o pauză, fratele Jean a continuat: „... cu fratele Marcu Nichifor.”

S-a făcut zarvă mare în biserică, nu se mai oprea gălăgia, mirarea, întrebările.

Mai târziu, frații m-au muștrat pe mine, păstorul lor:

- „De ce nu ne-ai spus? Toți frații ți-ar fi făcut daruri mari de nuntă.“

- „Da și după aceea ar fi trebuit să nu vă mai fac nici o muștrare, ci numai să vă lingusec!“ Și am rămas în sărăcie, dar cu Domnul ca Sprijin permanent, ca Ocrotitor în toate greutățile prin care am trecut. (Idem, pag. 35-38).“



## 19. Marcu Nichifor

Mi-a fost greu să pătrund sensul afirmației apostolului Pavel: „Nu mă mai judec ...“ Numai după ce am văzut cum „ascultă“ nenea Marcu am înțeles că pentru astfel de ascultători disciplinați nu există nici merit, dar nici judecată. Dumnezeu este Acela care lucrează în ei și le dă „și voința și îndeplinirea.“

Iată două exemple din mărturiile fratelui Marcu:

„Încă nu era amiază, iar eu aveam de terminat niște lucrări urgente. Deodată, am simțit că trebuie să părăsesc lucrul și să merg în partea de miazănoapte a orașului. Eram sigur că Dumnezeu mă trimite acolo. Domnul mă zorea, dar eu țineam morțiș să-mi termin lucrul. Călăuzirea fiind urgentă, m-am sculat în picioare, m-am îmbrăcat, am încuiat ușa și am plecat.

Mergeam repede pe drum, ca să răscumpăr din timpul pierdut. Domnul era cu mine și știam că voi ajunge la țintă, deși nu știam unde merg. Mergeam pe dibuite și totuși eram dus cu mare precizie. Domnul nu greșește în călăuzire. Nu-mi era teamă că voi greși adresa, pentru că Domnul era cu mine și Domnului nu-I era frică.

Mă bucuram pentru că în călăuzirile directe, precise și urgente se ascunde multă bucurie. Nu degeaba vorbește apostolul Pavel despre „Carul de biruință“ (2 Cor. 2:14), pentru că în acest car toate se termină cu bine. Domnul conduce acest car și El nu poate falimenta.

După scurt timp, mă aflam la patul unui tânăr bolnav, încărcat de păcate și fărădelegi. Își recunoștea pe deplin starea și tocmai aceasta îi producea deznădejdea cea mai mare. Căuta, zbuțumându-se din greu, vreo lumină în întunericul vieții sale, care începea să se unească cu întunericul veșnic, dar nu găsea nimic. Din întuneric se scufunda în și mai mare întuneric. De durere și de supărare scrâșnea amarnic din dinți, se învelea cu pătura peste cap și nu vorbea nimic.

Dar Cel ce vede totul l-a văzut și l-a cercetat. Când a auzit despre mântuirea minunată, lumina cerească a început să se scurgă în sufletul lui. A stat liniștit, apoi, mirat, m-a întrebat:

- „Cum? Și eu ... pot fi spălat de păcate?”

- „Da, i-am zis, sângele lui Isus Christos te spală de orice păcat. Păcatele tale nu vor mai fi asupra ta, ci asupra Lui (Isaia 53:6).

- „Atunci, roagă-te pentru mine“, mi-a spus el.

Pacea și seninătatea i-au umplut sufletul. Cei din familia lui au rămas uimiți de schimbarea ce s-a făcut în viața lui.

Acesta a fost unul din cazurile rare când unul, în ceasul al unsprezecelea, a primit mântuirea. Înainte ca să vină sudorile reci ale morții, sângele lui Isus Christos a trecut peste el, spălându-i păcatele. Peste câteva zile a murit. Și, dacă toată activitatea mea de un an, ar fi fost mărginită de Domnul numai la cazul acesta, nu aș fi îndeajuns de vrednic ca să-I mulțumesc.“ (Idem, pag. 7)

„E greu să fii tânăr și credincios. De multe ori m-am gândit: ce bine ar fi să fiu mai în vârstă, mai așezat.

Dar uneori mă forțez să țin focul fericirii în mine și nu pot. Sunt prea mic pentru fericiri așa de mari. Aseară, de pildă, eram așa de plin de bucurie, atâta fericire mă copleșea! Pentru că prezența lui Dumnezeu se arătase dincolo de punctul ei obișnuit. Ceea ce am simțit eu Îi plăcea și lui Dumnezeu și mie. Și totuși este greu să porți atâta fericire ca tânăr. De aceea sunt eu vesel și bine dispus și câteodată fac câte o zburdălnicie și râd cu poftă. Nu mă mai pot stăpâni de atâta voieșie și fericire care clocotește în mine!

Odată, i-am spus gazdei mele: „Nu știi pe nimeni care ar vrea să scape de o conștiință murdară? Nu știi nici un suflet care ar vrea să fie mântuit?”

Nu mai puteam suporta puterile spirituale care se adunaseră în mine. Trebuia să le eliberez, să le las să iasă prin mine. Căutam un păcătos și nu-l găseam. Parcă ardeam. Aveam în mine puteri pe care nu le puteam ține. Oceanul harului mă copleșea, se revârsa prin mine. Ce fericire!

El mi-a dat atunci un păcătos bătrân, copt în păcate, cărui i-am mărturisit despre dragostea lui Dumnezeu, și el l-a primit pe Mântuitorul său.“ (Idem, pag. 12)



## 20. Marcu Nichifor

Numai rugăciunile nesincere îl supărau pe nenea Marcu. Cele sincere, chiar dacă îi erau adresate cumva împotriva, îi făceau mare plăcere. Odată, s-a întâlnit cu un tânăr pe peronul unei gări și, după câteva cuvinte de politete, i-a spus: „Hai să ne rugăm aici pentru oamenii ăștia!” Când i-a venit rândul, tânărul s-a rugat cam de-a sila, încheind cu cuvintele: „... și te rog, Doamne, să-i dai înțelepciune și fratelui Marcu, că uite m-a pus să mă rog și se uită lumea la noi ca la niște caraghioși.”

Când a deschis ochii, se aștepta să vadă un Marcu supărat sau măcar jignit ... Mare i-a fost însă surpriza când Marcu l-a luat în brațe și, printre hohote homerice de râs, l-a sărutat, zicând: „Mulțumesc, mulțumesc tinere. Aveai o șansă să te rogi pentru tine și tu te-ai rugat pentru mine. Mulțumesc frumos! Foarte puțini oameni se roagă Domnului ca să-mi dea și mie înțelepciune. Foarte bună rugăciune! Mulțumesc 'matala! Domnul să te asculte!”

Îmi aduc aminte de fratele Marcu ori de câte ori aud rugăciuni „neșlefuite”. Dânsul era alergic la rugăciunile de paradă și ne punea adesea să ne mai rugăm încă o dată, dacă rugăciunea noastră i se păruse lipsită de sinceritate sau de trăire reală. Iată câteva perle de rugăciuni care ar fi fost apreciate foarte mult de fratele Marcu. Le-am cules sub titlul „Căci nu știm cum trebuie să ne rugăm”:

„Doamne, Tu știi precis că sunt ispitit. Te rog să mă ții țeapăn să nu alunec ...” și „Doamne, Tu știi destul de bine ce păcătos sunt eu ...” sau „Doamne, habar n-ai Tu ce păcătos sunt eu!”



## 21. Marcu Nichifor

Fratele Marcu n-a fost niciodată supărat pe cei care-i vedeau lipsurile. El însuși și-a măsurat mereu creșterea, regretând că nu poate fi mai repede și mai deplin pe măsura harului care-i fusese acordat. Iată una din mărturisirile lui pe tema creșterii spirituale personale:

„Intenția Domnului era să-mi lărgească inima, să fiu larg ca și El: casa mea să fie casa Lui și a ucenicilor Lui, mâncarea mea să fie și a ucenicilor Lui și mărginirea să dispară din viața mea. Felul

meu îngust a trebuit să-l pun mereu înaintea Lui în rugăciune, ca El să mă lărgească, să mă scoată din mărginirea mea.

Altă dată, El a trebuit să mă lărgească în problema dragostei. Ca păstor, a trebuit să fac cuiva o muștrare pentru anumite nedesăvârșiri; dar nu puteam să-i fac observație dacă în adâncul sufletului meu nu ajungeam la milă și dragoste față de persoana respectivă. O săptămână am stăruit în rugăciune pentru problema aceasta. La sfârșitul săptămânii, Domnul mă lărgise: puteam să-i vorbesc cu milă și cu dragoste.“ (Idem, pag. 73).

Legătura aceasta între lumea lăuntrică și manifestările exterioare au marcat toate convingerile lui. Chiar și bolile, în anumite cazuri, i s-au descoperit tot ca o consecință a opresiunii sufletești și a lipsei de libertate spirituală:

„Odată am vizitat o familie într-un sat din Caraș-Severin, pe unde eram păstor. Sora era bolnavă în pat, de inimă. Copiii, vreo trei mititei, erau flămânzi și neîngrijiți. Soțul era la servicii. Am început să vorbesc cu sora:

- „Cum stai cu soacra? Cu vecinele? Dar cu supunerea față de soț?“

- „Nu stau bine cu nici una“, a răspuns ea.

Apoi sora și-a recunoscut păcatele. A fost sinceră și s-a căit de toate. Atunci a primit o eliberare și o mare putere. S-a sculat din pat și a început imediat să îngrijească de copii. Boala i-a trecut pe loc.

Peste o săptămână am întâlnit-o în piață, în Caransebeș. Era sănătoasă și bucuroasă.

- „Frate Marcu“, mi-a spus ea, „mai vino pe la noi în sat, pentru că sunt multe ca mine.“

- „Da“, am răspuns eu, „la crucea lui Christos ai primit vindecarea. Cei ce se pocăiesc cu sinceritate primesc nu numai iertare, dar și vindecare. Spune la cei din jur să vină la Domnul Isus. El îi așteaptă cu dragoste.“ (Idem, pag. 80).



## 22. Simion Cure

„Moșul“ avea trecere la tineri, dar nu-i uita niciodată nici pe cei bătrâni. Sfântos el însuși, nu uita de fel că primise la rândul lui înțelepciune de la cei dinaintea lui. L-am auzit de multe ori vorbind cu admirație și recunoștință despre doi profesori pe care-i avusese la Seminarul din București: doctorul Gill și fratele Belicov. De la acesta din urmă primise și acum dădea și dânsul mai departe un sfat pentru predicatori:

„Niciodată să nu vă urcați la amvon, ci să vă coborâți la el! Cine nu a stat mai întâi pe munte, în părtășie cu Domnul, nu va avea fața schimbată și nu are ce să le spună oamenilor și nu merită să fie ascultat de ei.“

Iată și alte astfel de „perle“ adunate în decursul anilor:

- Nu vorbi din vârful buzelor, ci din adâncul inimii.

- Ca să ajungi să stăpânești Biblia, trebuie ca mai întâi să te stăpânească ea pe tine.

- Este o mare diferență între a spune ceva și a avea într-adevăr ceva de spus ...

- O predică bună trebuie să aibe o introducere bună și o încheiere bună; amândouă ținute foarte aproape una de alta ... Când n-au adâncime, unii vorbitori caută să compenseze prin ... lungime!

- Oamenii tăcuți nu sunt singurii oameni care nu spun mare lucru ...

- Predicile nu trebuie să țină o veșnicie ca să fie nemuritoare!

- Există păstori care le vorbesc ascultătorilor într-o limbă necunoscută, chiar dacă nu sunt pentecostali.

- Cele trei reguli pentru reușită în vorbirea publică: stai la subiect, stai în timpul acordat și stai ... jos!

- Oile se rătăcesc, nu pentru că tufișurile ar fi prea mari, ci pentru că se îndepărtează prea mult de Păstor.

- Cu cât de rogi mai din adânc, cu atât ajungi mai sus. Dumnezeu răspunde rugăciunilor, nu sfaturilor.

- Ferește-te de sterilitatea unei vieți prea ocupate.



### **23. Richard Wurmbrand**

„Să nu crezi niciodată biografiile. Dacă sunt scrise de dușmani, ele nu arată omul așa cum a fost el, ci doar ce dușmănie, ce invidie și ce gelozie au văzut în el. Dacă sunt scrise de admiratori, ele vor ilustra mai degrabă ce inimă nobilă are autorul și ce mult s-a strădui el să ornamenteze subiectul cărții sale cu podoabele propriilor lui virtuți. Cât despre biografiile „obiective“ care redau istoria cu o exactitate pedantă, presărată cu doze sărăcicioase de laudă sau critică, nu-ți pierde vremea cu ele. Sunt plicticoase și nu sunt bune la nimic. Adevărul este „adevărat“ numai atunci când este spus cu pasiune.“<sup>1</sup>

---

1. Wurmbrand, *From Suffering to Triumph*, pag. 80.



Privite retrospectiv, evenimentele din amintiri capătă caracterul capodoperelor în care culorile s-au scurs unele în altele.

„Mai întâi am schimbat câteva amabilități de circumstanță, apoi, el mi-a povestit rezumatul unei cărți pe care a scris-o despre experiențele lui din închisoare. Nu mi-am putut crede urechilor. Toate atitudinile lui frumoase și toate faptele lui vrednice de laudă pe care le spusese despre el ca ilustrații în predicile mele, mi le atribuia acum mie! Amuzat, l-am întrebat: „Tu ai fost sau eu? Care este adevărul?“ Apoi mi-am dat seama care era adevărul. Era vorba de ceea ce niște minți înbolnăvite de dragoste reciprocă, stăpânite de un puternic atașament și de o sfântă fantezie vedeau în preaiubitul de alături.“<sup>1</sup>

Acestea sunt cuvinte scrise de Richard Wurmbrand, un om cu o personalitate puternică, paradoxală, care a marcat lumea creștină contemporană prin viața, activitatea și gândirea expusă în cărțile sale. Socotit unul din cei mai mari șapte zeci de creștini din istoria bisericii creștine<sup>2</sup>, Richard Wurmbrand a făcut, face și va mai face obiectul cercetării și inspirațiilor a mii de oameni. Evreu născut providențial în vatra poporului român, el reprezintă astăzi o sursă de fascinație și de fabulații fanteziste, în care realitatea „așa cum a fost“ se împletește cu realitatea „așa cum ar fi putut sau ar fi trebuit să fie.“ Cartea aceasta se dorește o încercare de ancorare a amintirilor despre viața acestui om remarcabil în realitatea ei, așa cum a fost ea descrisă de omul însuși și de oamenii care l-au cunoscut în mod nemijlocit.

Luată în sens absolut, cuvintele lui descurajează orice încercare de a scrie o carte biografică. Însușite mecanic, ele ar nega importanța biografiilor deja scrise. Cum se explică atunci pasiunea lui Wurmbrand pentru Biblie, din care, dacă am scoate conținutul biografiilor, am rămâne doar cu câteva sute de pagini? Ce-am cunoaște astăzi despre marii oameni ai lumii dacă n-am avea la dispoziție operele lor biografice?

Ca și multe alte afirmații ale lui Richard, și cea despre valabilitatea biografiilor trebuie luată „cu un bob de sare“ și cântărită în contextul gândirii „în contraste“ sau „în extreme“, specifică evreilor.

Pentru cei din Israel, concluzia trebuie să fie întotdeauna rezultată din confruntarea aspectelor limită ale unei probleme. Raționamentul trebuie să penduleze spre dreapta și spre stânga,

---

1. Acelasi ...

2. Vezi cartea cu același nume.

în sus și în jos, înainte și înapoi, însumând toate descoperirile și distilând apoi din întreaga realitate „Adevărul“. Această pendulare spre extreme este ilustrată cum nu se poate mai bine de un pasaj din scrisorile apostolului Pavel: „pentru ca, având rădăcina și temelia pusă în dragoste, să puteți pricepe împreună cu toți sfinții, care este lărgimea, lungimea, adâncimea și înălțimea; și să cunoașteți dragostea lui Hristos, care întrece orice cunoștință, ca să ajungeți plini de toată plinătatea lui Dumnezeu.“ (Efes. 3:17-19).

De fapt, toată poetica și morala cărților evreiești este bazată pe această examinare a contrastelor și a extremelor. Chiar și rima psalmilor și a proverbelor biblice este structurată în această manieră:

„Ca și banii cu două fețe, ca și concluzia necesară din două aspecte contrare, maximele vin deobicei în perechi.“ Lucrul este evident mai ales atunci când citești „proverbele“ Bibliei.

Rima proverbelor evreiești este dată de „paralelismul“ ideilor. Afirmatia din primul vers este sau întărită sau în contrast cu cel de al doilea. Se formează astfel „cuplete“ care găzduiesc alternative posibile. Există trei feluri de astfel de paralelisme:

Paralelismul repetitiv, când afirmația din primul vers este scoasă în relief prin repetarea ei cu alte cuvinte în cel de al doilea vers; paralelismul antitetic (contrastant), când afirmația din primul vers este scoasă în relief prin comparația cu adevărul contrar; și paralelismul sintetic, când afirmația din primul verset este amplificată în cel de al doilea.

Este interesant să observăm că mai toate cercetările moderne consacrate inteligenței au ajuns la concluzia că factorul principal nu-l constituie „coeficientul de inteligență“ sau abilitatea de a gândi abstract. Cel mai important factor care determină inteligența este capacitatea de a gândi în „alternative posibile“. De fapt, toată tehnologia informaticii, esența limbajelor de calculatoare, este bazată pe această alternanță între „da“ și „nu“.

Aceste „balansări“ ale gândirii evreiești, asemănătoare mișcării unui pendul surprind logica celor neinițiați. Unele afirmații din cărțile sau predicile lui Richard Wurmbrand sunt rezultatul unor astfel de plasări a subiectului în dimensiunile lui extreme.

Înzestrat de Dumnezeu cu un intelect de excepție, a cărui dimensiuni trece cu mult de media „IQ“-urilor<sup>1</sup> cititorilor sau

---

1. „IQ“ - Intelligence Quotient, coeficient de inteligență, un indice personal obținut prin confruntarea cu un test alcătuit în Statele Unite.

ascultătorilor săi, Richard își balansează uneori afirmațiile pe dimensiuni și direcții în care majoritatea dintre noi nu-l putem urmări. De aici și aerul de „eroare” sau „sofisme” detectat de unii din neînsemnații săi critici. Ascuțită și dezvoltată dincolo de „normal” în perioada izolării din celula singuratică, din care s-a născut cartea „Cu Dumnezeu în subterană”, inteligența lui Wurmbrand are uneori caracterul superinteligenței epilepticilor, călcând prin intuiție în lumea descoperirilor obținute prin iluminarea mistică. L-am cunoscut dintotdeauna dormind cu hârtie și creion la capul patului, gata să noteze imediat gândurile și informațiile dobândite din mult prea puțin cunoscuta lume a visurilor.

Un pendul de lungime medie, asemenea unei inteligențe medii, nu poate explora în amplitudinea lor maximă, elongațiile unui pendul de dimensiuni foarte mari. Tot așa, majoritatea cititorilor și ascultătorilor lui Wurmbrand nu-i pot pătrunde și judeca toate afirmațiile și intuițiile „personale.” Asta nu înseamnă că Wurmbrand este un soi de profet inspirat nesupus greșelilor personale sau judecăților noastre, ci doar că gândirea unui astfel de investigator cu un pronunțat caracter mistic, are avantajele și pericolele ei, neînțelese deplin și neasimilate de ceilalți oameni: avantajele vin din posibilitatea de a explora dincolo de granițele intuiției, iar dezavantajele vin din imposibilitatea de a pune în cuvinte și dintr-o nefericită tendință de a generaliza ceea ce a fost pur și simplu personal și particular unui anumit om și unei anumite situații.



## **24. Richard Wurmbrand - mistic sau antichrist ?**

În primul volum, am vorbit despre „bănuiala” care a plutit asupra fratelui Richard cum că ar fi un mistic și despre faptul că unii vedeau în aceasta o anume „vinovăție” a dănsului.

Redau aici un dialog care a continuat și pe care n-aș vrea să-l las pradă uitării. Poate că va folosi cuiva.

Misticii creștini sunt oameni care au găsit „scurtăturile” spre inima și intimitatea lui Dumnezeu.

Poți judeca simțirile și trăirile unui mistic?

În luna Februarie a sfârșitului de mileniu, mai precis în 12 Februarie 2000, Marius Cruceru, fiul celui mai bun prieten al tatălui meu din tinerețea lor de seminariști, deci om predestinat într-un fel să fie el însuși un prieten al meu, ne-a vizitat la Los

Angeles. Ne cunoșteam de pe lungimea de undă a Internetului. Schimbaserăm mesaje și participaserăm împreună la dezbateri mai mult sau mai puțin teologice. Acum eram pentru prima dată față în față și căutam să actualizăm în realitatea fizică prietenia care se înghebase în realitatea virtuală.

Cineva tocmai lansase o revistă în care-l critica de zor pe Richard Wurmbrand, lansator, în părerea criticului, al celui mai periculos curent de rătăcire spirituală al secolului. Presupusa „rătăcire“ făcuse deja „victime“ pe ambele maluri ale Atlanticului.

Știam că mințile înguste sunt cele dintâi care critică ideile mari. Cineva mă sfătuisese chiar să mă fac că nu aud anumite obiecții: „Nu-l băga în seamă pe cel ce încearcă să te micșoreze în ochii altora. Săracul, încearcă și el să te aducă la statura lui.“ Se spune că atunci când Dumnezeu i-a cioplit pe oamenii mari, din așchii i-a făcut pe critici.

Era însă vorba acum de Richard Wurmbrand și critica mi se părea și nejustificată și nelalocul ei; un fel de obrăznicie a celui care vrea să iasă din anonim prin agasarea celor care se bucură de popularitate.

Sufeream cu atât mai mult cu cât cunoșteam și pe cel ce critică și pe cel criticat, așa că mi se confirma zicala: Pentru mințile „înguste“ este un act de autoapărare să critice ideile ... „mari.“

Știu că a exista înseamnă a fi supus criticii; că a face ceva înseamnă a-ți dubla șansele de a fi criticat, iar a lua atitudine înseamnă a te expune să fii inundat de critici. Nici măcar Isus Christos, desăvârșitul fără păcat, n-a scăpat de critică. Cineva spunea chiar că dacă nu ești destul de mare pentru a rezista criticii, nu ești suficient de mare pentru a merita lauda. Mai mult, critica din partea unui om înțelept este mai de dorit decât lauda din gura nebunilor. Există însă în critica adusă lui Richard Wurmbrand o doză de răutate rudimentară care mă întoarce pe dos.

I-am împărtășit lui Marius toate acestea repetându-i cu amărăciune niște aforisme pe care le învășasem mai demult: „Orbul bate mai mulți decât vede și prostul vorbește mai multe decât înțelege“ și „Un critic este un șchiop care-i învață pe alții cum să alerge“ și „Un critic literar este de obicei cineva care are destul talent ca să-și dea o părere, dar nu suficient pentru a scrie el însuși o carte“ și „Un critic este unul care vrea ca tu să pictezi, să cânti, să scrii sau să joci așa cum ar face el,... dacă ar putea“.

Mi s-a părut întotdeauna că un om de nimic care se ridică și-l critică pe cel virtuos se aseamănă cu cel care scuipă înspre cer; obrăznicia lui nu va întina cerul, ci se va întoarce să-i întineze

obrazul. Dar, ce să-i faci, unii își petrec toată viața la ghișeul de reclamații.

În toamna lui 1999, cu ocazia Convenției baptiste de la Portland, un astfel de critic de cartier îl declarase pe nenea Richard drept „antichrist” și oprise cu de la sine putere distribuirea unor cărți scrise de dânsul.

Marius m-a ascultat cu atenție, a tăcut și apoi mi-a spus câteva vorbe de „înțelept” mai bătrân decât îl arăta vârsta: „Ce nu pot înțelege unii este că fratele Richard este un mistic, nu un om al rațiunii convertite la teologie. Avem și noi unul sau doi mistici în toată existența noastră evanghelică și, în loc să căutăm să ne lăsăm pătrunși de iluminările lor, îi răstignim pentru că nu corespund sistemului nostru de doctrine. Cine îi pretinde lui Richard Wurmbrand să fie corect din punct de vedere doctrinar, n-a înțeles încă ce este un mistic și care este instrumentul lui de pătrundere în lumea lui Dumnezeu. Un mistic folosește altfel decât ceilalți cuvintele, el lucrează cu imagini și cu reacții ale omului lăuntric în fața strălucirii descoperirilor lăuntrice. Ceea ce trăiește un mistic este foarte greu să fie pus în cuvinte și transmis pe calea unei lecturi obișnuite.”

### **Un răspuns sceptic:**

Hi Daniel,

Cred că nimeni cu mintea sănătoasă nu-l poate acuza pe fratele Richard că ar fi un anticrist. În schimb unii l-ar putea acuza că e mistic. Se pare că și tu în apărarea ta, ai încercat să arăți că dânsul e printre puținii (cred că ai folosit numărul de doi) mistici din lumea evanghelică din România. Cine ar fi cel de-al doilea, după tine...?

Deci din scrisoarea ta (cel care îl cunoști mai bine pe fratele Wurmbrand) reiese că într-adevar dânsul ar fi mistic. Cred că această calificare, cel puțin în lumina fratelui MacArthur, nu e un compliment, ci mai degrabă o acuză.

Uite ce scrie John MacArthur în cartea „Reckless Faith” cu privire la acești mistici. Te rog să comentezi aceste rânduri din moment ce tu ești și un „fan” al lui John MacArthur:

„Mysticism is the idea that spiritual reality is found by looking inward. Mysticism is perfectly suited for religious existentialism; indeed, it is its inevitable consequences. The mystic disdains rational understanding and seeks truth instead through the feelings, the imagination, personal visions, inner voices, private illumination, or other purely subjective means. Objective truth becomes practically superfluous... Mysticism is therefore

antithetical to discernment. IT IS AN EXTREME FORM OF RECKLESS FAITH. .... it is nearly impossible to reason with any convinced mystic. Such people are generally beyond the reach of reason." (Eugen C.)

(Traducere: „Misticismul este ideea conform căreia realitatea spirituală se găsește printr-o căutare lăuntrică. Misticismul este o formă perfectă pentru existențialismul religios, căruia îi este cea mai inevitabilă consecință. Misticismul disprețuiește înțelegerea rațională și pleacă în căutarea adevărului prin sentimente, prin imaginație, prin viziuni personale, prin voci lăuntrice, prin iluminări personale și prin alte forme subiective de cunoaștere. Adevărul obiectiv devine astfel practic neglijabil ... Prin aceasta, misticismul este antiteza a ceea ce eu numesc discernământ. El ESTE O FORMĂ DE CREDINȚĂ IMPRUDENTĂ.

... este aproape imposibil să întreții un dialog rațional cu un mistic. Astfel de oameni sunt de obicei dincolo de dimensiunile reale ale rațiunii.“)

#### **Comentariul meu:**

„My comment is that John MacArthur is wrong here.“ (Părerea mea este că John n-are dreptate). El este un împătimit al studiului „pe text“. Din confortul biroului său, înconjurat de cărți și de comentarii, John, pe care-l respect foarte mult, propune „unidimensional“ o singură călăuză obiectivă a credinciosului: „TEXTUL Scripturii.“ După cât îl cunosc însă, John MacArthur nu nega totuși existența unui factor „subiectiv“ în călăuzirea personală, numit în Biblie:

- „UNGEREA“ - “Cât despre voi, ungerea pe care ati primit-o de la El, rămâne în voi, și n-aveți trebuință să vă învețe cineva; ci, după cum ungerea Lui vă învață despre toate lucrurile și este adevărată, și nu este o minciună (dubla afirmație - n.b.), rămâneți în El, după cum v-a învățat ea“ (1 Ioan 2:27).

sau

- „ÎNCREDINȚAREA“ (Rom 14:22- 23). „Încredințarea pe care o ai, păstrează-o pentru tine, înaintea lui Dumnezeu. Ferice de cel ce nu se osândește singur în ce găsește bine. Dar cine se îndoiește și mănâncă, este osândit, pentru că nu mănâncă din încredințare. Tot ce nu vine din încredințare, e păcat.“

Istoria creștinătății este plină de mistici, care n-au avut uneori decât o porțiune a textului Noului Testament. Viața lor

spirituală a fost însă ca un pahar plin de dă peste el, tocmai prin această alipire duhovnicească între sufletul lor și Dumnezeu, prin Duhul. De fapt, în absența predicării și în neștiința de carte generală, bisericile creștine au fost salvate secole de-a rândul tocmai de această „călăuzire mistică” personală, atât de reală între cel credincios și Isus Christos.

Adevărul obiectiv al Scripturii nu contrazice existența unui adevăr subiectiv al trăirii intime. Când unul se armonizează cu celălalt, avem de a face cu ceea ce teologia numește „simfonia” credinței.

Angloamericanii sunt tare cerebrali. Noi, orientalii de la granița Europei avem și alte dimensiuni.

Dumnezeu nu este rațional, în sensul că nu este limitat la stratul rațiunii. El este supra rațional. Vezi remarca lui Pavel: „Dacă cineva se crede înțelept în felul veacului acestuia, să se facă nebun, ca să ajungă înțelept” (1 Cor. 3:18).

Ca întotdeauna, apreciez spiritul tău foarte bun de observație. Mulțumesc pentru remarca ta. Ea a făcut posibilă această lămurire și i-a atras și pe alții în dialogul nostru frățesc.

### **Un răspuns aprobator:**

Dragă Eugen,

Ar trebui să te uiți într-un dicționar și să vezi acolo definițiile cuvântului „mistic”. Observă că am scris „definițiile”. Cuvântul „mistic” este folosit în foarte multe mișcări religioase, atât creștine cât și necreștine. Fiecare însă îl înțelege în felul său.

John MacArthur dă o definiție foarte inexactă cuvântului „mistic”. Esența noțiunii de „mistic” nu stă în căutarea „realității spirituale în lăuntru”.

Dacă vrei să fii corect cu noțiunea de „mistic” trebuie să spui că „misticism înseamnă unirea directă, nemijlocită cu divinitatea”. Căile de realizare a acestui obiectiv fundamental diferă enorm de la o grupare la alta și de aceea există atâtea școli sau forme de misticism. Dar esența tuturor este aspirația spre unire cu divinitatea.

În acest sens eu sunt un foarte puternic și convins mistic, deoarece eu cred în unirea directă și nemijlocită a Domnului Isus, Dumnezeu întrupat, cu mine. Eu cred că această unire nu este un fel de a vorbi, o metaforă plăcută (cred că John MacArthur va spune cam așa ceva), ci este o realitate obiectivă, concretă, reală, așa încât eu sunt doar o mlădiță care crește din El, sunt un mădular din trupul Lui, atât de realmente încât sunt „carne din

carnea Lui și os din oasele Lui“ (vezi Efeseni 5:28-32). El a murit pentru mine pentru ca eu să nu mai trăiesc singur ci să trăiesc „împreună cu El“ (I Tes.5:9-10).

Oricine crede literalmente în textele biblice care ne vorbesc despre această unire (vezi în special Rom.6, Galateni 2:20 și Coloseni 2-3) este etichetat în mod disprețuitor ca fiind „mistic“. Și asta nu de necreștini, ci de teologi evanghelici dintre cei mai reputați. Dacă vrei să vezi exact ce face un asemenea teolog, citește „Union With Christ“ de Smead, de la Fuller Seminary. El îi numește mistici pe cei ce cred literalmente în unirea cu Christos și, în partea finală a cărții, unde îți spune propria lui concepție, vei vedea că metaforizează toate textele biblice în așa fel încât să nu mai rămână nici o realitate în ele.(Este „un dar“ al multor teologi din America să golească de sens în felul acesta multe alte noțiuni din Biblie!).

În ultimii patru ani mi-am dedicat tot timpul și toată energia pentru a introduce în România învățătura biblică despre realitatea unirii Domnului Isus Christos cu noi și despre bogăția și frumusețea trăirii în unire cu El.

Nimic în lumea aceasta nu este mai împlinitor decât trăirea în unire cu Cristos. Nimic nu este mai frumos și mai glorios decât să realizezi în fiecare zi că ai murit față de lume și că acum trăiești în Cristos, că El este realmente viața ta, că El trăiește literalmente în tine, că viața ta este ascunsă cu Cristos în Dumnezeu.

Ai vrut să știi care-i al doilea mistic în România. Dacă înțelegi misticismul ca fiind unirea directă și nemijlocită, reală, obiectivă, concretă, cu Dumnezeu prin Isus Christos, atunci poți să mă treci pe mine pe locul acesta de mare cinste.

Cu dragoste în Cristos Domnul (literalmente), Iosif Ton



## **25. Richard Wurmbbrand - misticul (II)**

Din cauză că misticismul nu este o mișcare unitară este foarte dificil să fie definit într-un fel care să-i mulțumească pe toți cei ce fac parte din această grupare.

Misticismul este un termen care se poate aplica și unei religii păgâne din afara curentului de învățătură creștină și în același timp și unei denaturări eretice a creștinismului, care continuă însă să se manifeste în interiorul lumii așa zise creștine. Tot așa, termenul poate fi folosit și atunci când ne referim la un anumit fel de creștinism care nu este fundamental greșit, dar pune un



accent neobișnuit de mare pe anumite forme de pietate și de închinăciune.

Esența misticismului este o nebalansată aplecare înspre conținutul unei relații de părtășie și de comuniune tainică cu Dumnezeu sau cu Christos care să meargă dincolo de umblarea obișnuită a celui credincios cu Domnul, așa cum este ea reglementată de conținutul Cuvântului lui Dumnezeu și de interpretarea pe care i-o dă Duhul Sfânt.

Misticismul veritabil, în aspectele generale ale acestei mișcări, implică se pare trei stagii de ascensiune în spiritualitate: purificarea, iluminarea și unirea extatică. (Vezi *Theologica Germanica*, la capitolul despre extaz în mișcarea mistică (New York: Pantheon, 1949), pp.9-109)

Mulți mistici, creștini și necreștini deasemenea, mărturisesc că au trăit astfel de clipe de extaz în care au experimentat o neîngrădită, directă și copleșitoare prezență a dumnezeirii. Ei au înclinat după aceea să practice și să propovăduiască anumite lucruri care au fost contrare învățaturii din Cuvântul lui Dumnezeu, deschizând oamenilor o cale specială de contact cu divinitatea, fără să mai țină seama de totala depravare a ființei umane și de nevoia ei după un Mântuitor personal. Experiențele de extaz nu sunt rele prin ele însele. Mulți dintre creștinii evanghelicici, protestanți și chiar unii dintre catolici au mărturisit și ei că au trăit momente de deosebită înălțare sufletească în care au experimentat o minunată simțire a prezenței lui Dumnezeu. La data de 10 Octombrie 1821 când și-a predat viața în mâinile lui Christos și când L-a acceptat drept Mântuitor personal, Charles G. Finney era un tânăr avocat. În seara aceleiași zile, el a trăit câteva ore de părtășie deosebită cu Domnul Isus Christos, de parcă ar fi stat față în față personal cu Mântuitorul. Felul în care părea că-L privește Isus l-a făcut pe Finney să plângă cu hohote, așa cum plânge un copil. Duhul Sfânt s-a pogorât peste el cu o asemenea putere de parcă valuri de iubire lichidă l-ar fi inundat (Richard E. Day, *Man of Like Passions* (Grand Rapids, Mich.: Zondervan, 1942, p.45) .

Și alți sfinți din Biserica Domnului au avut trăiri asemănătoare.

Charles G. Finney nu a devenit însă un mistic; el n-a alunecat înspre o viață de preocupări pioase deosebite și nici nu a pretins că alți creștini trebuie să caute să aibă și ei trăiri extatice asemănătoare cu a sa. Dimpotrivă! Finney a devenit un om cu o teologie foarte sănătoasă, accentuând severitatea legii lui Dumnezeu, necesitatea pocăinței de păcate și datoria de a-L asculta și de a-L sluji pe Christos Domnul. Misticii propriu-zisi au

pus un accent prea mare pe anumite tipuri de pietate și să așeze trăirile emoționale deasupra Scripturilor. †

Noi nu vrem să negăm faptul că Dumnezeu poate hotărî să dea unora dintre copiii Săi trăiri extatice și nici să bagatelizăm importanța unei religii a inimii, dar vrem să punem în discuție care este pentru creștin autoritatea supremă în probleme de credință și de practică. Este această autoritate doar simțirea interioară intimă primită în timpuri de extaz sau este ea doar învățătura clară și limpede a Cuvântului lui Dumnezeu? Iată ce scria, plin de seriozitate, Simon Menno:

„Fraților, vă spun adevărul și nu mint: nu sunt nici Enoh, nici Ilie; nu am vedenii, nu sunt profet și nici nu vă pot spune cuvinte care să nu fi fost deja spuse în desăvârșitul Cuvânt al lui Dumnezeu (și oricine ar vrea să vă învețe altfel s-ar rătăci curând și v-ar înșela amarnic). Sunt încredințat că bunul Dumnezeu mă va păstra în Cuvântul Său în așa fel încât să nu pot scrie sau spune decât ceea ce ni s-a spus deja prin Moise, prin profeți, prin evangheliști și prin celelalte scrieri apostolice; să le caut și să le explic sensul, intenția și scopul urmărit de Christos. Judecați și voi care aveți o minte duhovnicească. Repet, nu mi s-a arătat nimeni și nu m-a inspirat nici un înger, și nici nu doresc să mi se arate, ca să nu fiu dus în rătăcire. Cuvântul lui Christos, așa cum este el, îmi este tot ce am nevoie și tot ceea ce îmi este de folos. (Complete Works, II, p.248.)

Pentru completarea acestui subiect, redau mai jos câteva paragrafe pregătite de mine să apară într-o altă carte:

### **Sediul înțelepciunii**

„Eu, Înțelepciunea, am ca locuință mintea, și pot născoci cele mai chibzuite planuri“ (Prov. 8:12).

Mărturisesc că mi-este foarte greu să mă apropiu de conținutul acestui capitol. Se spune că, pentru a fi elocvent și convingător, nu-i suficient să stăpânești subiectul, trebuie ca și subiectul să te stăpânească pe tine. Ei bine, sunt departe de a pricepe tainele implicate în tema acestui capitol.

Unde se află sediul „înțelepciunii“ umane ? De unde izvorăsc „inspirațiile“ și cugetările adânci? Aceste întrebări mă frământă de ani de zile. Este vorba de tainica alcătuire a personalității umane, de „straturile multiple ale ființei.“

*Știu* că, deși am un trup, eu nu sunt tot una cu trupul meu. Eu sunt un suflet care locuiește vremelnic într-un trup, nu un trup care are un suflet. Mă uit la trupul meu care trece printr-un proces de îmbătrânire, dar simt că inima mea nu îmbătrânește.

**Știu** că în trupul meu am o anumită înfățișare și că am la dispoziție cinci simțuri pentru orientarea mea în lumea materială: văzul, auzul, mirosul, gustul și pipăitul sau simțul tactil.

**Știu** că sunt un suflet cu rațiune, sentimente și voință.

Mai **știu** că, în etajul superior al ființei mele, în esența mea interioară, am un cartier general care se numește „spirit“, și el întretinut în manifestare: conștiința de sine, intuiție și comuniune sau capacitatea de relație cu celelalte ființe spirituale, mai ales cu Dumnezeu.

Știu toate acestea din studiile mele de teleologie și din unele texte ale Noului Testament. Nu mă așteptam însă să găsesc Proverbe care să se adreseze acestor subtilități ale ființei umane.

Știam, de exemplu, că apostolul Pavel a scris în 1 Tesaloniceni 5:23 despre întreita alcătuire a personalității umane: „Dumnezeul păcii să vă sfințească El însuși pe deplin; și, duhul vostru, sufletul vostru și trupul vostru, să fie păzite întregi, fără prihană la venirea Domnului nostru Isus Christos.“

Știam că Pavel vorbește despre conștiință (Rom 2:14-16). Am descoperit însă vorbindu-se despre conștiință în Proverbe:

„Un om al cărui cuget este încărcat cu sângele altuia, fuge până la groapă; nimeni să nu-l oprească“ (Prov. 28:17).

Știam că Noul Testament vorbește despre „inspirație“ și despre „intuiție“ ca despre un izvor nesecat de unde apar noutăți spirituale: „Gospodar care scoate lucruri vechi și noi din visteria inimii lui“ (Mat. 13:52). Nu știam însă că același lucru este și în Psalmi și în Proverbe:

„Inima îmi zice din partea ta; Caută fața Mea!“ și fața Ta, Doamne o caut“ (Ps. 27:8). „Cine are o inimă înțeleaptă, își arată înțelepciunea când vorbește, și mereu se văd învățători noi pe buzele lui“ (Prov. 16:23).

Am descoperit în Proverbe ceva despre capacitatea de „anticipare“ asemănătoare cu premoniția sau presimțirea:

„Celui rău, de ceea ce se teme aceea i se întâmplă, dar celor neprihăniți li se împlinește dorința“ (Prov. 10:24).

Parcurgând cartea Proverbelor găsesc, în armonie cu toate celelalte cărți ale Scripturii, că mi se vorbește despre „inimă.“ Înțeleg repede că nu este vorba de organul biologic în sine, ci de „anima“ principiul vital care mă „animă“, motorul lăuntric care-mi pune în mișcare toate acțiunile. Știu lucrul acesta de când am descoperit desenele „animate“, adică „mâzgăliturile“ care au prins viață și se mișcă. Ce este însă această „anima“ de care-mi vorbesc Proverbele?

Prima indicație despre sediul înțelepciunii este aceasta:

„Sufierea omului este o lumină a Domnului, care pătrunde până în fundul măruntaielor“ (Prov. 20:27).

Când Biblia vorbește despre „măruntaie“ ea se referă la lucruri din adâncul ființei umane, la ceea ce psihologia de astăzi numește „subconștient“:

„Eu, Domnul, cercetez inima și cerc rărunchii, ca să răsplătesc fiecăruia după purtarea lui, după rodul faptelor lui“ (Ier. 17:10).

„Cercetează-mă, Doamne, încearcă-mă, trece-mi prin cuptorul de foc rărunchii și inima!“ (Ps. 26:2).

Este interesant că această „anima“, acest principiu vital locuiește dincolo de sediul conștientului, mai adânc decât stratul sentimentelor sau al rațiunii noastre. Majoritatea hotărârilor noastre sunt luate din impulsul unor porniri lăuntrice, nu întotdeauna ușor de explicat. Probabil că fratele și, de multe ori, mentorul meu, Richard Wurmbrand a explicat mult mai bine acest lucru în lucrarea sa „Oracolele lui Dumnezeu.“ Iată câteva citate din această lucrare:

„Misticul medieval Eckhart a scris: „Dacă întrebi cât de mare este sufletul, trebuie să știi că cerurile și pământul nu-i pot înțelege mărimea, ci numai Dumnezeu, care nu poate fi cuprins de toate cerurile.“ Sufletul doar trece prin lumea aceasta materială, dar pentru că nu-i aparținem ei, sufletul nu poate găsi aici explicația sau definiția lui însuși. Este atât de diferit de tot ce este în lumea aceasta, încât uneori se îndoiște dacă în definitiv există, în sensul în care lumea aceasta îl atribuie cuvântului „este.“ Isus spune despre ucenicii săi: „a lor este împărăția cerurilor (Mat. 5:3) - acum, nu în viitor. Sufletul este cel mai scump bibelou al Împărăției lui Dumnezeu. Isus spune: „Împărăția lui Dumnezeu este înăuntrul vostru“ (Luca 17:21), dar nu este în întregime explicată, iluminată.“

„Cuvintele gurii unui om sunt ca niște ape adânci; izvorul înțelepciunii este ca un șuvoi care curge într-una“ (Prov. 18:4).

Filosoful român Constantin Noica, vorbind despre influența omului de geniu asupra celor din jur, remarcă prezența unei scânteii de genialitate potențială în fiecare dintre noi. Această sămânță de măreție face posibilă „iluminarea“ noastră cu lumina răspândită de cei „geniali“:

„Dacă nu exprimă gândul tuturor, geniul trece prin lume ca o torță care nu luminează. Dar dacă e vorba de gândul tuturor, cum să nu existe o lumină în fiecare dintre noi? Nu am nevoie de preot și de mijlocitor între mine și Adevăr, spune „protestantul“; puneți-mă de-a dreptul în fața Adevărului, traduceți-l în limba mea, și el se va reflecta în mine.“

Există în fiecare dintre noi o tainică a sufletului, un duh pătrunzător și deschis pentru lumea spirituală. De acolo ne vin „convingerile” lăuntrice și tot de acolo ne vine și puterea morală de a persevera:

„Căci cel neprihănit de șapte ori cade și se ridică, dar cei răi se prăbușesc în nenorocire” (Prov. 24:16).

Iată ce am găsit scris de Nicolae Tonoiu în cartea sa „Religie sau credință”:

„Adânc, înăuntrul fiecărui om, există un loc sfânt, intim, unde locuiește esența tainică a ființei lui. Această realitate adânc lăuntrică este acea parte din om care ființează de la sine, fără vreo legătură cu vreo altă parte a firii complexe a omului. Aceasta este „eu sunt” al omului, un dar al lui „Eu sunt” care l-a creat. Entitatea adânc lăuntrică despre care vorbim este numită în Scripturi „duhul omului” (1 Cor. 2:11). După cum cunoașterea de Sine a lui Dumnezeu se află în Duhul Veșnic, tot așa, cunoașterea de sine a omului are loc prin propriul său duh și cunoașterea lui Dumnezeu de către om are loc prin impresia nemijlocită a Duhului lui Dumnezeu asupra duhului omului.”

„Însemnătatea tuturor acestor elemente nu poate fi supraestimată când gândim și studiem și ne rugăm. Din punct de vedere al omului, pierderea cea mai tragică suferită prin Cădere a fost părăsirea acestui loc lăuntric sfânt de către Duhul lui Dumnezeu. Dumnezeu plănuise să locuiască în tihnă acolo și să ardă cu un foc moral și spiritual. Prin păcat, omul a pierdut privilegiul acesta minunat și de nedescris, iar acum trebuie să locuiască singur acolo.”

„Prin lucrarea tainică a Duhului, în procesul nașterii din nou, ceea ce Petru numește „firea dumnezeiască”, intră în adâncul inimii credinciosului și își restabilește reședința acolo. Un astfel de om, și numai un astfel de om, este un credincios adevărat.” („Religie sau Credință”, p. 16).

Sănătatea întregii noastre ființe izvorăște din lăuntru ființei. Medicii spun că suntem organisme „psiho-somatice”, subliniind ceea ce Biblia ne spusese de mult și anume că starea spiritului determină starea de sănătate a trupului:

„O inimă veselă înseninează fața, dar când inima este tristă, duhul este măhnit. Toate zilele celui nenorocit sunt rele, dar cel cu inima mulțumită are un ospăț necurmat” (Prov. 15:13, 15).

„O inimă veselă este un bun leac, dar un duh măhnit usucă oasele” (Prov. 17:22).

„O inimă liniștită este viața trupului, dar pizma este putrezirea oaselor” (Prov. 14:30).

Am întâlnit mulți astfel de oameni care s-au vindecat datorită unei dispoziții sufletești pozitive. Uneori, astfel de stări au fost provocate de vești bune, alteori de împlinirea anumitor dorințe și, nu de puține ori, de un anturaj prietenos și optimist:

„O privire prietenoasă înveselește inima, o veste bună întărește oasele“ (Prov. 15:30).

„... o dorință împlinită este un pom de viață“ (Prov. 13:12b).

„Neliniștea din inima omului îl doboară, dar o vorbă bună îl înveselește“ (Prov. 12:25).

Bineînțeles că există și o reciprocă a afirmațiilor de mai sus: oamenii ursuzi și predispuși la mânie atrag asupra lor suferințe îndelungate:

„Cel ursuz caută ce-i place lui, se supără pe orice lucru bun“ (Prov. 18:1).

„O nădejde amânată îmbolnăvește inima“ (Prov. 13:12).

Există o putere lăuntrică de autoconvingere:

„Rău! Rău!“ zice cumpărătorul, și, plecând, se fericește“ (Prov. 20:14).

Aceeași realitate este exprimată și în zicala: „Vulpea spune că strugurii pe care nu-i poate ajunge sunt ... acri.“

„Așteptarea celor neprihăniți nu va fi decât bucurie, dar nădejdea celor răi va pieri“ (Prov. 10:28).

„Dorința celor neprihăniți este numai de bine; dar așteptarea celor răi este numai mânie“ (Prov. 11:23).



## **26. Richard Wurmbrand - o biografie ?**

L-am vizitat pe Richard Wurmbrand după ce frați din țară mi-au cerut să încep să scriu o biografie a dânsului. Mi-a fost greu să i-o spun direct, ca să nu mă asemuie cu un vultur fără tact care a început să-i dea târcoale prematur. Deși m-am ferit, cu intuiția lui ieșită din comun a înțeles repede care era ținta întrebărilor mele.

I-am spus:

„Aș vrea să știu și eu și ar vrea să știe și alții întâmplări din viața dumneavoastră. Dacă nu ne spuneți, cum am putea afla ? Mă gândesc mai ales la întâmplări din perioada colilăriei și a tinereții dumneavoastră. Lucruri pe care nu le știe nici tanti Sabina ...“

M-a privit șugubăț și mi-a întors-o vesel: „Sigur că nu le cunoaște Sabina! Dacă ar fi cunoscut ea toate câte le-am făcut eu, crezi că m-ar mai fi luat?“

Am căutat să trec de această glumă și am insistat să ne spună ceva. Mi-a răspuns: „Există în viața fiecărui om și lucruri care trebuie trecute cu vederea și ascunse sub tăcere. Ce-am crezut că este bine și folositor să se știe despre mine am presărat ca pe niște semințe de viață în cărțile mele. Citițile pe toate și veți afla totul despre viața mea.“

Era în acest sfat o sentință și o îndrumare providențială. Cuvintele acestea îmi încuiau tainele unei vieți extraordinar de bogate dincolo de limitele curiozității mele și a altora. În același timp însă, afirmația îmi recomanda, poate voluntar, poate involuntar, METODA pe care trebuie s-o adopte acel ce se va apuca vreodată să scrie o biografie a lui Richard Wurmbrand. La urma urmei, o viață de om nu poate fi înțeleasă dincolo de contextul în care a trăit, luată afară din lumea în care s-a format și a evoluat spre împlinire. Iată de ce, această carte va fi, nu o narațiune rece, ci o însumare de „petece de amintire“ , o punere împreună a fragmentelor presărate prin cărțile, predicile și întâlnirile cu acest om de excepție care a fost Richard Wurmbrand.



## **27. Richard Wurmbrand- comunistul**

Dacă la douăzeci de ani nu ești comunist, n-ai inimă, dar dacă la patruzeci de ani mai ești comunist, n-ai minte!“

Când spunem că Sabina și Richard Wurmbrand au fost oamenii unui ideal unic; „Dumnezeu“, nu negăm în nici un fel vremurile lor de căutări, timpul în care au treierat curente filosofice și politice ale vremii, în dorința de a se identifica cu valori veritabile și de a-și defini propriile lor personalități.

Pe vremea când studia chimia la Sorbona din Paris, Sabina Wurmbrand a fost activă în acțiunile Partidului Comunist Francez. Richard a studiat la Moscova și a fost apreciat drept unul din cei mai promițători propagandiști pe care i-a avut vreodată mișcarea. I-a cunoscut pe părinții Anei Paukăr<sup>1</sup> și a fost prieten cu Lucrețiu Pătrășcanu<sup>2</sup>.

---

1. Femeie de temut, lidera ideologică a comuniștilor români.  
2. Lider al mișcării comuniste care a luat puterea la București, mai târziu aruncat în închisoare și ucis cu ranga de proprii săi „tovarăși.“

De fapt, mișcarea comunistă a prezentat o atracție fascinantă pentru o anumită categorie a tineretului evreu. Unele din cele mai de seamă personalități ale Internaționalei comuniste au fost evrei. Roza Luxemburg (1871-1919), socotită de mulți una din ideologii de bază ai socialismului, a fost evreică<sup>1</sup>. S-a tras din Zamosc, în Polonia rusească, unde mai toți strămoșii ei, mergând înapoi cel puțin până în secolul doisprezece, ei au fost rabini. Mama ei, soție și sora de rabini, o exaspera cu citate din Biblie. Unul din istoricii socialismului evreiesc, Robert Wistrich, a arătat că, extraordinara pasiune a Rozei Luxemburg pentru dreptate socială și fascinația ei cu argumentele dialectice au izvorât dintr-o ereditate educată timp de generații în dezbaterile rabinice. Roza Luxemburg, și toți urmașii ei evrei de mai târziu, au suferit de distorsionări emoționale caracteristice unui intelectual care încearcă să-i forțeze pe oameni să intre cu sila într-o anumită structură ideologică, în loc să îngăduie ideilor să evolueze de la sine din experiența proprie a oamenilor.

Bunicul lui Karl Heinrich Marx a fost rabin în Trier, Germania. Unchiul lui Karl a fost rabin. Mama lui s-a tras dintr-o linie de rabini și învățați faimoși, care a debutat cu Meier Katzellenbogen, în secolul șaisprezece, rector al colegiului talmudic din Padua. Karl Marx a fost „încreștinat“ prin botez la data de 26 August 1824.

În mai toate partidele revoluționare din țările Europei, evreii au ocupat roluri predominante. Bela Kun (1886-1939) a fost dictatorul regimului comunist care a deținut puterea în Ungaria între Martie și August 1919. Kurt Eisner (1867-1919) a condus mișcarea revoluționară din Bavaria în luna Noiembrie 1918.

Evreii din Europa de Răsărit nu au fost o creație artificială a sistemului capitalist. Ei și-au avut un statut de sine stătător, cu limba lor specifică, cu religia și cu cultura lor proprie. Ei au întemeiat propriul lor partid socialist, BUND (abreviere de la numele Uniunea Generală a muncitorilor din Lituania, Polonia și Rusia) creat în anul 1897.

Implicarea majoră a acestor evrei în mișcările revoluționare trebuie privită ca rezultat al unor secole de suferințe sub tot felul de tendințe antisemite. După ce timp de sute de ani li s-a refuzat dreptul de cetățenie și de proprietate în țările europene, unii dintre evrei s-au hotărât să se „încreștineze“. Și-au schimbat numele (mai mult sau mai puțin forțați de societate) și au căutat să instaureze o societate în care au visat să nu mai existe

---

1. „A History of the Jews“, Paul Johnson, pag. 448



discriminări bazate pe rasă, religie, sex, sau naționalitate. Egalitarismul propus de socialism le-a venit ca o ofertă irezistibilă și s-au năpustit cu capul înainte să participe la făurirea unei utopii. Ei n-aveau de unde să știe că socialismul și comunismul va fi un copil monstru care-și va devora proprii săi părinți.

Mai mult decât oriunde în altă parte, evreii s-au identificat cu mișcările revoluționare socialiste și comuniste în Rusia. Ei au fost arhitecții loviturii de stat care au plasat un guvern bolșevic în fruntea țării și i-au dat puteri dictatoriale în Octombrie 1917. Agentul executiv din spatele ne-evreului Lenin a fost Leon Troțchi (1879-1940), născut cu numele Lev Davidovici Bronstein.

La congresele Partidului Comunist Rus, 15-20% din delegați erau evrei, care-și repudiaseră moștenirea milenară și serveau acum idealul unei mișcări care avea să fie marcată ea însăși de un predominant caracter antisemit. Una din listele de personalități ale vremii arată că în treimea superioară a ierarhiei comuniste ruse, în afara lui Lenin, toți ceilalți erau de extracție evreiască. Într-o analizare a sovietului din Petrograd se arată că numai șaisprezece din totalul de 388 de membri erau ruși, ceilalți fiind evrei, din care 265 veniseră din celebra East Side a New York-ului. Un al treilea document arată că decizia de a răsturna guvernul Țarului a fost luată de fapt pe 14 Februarie 1916 de un grup din New York, printre care se afla și milionarul evreu Jacob Schiff.<sup>1</sup>



## **28. Sabina Wurmbrand**

Pentru cei care au cunoscut familia Wurmbrand, nu este un secret că tanti Bințea a fost un predicator „mai bun” decât nenea Richard. Există pe undeva o Biblie legată special, cu câte o foaie albă între fiecare două file ale Bibliei. Aceste foi albe au fost acoperite cu colecția de reflexii și meditații obținute din citirea ei zilnică. Îmi amintesc că fratele Aurel Popescu a cerut-o odată ca singură moștenire visată ca semn de prețuire a prieteniei lor. Nu știu cine a rămas până la urmă cu această Biblie de studiu.

Iată un eșantion din cugetările și meditațiile care poartă în mod inconfundabil amprenta personalității sorei Bințea.

Am găsit-o ca de obicei acasă, gata să ne zâmbească, gata să ne servească cu ceva bun, gata să ne asculte cu toată atenția și

---

1. „The Case Against the Reds”, A. Mitchell Palmer, pag. 231-232

gata să ne împărtășească ceva din comorile umblării ei cu Dumnezeu. Venisem însoțit de o persoană aflată încă „în căutarea lui Dumnezeu.“ Firește, sora Bințea avea ceva pregătit chiar pentru această ocazie:

„Am citit nu de mult un text din Geneza care mi-a dat mult de gândit. Este scris în Geneza 43:16 ceva despre un om numit Iosif și despre frații săi:

„Cum a văzut Iosif pe Beniamin cu ei, a zis economului său: „Bagă pe oamenii aceștia în casă, taie vite și gătește; căci oamenii aceștia au să mănânce cu mine la amiază. Omul acela a făcut ce-i poruncise Iosif și a dus pe oamenii aceia în casa lui Iosif. Ei s-au temut când au văzut că-i bagă în casa lui Iosif și au zis: „Ne bagă înăuntru din pricina argintului pus în sacii noștri data trecută; vor să se năpustească peste noi, ca să ne ia robi și să pună mâna pe măgarii noștri.“ (Geneza 43:16-18)

Sărmanii frați ai lui Iosif! Ei se temeau că Iosif plănuia să ... le fure măgarii! Mai marele Egiptului tocmai dăduse ordin ca să se pregătească pentru ei un ospăț și ei se temeau că vor fi luați robi. Credeau că Iosif nu mai poate fără măgarii lor! Lor le era destinată partea cea mai bună a Egiptului, dar ei se gândeau că-și vor pierde măgarii!

Tot așa suntem și noi când este vorba să venim la Dumnezeu. Ne temem că ne va băga cu forța în casă ca să ne ia robi și ca să ne fure ce este al nostru ... Domnul Isus ne pregătește un ospăț și Dumnezeu are deja pregătit pentru noi ce este mai bun în casa Sa veșnică, iar noi ... ne tot gândim la măgarii noștri și ne temem de Domnul. Ni se pare că El vrea să ne jefuiască de ce este de drept al nostru, când El vrea de fapt să ne dea în dar tot ce nu este al nostru ... tot ce este cu mult mai mult decât ceea ce ni se pare nouă că avem acum „al nostru.“

În timp ce o ascultam, mă rugam pentru musafirul care ne însoțise. Știam că sora Sabina vorbise pentru ea și doream ca vorbele acestea, atât de ironic de duioase să-i meargă direct la inimă. Nu mă îndoiesc că s-a întâmplat chiar așa. Cu tactul și pricepera ei neîntrecute, sora Bințea vestise Evanghelia așa cum se cuvenea, cu toată pricepera și dragostea unui câștigător de suflete.



## **29. Richard Wurmbrand - o viață de om**

Unul din cei care l-au cunoscut cel mai bine a fost, fără îndoială, Mihai Wurmbrand, fiul lui. Iată ce a scris acesta în necrologul rostit cu ocazia serviciului de înmormântare ținut Vineri 23 Februarie, la Sky Chapel- Rose Hills:

„Richard Wurmbrand (1909-2001)

Rev. Richard Wurmbrand, 91 de ani, autorul a 18 cărți religioase de mare succes mondial, traduse în peste 70 de limbi, descriind viața sa și 14 ani în închisori comuniste, a fost fiul cel mai mic din cei patru copii ai unei familii de evrei din București, România. Între anii 1913-1919, familia sa a locuit în Istanbul, Turcia. Tatăl, de profesie dentist, a decedat în 1919, în urma unei epidemii de gripă. Văduva săracă s-a întors cu cei patru fii la București.

Richard, care devenise un tânăr intelectual deosebit de dotat, cunoscător a patru limbi, a avut o tinerețe furtunoasă, fiind activ politic ca extremist de stânga, și lucrând ca și agent de bursă. În acea perioadă, a cunoscut-o și s-a căsătorit cu Sabina în 1936. În același an, tânărul cuplu de evrei, plecat într-o vacanță prin munții României, l-a cunoscut pe domnul Wolfkes, un tâmplar german, care le-a pus în mână o Biblie. Acest domn i-a implorat pe cei doi tineri intelectuali evrei cu înaltă educație să citească măcar una din evangheliile, care nu era altceva decât o scurtă biografie a celei mai imporante personalități ale poporului evreu, Isus Hristos. Sabina și Richard, care s-au întâlnit ulterior și cu alți creștini evrei, s-au convertit și au fost botezați. Ei au început să frecventeze Misiunea Anglicană pentru evrei din București, România. Mai târziu, după încheierea unor studii, Richard, un orator carismatic, a fost ordinar întâi ca și anglican, apoi, după cel de-al doilea război mondial, a fost reordinat ca și pastor luteran. Unicul fiu al celor doi, Michael, s-a născut în 1939.

Datorită faptului că România a declarat război Angliei și celorlalte puteri occidentale, la începutul celui de-al doilea război mondial, pastorul englez anglican a trebuit să părăsească România. Rev. Richard Wurmbrand și soția sa Sabina, plini de curaj și fără nici un resentiment, au continuat să desfășoare o activitate misionară creștină ilegală, fără să se gândească la bunurile pe care le aveau sau la familie. Au început să scoată numeroși copii evrei din ghetto-uri, au predicat zilnic în nenumărate adăposturi și au ajuns să fie arestați de mai multe ori pentru activitate religioasă interzisă într-un stat aflat în stare

de război. Cel puțin o dată, dacă nu de mai multe ori, au fost gata să fie condamnați la moarte de către tribunalul militar, care nu avea nici un pic de răbdare cu, sau înțelegere pentru doi evrei deveniți creștini, împreună cu alți evrei, și care desfășurau activități religioase interzise, în timp ce România se afla în război.

Familia Wurmbrand, iubită și respectată de multe personalități române ortodoxe, a reușit să fugă prin intermediul unui domn Lungulescu, editorul șef al celui mai răspândit ziar român, Universul. Părinții Sabinei, două surori și un frate au pierit în lagărele naziste. Isaac Feinstein, un misionar creștin evreu deosebit de eficient printre evreii români, și cel care a jucat un rol important în convertirea soților Wurmbrand, a fost și el ucis de către legionarii naziști români. Viața cuplului în acea perioadă este descrisă în cartea lui Richard Wurmbrand numită Hristos pe calea evreilor. În scurta perioadă cuprinsă între sfârșitul celui de-al doilea război și tranziția României spre comunism (1945-1947), Richard Wurmbrand a tipărit și organizat distribuirea ilegală a unui număr de un milion de evanghelii în limba rusă soldaților ruși care ocupau România. A fost pastorul unei biserici compuse din 1000 de evrei convertiți la creștinism.

În februarie 1948, deși aflat sub protecția diplomatică a suedezilor, Richard Wurmbrand a fost răpit de pe stradă de către guvernul comunist și a dispărut în rețeaua de închisori comuniste. În vederea unei judecăți formale, el a fost întemnițat sub un nume secret, timp de trei ani, singur într-o celulă. Acolo, a fost torturat și ulterior condamnat la 25 de ani de închisoare ca inamic al statului comunist. Procesul formal n-a avut loc niciodată, datorită faptului că el a rezistat torturilor. El a petrecut 14 ani în temnițele comuniste, în două etape: 1948-1956 și 1959-1964. Soția sa, Sabina, a fost arestată și trimisă la muncă silnică între anii 1950-1953. Richard a reușit să convingă câțiva ofițeri securiști să devină creștini.

În 1956, unul dintre aceștia, domnul Sandu Franco, a obținut în mod clandestin eliberarea sa din temniță, convingând unul din capii distrați ai Securității să-și pună semnătura pe ordinul de eliberare. În 1964, creștinii luterani norvegieni împreună cu creștinii evrei britanici au plătit suma de \$ 10.000 pentru răscumpărarea sa și a familiei sale din România comunistă. Doi dintre frații săi și Iser Harel, un fost cap al serviciilor secrete din Israel, au avut o substanțială contribuție în eliberarea soților Wurmbrand. Cărțile sale, Torturat pentru Hristos și Subteranele lui Dumnezeu, descriu unele din detaliile de mai sus. Evenimentele care i-au adus recunoaștere mondială în lumea occidentală n-au fost culese și publicate în nici o carte și, de

aceea, sunt prezentate aici. Ele relevă minunata îmbinare a credinței sale cu curajul și perspicacitatea sa cu care a fost înzestrat.

Familia Wurmbrand a sosit în decembrie 1965 în Oslo, Norvegia, și, fiindcă nu înțelegeau norvegiana, au vizitat, în prima lor duminică, Biserica Luterană Americană. Împresionați de libertatea de închinăciune la care au asistat, au plâns întreg serviciul. Rev. Myrus Knutson, pastorul bisericii, profund impresionat de această familie de refugiați, și-a deschis ușa casei sale pentru a-i adăposti. În același timp, acest pastor a verificat, prin ambasada SUA, veridicitatea relatărilor incredibile ale familiei Wurmbrand. „Demni de toată încrederea!” a venit răspunsul. Ca urmare, Rev. Wurmbrand a fost invitat să vorbească în fața membrilor bazei NATO adunați în cea mai mare capelă din Oslo.

Pentru că se puteau pune întrebări, capelanul, colonel Cassius Sturdy, l-a întrebat pe Pastorul Wurmbrand de ce occidentul nu ar trebui să încerce să coexiste împreună cu comunismul.

Wurmbrand, întotdeauna dramatic în acțiunile sale, s-a dat repede jos de pe podium, i-a smucit colonelului portofelul din buzunar și a zis: „Ți-am luat banii, banii tăi sunt în buzunarul meu. Hai acum să coexistăm pașnic!” Apoi, a continuat, spunând:

„N-ar fi o problemă pentru comunism să coexiste, acum, după ce a ocupat jumătate de glob. Adevărul este că, după cum nu există leac împotriva cancerului, nu există nici o soluție împotriva comunismului. Și tot așa, după cum nu ne putem mulțumi cu ideea că trebuie să ne resemnăm în fața cancerului, n-ar trebui să ne resemnăm și cu ideea că acest comunism n-are leac.”

Colonelul Sturdy s-a ridicat imediat în picioare și a zis:

„Domnilor, Wurmbrand este omul care ne trebuie! Hai să-l trimitem în America ca să le șterpelească portofelele tuturor simpatizanților de stânga și să le deschidă ochii.”

S-a trecut de îndată la colectarea unor fonduri și s-a stabilit un itinerariu pentru ca, peste o lună, Rev. Wurmbrand să țină discursuri, în special în estul Statelor Unite.

Ajuns la New York, a constatat că audiența era compusă din păcate numai din câțiva militari adunați într-o micuță capelă. Dezamăgit, Wurmbrand și-a programat biletul de plecare înapoi în Europa, considerând toată acțiunea lipsită de orice succes. Înainte de a pleca însă, a fost invitat la Philadelphia, unde urma să-și viziteze unicul prieten american pe care-l cunoștea, un pastor evreu creștin. Acesta nu l-a încurajat de loc, în ceea ce

privea rămânerea definitivă în SUA, considerându-l mult prea în vârstă și prea slăbit pentru a fi în stare să păstorească o biserică.

„Nu vei fi în stare să-ți câștigi existența“, au fost ultimele cuvinte ale prietenului său. Richard l-a rugat să-l plimbe puțin prin centrul din Philadelphia și „s-a întâmplat“ ca tocmai atunci să aibă loc acolo cea mai mare demonstrație împotriva războiului din Vietnam, eveniment la care urma să vorbească un pastor presbiterian, un partizan al mișcării de stânga. Oprindu-se să asculte din curiozitate, Wurmbrand, indignat de ceea ce se spunea s-a repezit în față, a pus mâna pe microfon și, de la înălțimea staturii lui de aproape doi metri , a urlat cât îl țineau puterile:

„N-ai nici o idee ce înseamnă comunismul! Uită-te la mine, eu sunt doctor în comunism. Ca pastor creștin, locul tău ar trebui să fie alături de victimele comunismului și nu alături de călăii care-i torturează.“

„Cum poți fi doctor în comunism?“ i s-a replicat sarcastic.

„Uite diploma mea,“ a răspuns Wurmbrand, și, desfăcându-și până la brâu cămașa, le-a arătat tuturor cicatricile adânci de pe torace. Mulțimea a vuit uimită. A venit poliția. L-au dat jos și l-au rugat politicos să-și încheie cămașa la loc.

Identicul, deși petrecut foarte repede, a fost suficient pentru ca niște fotografi pricepuți să poată poza întâmplarea dramatică și să-l roage să le dea niște interviuri.

A doua zi, toate ziarele importante din SUA aveau pe prima pagină imaginea de pastorul care cu pieptul gol acoperit de cicatrice. A urmat o serie de interviuri și solicitări de discursuri. Wurmbrand și-a amânat plecarea și și-a mai prelungit șederea cu încă aproape două luni în SUA. Din cauza solicitărilor, a urmat încă o prelungire de alte trei luni, timp în care a făcut turnee și a ținut peste tot discursuri și conferințe.

Mărturia sa din mai 1966, înaintea Subcomitetului de Securitate Internă a Senatului SUA, a devenit publicația cea mai bine vândută a Guvernului SUA pentru următorii trei ani. În noiembrie 1966, Richard, Sabina și Michael, care între timp s-au stabilit în SUA, au început înființarea misiunilor creștine pentru țările comuniste. În 1990, misiunea a fost denumită Vocea Martirilor Inc., cu sediul în Bartlesville, OK., director general actual Tom White, o organizație mondială care are ca țintă ajutorarea creștinilor persecutați de către regimurile comuniste și evanghelizarea simpatizanților de stânga. O atenție deosebită este acordată, acum când regimurile comuniste au căzut, țărilor musulmane. Misiunea are filiale în peste 35 de țări din lumea liberă. Rev. Wurmbrand a călătorit în toată lumea și a dat

numeroase interviuri spectaculoase televizate. De exemplu, el a lăsat-o pe Madeleine O'Hare, o ateistă notorie, fără grai, atunci când a întrebat-o, într-un interviu televizat în direct, dacă cunoaște adresa vreunei societăți de caritate ateiste, în timp ce lumea este plină de tot felul de societăți caritabile religioase. Activitatea misiunii „Vocea Martirilor,” cât și discursurile reverendului Wurmbrand, au atras atenția lumii întregi asupra sortii triste și uitate a fraților creștini de pe tot pământul.

Mesajul lui Wurmbrand a fost întotdeauna: „Urăți sistemul rău, dar iubiți pe cei ce persecută și căutați să-i convertiți la creștinism.” O credință profundă, o minte ascuțită și agerimea sa îl prezintă pe Wurmbrand ca pe o persoană deosebit de plăcută și caldă. Principiul său a fost: „Ajută pe oricine și dăruiește oricui îți cere.” Conducători creștini din lumea întreagă au scris cărți și au depus mărturie despre el, numindu-l „martirul viu” și „Pavel al cortinei de fier.” Câteva din predicile sale au fost publicate în cărțile „Predicile izolării solitudinii” sau „Atingând înălțimile.” Până și după vârsta de 85 de ani a continuat să călătorească și să țină discursuri. Dar în ultimii cinci ani a fost reținut la pat, datorită comoțiilor numeroase și neuropatiilor de la picioare contractate în timpul închisorilor, unde era nevoit să stea mai mult în picioare și să sufere de foame. A decedat în Torrance, CA, pe data de 17 februarie 2001, din pricina unei insuficiențe respiratorii. Soția sa, Sabina a decedat pe data de 11 august 2000. A rămas în urmă fiul lor, Michael.



### **30. Richard Wurmbrand - epilog**

Ce l-a făcut pe omul acesta așa de „special“?

La serviciul de înmormântare din „Sky Rose Chapel”, Whittier, California, eu am avut misiunea să duc o coroană de flori din partea liceului Richard Wurmbrand din Iași, România.

Fără să vreau, mi-am amintit de vorbele cu care primise fratele Richard vestea că numele lui fusese ales pe firma unei instituții de învățământ: „Dar de ce nu mi-au cerut mai întâi carnetul meu de note. Dacă mi-ar fi văzut notele, poate că nu m-ar fi ales ca simbol pentru setea lor de învățătură ...”

La urma urmei, de ce Richard Wurmbrand? Ce l-a făcut pe acest om să fie un model pentru o generație întreagă? Ce calități i-au înlesnit o influență atât de covârșitoare asupra tuturor celor ce l-au întâlnit?

Am să aleg trei răspunsuri la aceste întrebări, trei trăsături specifice care l-au făcut un om de excepție, o personalitate tulburător de puternică, o figură de mit și de fascinație.

În primul rând, Wurmbrand a avut: „o aureolă de fanatism“.

Este vorba de un nimb care i-a însoțit pe toți oamenii mari ai istoriei. Richard Wurmbrand a fost un om stăpânit de o idee profundă și devorantă.

Problema mediocrității este izvorâtă adesea din preocuparea oamenilor de a realiza prea multe lucruri deodată, de a alerga după prea multe idealuri, de a se risipi subțire cheltuindu-se în slujirea prea multor stăpâni. Richard Wurmbrand l-a servit pe Dumnezeu, numai pe Dumnezeu și întotdeauna doar pe Dumnezeu. Asta l-a ajutat să-și concentreze toate resursele pentru împlinirea voiei lui Dumnezeu în viața lui personală.

O asemenea preocupare, un asemenea devotament, o asemenea fixație a apărut celor din jur o obsesie. Omul acesta a fost un fanatic al lui Dumnezeu. Starea lui de normalitate a fost nebunia pentru Dumnezeu. Dacă un asemenea diagnostic există, și cu siguranță că Richard Wurmbrand l-a ilustrat incontestabil, atunci majoritatea creștinilor sunt prin comparație bolnavi de prea multă indiferență față de Dumnezeu, de o prea mare preocupare să nu apară fanatici în ochii oamenilor din jur.

Un creștin adevărat este un nebun pentru Christos. Apostolul Pavel a fost cel dintâi care a vorbit despre o „nebunie a crucii“, care este o piatră de poticnire pentru lumea înstrăinată de Dumnezeu:

„Căci întrucât lumea, cu înțelepciunea ei, n-a cunoscut pe Dumnezeu în înțelepciunea lui Dumnezeu, Dumnezeu a găsit cu cale să mântuiască pe credincioși prin nebunia propovăduirii crucii. Iudeii, într-adevăr, cer minuni și grecii caută înțelepciune; dar noi propovăduim pe Christos cel crucificat, care pentru Iudei este o pricină de poticnire și pentru Neamuri o nebunie; dar pentru cei chemați, fie Iudei, fie greci, este puterea lui Dumnezeu“ (1 Cor. 1:21-24).

Richard a fost gata să moară și, încă și mai greu, a fost gata să trăiască pentru Christos. Nici sfaturile celor prudenți, nici disprețul celor înțelepți nu l-au putut întoarce spre „o viață normală“. Omul acesta a fost un „fanatic“, un nebun pentru Christos.

Un astfel de specimen este clasat mereu iremediabil și catalogat între obsedații lumii. Ca și Pavel altă dată, și lui Richard i-a fost dată să audă spunându-i-se: „... , ești nebun! Învățătura ta cea multă te face să dai în nebunie“ (Fapte 26:24).



Cineva spunea că temperatura din bisericile creștine este așa de rece, că, dacă ar veni printre noi un creștin cu adevărat îndrăgostit de Christos am crede cu toți că „are febră“! Un astfel de om plin de frisoane pentru Christos a fost Wurmbrand.

Îmi amintesc că m-a prins odată la dânsul acasă după ce mă auzise predicând.

Mi-a spus: „Brânzei, să te ferească Dumnezeu să fii un predicator bun!“

L-am privit perplex, dar dânsul a continuat: „Să nu fii un predicator bun, ci unul excelent!“ Dumnezeu merită doar excelența în slujirea noastră. Să nu te mulțumești niciodată să-i dai lui Dumnezeu puțin. Dă-I tot ceea ce poți și dă-i tot ceea ce poți întotdeauna!“

În al doilea rând, la Richard Wurmbrand a existat întotdeauna un caracteristic element evreiesc.

Fiind evreu, a fost neobișnuit pentru el să devină creștin, a fost încă și mai neobișnuit ca un astfel de evreu să devină predicator și, chiar și mai neobișnuit, să ajungă un director de misiune creștină cu o rază de activitate care a cuprins toată lumea.

Acest element evreiesc l-a ajutat pe Wurmbrand în cel puțin două feluri.

L-a ajutat să rămână echidistant față de toate ramurile creștinismului denominațional. Ca evreu, el a fost mereu în stare să se simtă acasă în părtășia creștinilor de tot felul, dar a reușit să și rămână întotdeauna singur, unic și inimitabil, „evreul“, „jidantul“, cel „altfel decât noi“, excepția, nu regula obișnuită. Pavel Nicolescu ne povestea că, la Sibiu, s-a ținut odată o mare adunare într-o biserică ortodoxă și că la acea adunare era așteptat cu nerăbdare să vorbească Wurmbrand. Ca de obicei, sora Sabina s-a strecurat prima printre oameni ca să fie în față când va începe Richard să vorbească. O doamna simandicoasă și puțin ofuscată a întrebat-o:

„Știi dragă pentru cine stă lumea asta toată să aștepte? Pe un „jidan“!“

„Da, știu, a răspuns sora Sabina. Va veni un jidan care va vorbi despre un alt „Jidan“!“

L-a ajutat să aducă cu sine o moștenire extraordinară. Richard Wurmbrand a adus în creștinism o minte evreiască și o inimă care a simțit evreiește. Acestea i-au dăruit o abilitate excepțională pentru speculația filosofică și un perfect simț practic în fiecare acțiune pe care a întreprins-o.

Probabil că cea mai corectă caracterizare i-a făcut-o Billy Graham, care l-a numit „Un veritabil apostol Pavel al veacului modern.“

Richard Wurmbrand a avut harul să facă parte dintr-o ceată aparte numită de Dumnezeu „Rămășița“. Această minoritate de evrei creștini, vii în credință și în dragostea lor pentru Christos, este o avanpremieră a marei întoarceri a evreilor la Mesia, pe care L-au străpuns. „Rămășița“ este dovada vie că Dumnezeu n-a renunțat la Israel: „Tot așa, și în vremea de față, este o rămășiță datorită unei alegeri, prin har“ (Rom. 11:5).

Rămășița aceasta a purtat uneori numele Pavel, altelei Doru Moscovici, altelei Fanștain, altelei Bianca, altelei Șmilovici, altelei Sabina, altelei Carolina Brânzei, altelei Richard Wurmbrand ...

În al treilea rând, Richard Wurmbrand a fost un om cu o inimă mare. Ar trebui aici să spun ceva despre taina numelui pe care l-a purtat. „Richard“ a fost unul din cei mai iubiți și mai remarcabili regi ai Angliei. Pentru vitejia și caracterul său mareț, oamenii timpului l-au poreclit „Richard inimă de leu“ și i-au așezat pe blazonul regal filigranul unui leu.

Fascinați de personalitatea acestui rege legendar, mulți părinți au dat copiilor lor numele plin de glorie. La fel au făcut și părinții celui despre care vorbim acum și acest Wurmbrand poate purta fără nici o exagerare același renume de legendă: Richard, inimă de leu!

A fost o inimă mare în pasiunea pentru Dumnezeu, o inimă mare în dragostea pentru oameni și o inimă mare în capacitatea de a înțelege, dincolo de rațiune, realități subtile la care numai inima omului are acces.

Tony, asistentul lui Wurmbrand în timpul ultimelor decade, povestește că erau amândoi pe „via Dolorosa“ din Ierusalim. Pe o parte și alta a străzii înguste erau o sumedenie de dughene și magazine din care puteai cumpăra tot felul de suvenire. În valul de turiști și trecători, au întâlnit și o femeie în zdrențe. Wurmbrand l-a întrebat:

„Tony, ai ceva bani la tine?“

Cu solitudinea celui care dorea să fie întotdeauna la îndemână, Tony a răspuns:

„Bineînțeles că am!“ și a scos portofelul plin de bancnote. Credea că Wurmbrand vrea să cumpere ceva.

„O vezi pe femeia aia? Dă-i niște bani.“

Tony s-a uitat încurcat în portofel și i-a răspuns:

„N-am decât bancnote de \$20.“

„Atunci, dă-i \$20.“

Jumătate în glumă, jumătate serios, Tony a exclamat:

„Richard, fii serios, nu pot să-i dau \$20!”

„Da mie poți să-mi dai \$20”, a spus Richard șagalic.

„Bineînțeles!”

„Atunci, dă-mi!”

Prea rapid pentru gândirea lui Tony, Wurmbrand a înșfăcat bancota și i-a pus-o femeii în mână:

„Ia de la Domnul Isus.”

Femeia a primit cu uimire, a tăcut câteva clipe și a vrut apoi să mulțumească, dar ... Wurmbrand trecuse de mult mai departe.

A avut o minte strălucită, dar nu s-a bazat prea mult pe ea. A preferat să treacă dincolo de limitele rațiunii obișnuite și să se orienteze în impulsurile subtile ale unei cunoașteri venite de dincolo de lumea conștientului, din lumea intuiției și a înțelegerii duhovnicești.

Îmi amintesc că, în mijlocul unei controverse, m-a surprins cu o frază din acelea la care te poți gândi apoi întreaga viață: „Eu nu te iubesc pentru că ai dreptate, ci ai dreptate pentru că te iubesc.”

Era o variație a temei: „Dumnezeu nu este Dumnezeu pentru că are dreptate, ci are dreptate pentru că e Dumnezeu”, sau și mai adânc: „Dumnezeu nu ne dă dreptate pentru că merităm, ci pentru că ne iubește!”

Fraze la care mintea stă deoparte neputincioasă. Adevăruri la care însă inima tresaltă și nu mai poate de bucurie!



### **31. Simion Cure**

Era în discuție eficacitatea predicării în biserică și aparentul insucces al unor buni vorbitori care n-au avut însă rezultate pe măsură. În cercul acela de păstori se afla și Simion Cure și Iosif Țon. Tata Cure, om umblat prin multe biserici și trecut prin multe în viață, a tăcut multă vreme și a ascultat cu luare aminte. Într-un târziu, întrerupându-l pe fratele Iosif, „moșul” a zis și el: „Iosife, tu le-ai dat hrană tare, și multă ..., dar nu i-ai cântărit niciodată ...”

Era în cuvintele acestea o înțelepciune care nu se învață în Seminar, o bună cuviință a omului practic care a făcut toată viața ucenicie creștină cu cei din jur. Nu degeaba îl numeau așa de mulți „tata Cure”. Omul acesta influențase multe vieți și schimbase multe atitudini. Predicarea singură, fără dragostea care cheamă în părtășie, discursul teoretic și rece care nu pune la

treabă și care nu disciplinează în caracter, va fi pururea lipsit de rezultatele pe care le urmărim în cei ce ne ascultă.



### **32. Un evreu cu tichie**

Absolut autentică! Astăzi, (4 Februarie 2002) în timp ce o așteptam pe Silvia Târniceriu să vina la aeroportul din Los Angeles, am cules o perlă de la un evreu cu „chipilig“ care stătea pe bancă lângă mine și aștepta și el probabil pe cineva drag.

Una din „asistentele sanitare“ (femeile de servicii) din aeroport s-a apropiat de grupul nostru și, ridicând o hârtie de sub unul din scaune, a zis cu năduf: „Zici că ți s-a lipit de talpa pantofului pe cand erai la WC și ai adus-o până aici, ă?“

În tăcerea și jena generală, tot ea a continuat, pusă pe scandal: „Nu, nu trebuie să vă grăbiți chiar așa și să-mi răspundeți toți deodată!“ Apoi a plecat, lăsându-ne „mască.“

O altă femeie angajată de aeroport s-a apropiat de noi și a încercat să dregă busuiocul și să scape situația cu o lămurire de genul: „Este o femeie problemă, ce să facem, și noi avem de suportat o groază de vorbe din partea ei, etc. etc. O dată, mie mi-a spus, etc. etc. ...“

Când ea a tăcut, eu am încercat să rîcoșez un răspuns de genul: „Păcat de ea, consumă o mare doză de energie degeaba pentru stilul ăsta de viață ...“

Unul a mai adăugat una, altul a mai spus alta, până ce am tăcut toți. Atunci, evreul de lângă mine a spus și el: „Săraca! Dacă ea poate să trăiască cu ea însăși 24 de ore pe zi, cred că este de datoria mea să o suport și eu măcar 2-3 minute.“

M-am uitat deasupra părului, la „tichia“ care-i acoperea creștetul și mi-am zis: „O minte ca aceasta merită să stea la umbră!“



### **33. O aniversare de 100 de ani**

23 Februarie 2002. Măine, la Bethel, biserica noastră din Anaheim, se implinesc 100 de ani de activitate. Va fi mare sărbătoare. Vor fi mulți musafiri, multe flori și multe discursuri. Aseară, am arătat în biserică o prezentare „Power Point“ (diapozitive pe ecran) despre cei o sută de ani de activitate la Bethel. Am „reușit“ să reduc rezultatul cercetărilor mele intense la ... „numai“ 64 de diapozitive: chipuri de păstori, imagini de clădiri,

serbări, misiuni, grupuri corale, clase de școală duminicală, comitete de biserică, etc.

La sfârșitul prezentării, am simțit că lipsește ceva ... de parcă ne scăpa printre degete tocmai esențialul acestor o sută de ani. Am cerut voie celor prezenți să spun câteva cuvinte. M-au primit cu plăcere. Am spus:

„Sunt sigur că, seara asta, ați învățat o sumedenie de lucruri despre biserica Bethel. A fost o prezentare frumoasă și, oarecum, completă. Vreau să vă spun însă că, oricât ne-am strădui, niciunul dintre noi, nici măcar toți împreună și niciodată, nu vom putea reda corect istoria adevărată a unei ... Biserici! Adevărata istorie a adevăratei Biserici nu o poate scrie nici un om, căci Biserica nu este nici lucrarea noastră și nici nu stă în puterea noastră să-i măsurăm lucrarea adevărată. Biserica, așa cum declară Domnul Isus în evanghelia după Matei este, nu a noastră, ci ... a Lui! El o zidește și numai El îi cunoaște adevărata viață și-i poate ține evidențele.

În cartea Apocalipsei ni se spune că, la sfârșit, în clipa Judecării, se vor deschide niște cărți și se va citi din ele. Personal, cred că într-o astfel de carte este scrisă și istoria fiecărei biserici, ca și a fiecărui suflet în parte!

Noi putem fotografia clădiri, putem înregistra numere de statistici, adăugiri de rampe la clădirea bisericii și cumpărarea unui loc adiacent spre a fi transformat într-o parcare. Noi putem spune câți oameni au fost la un moment dat în această clădire, dar mai mult nu știm! Nu știm câți dintre aceștia au fost cu adevărat creștini și câți au venit aici doar din melancolie legate de păstrarea unei culturi lăsate la mii de kilometri depărtare. Noi putem fotografia zâmbete de circumstanță, dar nu știm nimic despre câte suflete au găsit în locul acesta mântuire, câte au fost mângâiate aici în durerile lor, câte au fost reorientate în călătoria lor spre veșnicia fericită. Astfel de realități nu le știe decât Domnul Isus, Capul și Domnul Bisericii.

Iată de ce prezentarea de seara aceasta trebuie luată doar ca o inventariere a ambalajului unei lucrări spirituale, doar ca o trecere în revistă a realizărilor materiale, umane, care au însoțit lucrarea Duhului din locul acesta. Cu adevărata istorie a bisericii Bethel, cu ceea ce s-a întâmplat cu sufletele oamenilor care au trecut și trec pe aici, ne vom întâlni în altă parte și la o altă dată. Important este să facem totul ca să fim și noi acolo, de partea celor scriși în cartea Mielului, prin credința mântuitoare în jertfa Sa de la Golgota.“



### 34. O minune!

Ieri, duminică, 24 Februarie 2002, biserica Bethel a aniversat 100 de ani de la constituire. Au venit reprezentanții tuturor bisericilor din Asociația North American Baptist. Au venit și câțiva din foștii păstori ai bisericii. S-a vorbit frumos și s-a cântat mult. Biserica aceasta dintr-un oraș inițial german (Anaheim) a început în limba germană. Corul de copii a cântat deci, spre surprinderea tuturor, o cântare în limba germană.

A fost o zi a minunilor. Iată doar una dintre ele: Un grup vocal condus de Adrian și Marinela Stoi a cântat o compoziție pe textul Psalmului 84: „Sufletul meu suspină și tânjește de dor după curțile Domnului, inima și carnea mea strigă către Dumnezeu cel viu! Până și pasărea își găsește o casă acolo, și rândunica un cuib unde își pune puii... Ah! altarele Tale, Doamne al oștirilor, Împăratul meu și Dumnezeu meu! Ferice de cei ce locuiesc în Casa Ta! Căci ei tot mai pot să Te laude.“

În momentul în care Marinela citea aceste versete înainte de a începe să cânte grupul vocal, în clădirea bisericii a intrat ... o pasăre. Toată lumea a început să șoptească și să se mire. Unii au izbucnit în râs. Alții, remarcând imposibila coincidență se mirau în gura mare. După terminarea melodiei, m-am ridicat la amvon și am spus:

„Știam că biserica este un loc al minunilor! Mi s-a confirmat astăzi! Doar spui „cuvântul“ și apare minunea! ... A spus „pasăre“ și ... pasărea a apărut! Îi rog însă pe cei care vor mai vorbi astăzi aici să se ferească să rostească unele cuvinte riscante ca ... „elefant“ sau „cal“. Mulțumesc.“

Pasărea a stat cu noi tot serviciul, mai ales că unul din foștii păstori, Lawrence Wilks, venea acum să predice la noi de la Catedrala de Cristal (unde, se știe, cântă păsările și zboară prin înaltul clădirii).



### 35. Liviu Olah

Exsită oameni care spun că Liviu Olah s-a schimbat în America. Eu unul, nu împărtășesc această părere. Seara asta, Miercuri 21 August 2002, l-am auzit rugându-se după predica rostită de Daniel Șarlea, păstorul musafir venit de la San Bernardino. M-am dus imediat după „Amin“, la fratele Liviu Olah

să-l iau iau în brațe și să-l strâng cu drag. Ce spusese în rugăciune ? Cuvinte pe care le-a trăit o viață întreagă:

„Doamne, te rog un lucru foarte, foarte important în seara aceasta. Nici nu aș îndrăzni să ți-l cer, dacă Duhul Sfânt nu ne-ar da și imaginația necesară ca să putem înțelege și cere lucruri mari ca acesta. Te rog să faci să se împlinească cu mine scopul acela precis și exact pe care l-ai avut Tu în vedere atunci când ai hotărât să mă nasc pe planeta aceasta. Nu voia mea și nici planurile mele să se împlinească. ci numai voia Ta și numai planurile tale.“

Cuvintele acestea erau perechea unor altora, scrise de Thomas a Kempes: „Omul propune, dar Dumnezeu dispune.“ Știam și eu că Dumnezeu dăruiește darurile cele mai bune celui care nu-i pune nici un fel de condiții. Știam și că acest Dumnezeu îl folosise pe Liviu Olah într-un mod unic și neașteptat, când „trezirea“ spirituală s-a petrecut sub cea mai cruntă strânsoare a ideologiei comuniste. Ca un „taur puternic“, omul acesta se năpustise asupra unei ordini strâmbe și sfărâmasse lanțurile indoctrinării materialiste și atee a maselor.

Victor Hugo observase bine că „nici o armată din lume nu poate sta împotriva unei idei căreia i-a venit vremea.“ Apariția lui Liviu Olah în creștinismul românesc a marcat granița unei foarte necesare descătușări spirituale, pragul unei revărsări irezistibile a energiilor care zăcuseră latent în inimile atâtor sute de mii de credincioși evanghelici.

Providența a făcut să nu-l cunosc de aproape pe fratele Liviu în România. În afara unor vizite ocazionale la Seminar și a unor predici rostite din când în când în București, lucrarea și faima dânsului venea spre mine de departe, de pe meleagurile bihorene. Singurul nostru dialog s-a petrecut pe hârtie, când, după o prelegere la Seminar am îndrăznit să-i scriu pe o coală de hârtie o părere personală despre o problemă care mă frământa mult pe vremea aceea. Răspunsul lui, tot în scris, pe cealaltă parte a foii, l-am păstrat o vreme ca pe un talisman sfânt. Mă uluise cu pătrunderea lui spirituală și cu maturitatea în tainele Cuvântului.

L-am cunoscut mai bine și mai de aproape aici, la Los Angeles. Împreună cu Petru Popovici, cu Simion Cure și cu Richard Wurmbrand, mi-a fost unul din stejarii la umbra cărora am învățat cum se crește spre înălțimile cerului. L-am păstrat și-l voi păstra întotdeauna în amintire ca pe un evanghelist de excepție, un unicat într-o generație, un sfânt în caracter, un luptător al rugăciunii și un mare apologet al mereu necesarei pocăințe.



### 36. Liviu Olah

A apărut meteoric, ca un profet neașteptat, ca o ploaie de vară peste un pământ uscat, ca un torent irezistibil de viață căzând din înalt peste văile sortite rodirii fertile.

După ani de tăcere și de secluziune într-o prozaică poziție de arhivar, a apărut ca un Ilie Tișbitul al veacului modern, trimis de Dumnezeu la curtea puterilor vremii, să le strice liniștea idolatră și să le dovedească atotputernicia divină. Pornit ca și profetul de demult să întoarcă neamul și națiunea la Dumnezeu, Liviu Olah a fost un exemplar singular, a cărui putere spirituală deosebită a rămas, în ciuda mulțimii de ucenici și imitatori, inimitabilă.

Impactul pe care l-a avut asupra celor care-l ascultau și vedeau pentru prima dată în viața lor a fost formidabil. Destul să spun că i-am reținut aproape cuvânt cu cuvânt prima predică pe care l-am auzit rostind-o într-o duminică „a înălțării”, când a rămas fără să fie programat și cumva fără să vrea în București, deși s-ar fi convenit să fie în mijlocul bisericii lui din Oradea. Fratele Taloș Vasile l-a invitat să vorbească la biserica „Sfânta Treime” din cartierul „Mihai Bravul”.

A predicat mai bine de o oră, dar ... cine s-a uitat la ceas? Timpul parcă se suspendase și cel dinaintea noastră ne purta dincolo de vremelnicie, cu un aer care venea spre noi din câmpiile cerului. Avea idei simple, dar pătruzătoare. Un glas de orator din vechea și vestita Romă, îmbinând dialogul colocvial cu declamația solemnă și putând ajunge instantaneu la proclamarea sau condamnarea tunătoare. Auzisem mulți oameni talentați vorbind de la amvon. Predica lui însă, deși rostită printre noi, îți dădea senzația că venea cu siguranță din „altă parte.”

Iată câteva fragmente întipărite pentru totdeauna în contextul meu, de parcă au fost scrise cu un capăt de mână care scria cu litere de foc. Tema zilei era, așa cum o cerea și calendarul, o încercare de răspuns la întrebarea: „De ce s-a înălțat Christos?”

„Pentru că El nu era de aici! S-a înălțat pur și simplu pentru că era din altă parte și venise vremea să plece „acasă”. Trecerea lui Christos printre noi și înălțarea Lui la cer demonstrează fără putință de tăgadă că există un „dincolo”, există un „cer”, o realitate de ordin spiritual a cărei existență este mult mai reală și mult mai sigură decât a noastră. Putem să credem cuvintele lui Christos, Creștinismul nu este un mit, o părere, o presupunere.



Creștinismul este mesajul lui Dumnezeu către o lume plecată de acasă prin păcat și rătăcitoare în plăcerile lui de o clipă. Este mesajul lui Dumnezeu pentru tine și pentru mine.

Înălțarea lui Christos la cer, fără să fi realizat aparent mare lucru pe pământ și fără să ne rezolve problema noastră, ne spune că adevăratele rezolvări nu sunt cele de pe pământ, din lumea materială, ci cele din cer, din lumea spirituală. Când Iosua lupta în vale cu trupele dușmane, Moise se ruga pe munte și rugăciunea lui nevăzută era „simțită“ în balanța luptei din vale. Când Aron și Hur țineau mâinile lui Moise ridicate, biruiau cei din poporul Domnului. Când mâinile obosite erau lăsate în jos, biruiau forțele dușmanilor copiilor lui Dumnezeu. Astăzi, rugăciunea este instrumentul cu care pătrundem și noi în lumea nevăzutului Dumnezeu. După jertfa Sa de la Calvar, Christos S-a dus în slavă ca să mijlocească mântuirea lumii.

Ce fac eu acum ?

Ce faci tu acum ?

Înțelegeți tu că de rugăciunea ta și a mea depinde mântuirea celor din jurul nostru ?

Rugăciunea declanșează mecanismul puterii divine. Nu trebuie să fi strălucit în vorbire sau foarte deștept în gândire. Oamenii se întrebă ce facem noi la Oradea de se pocăiesc așa de mulți oameni. Secretul lucrării de acolo și din toate timpurile este ... rugăciunea. Dacă într-o casă există instalația de curent, este suficient să răsucești întrerupătorul și se aprinde becul, vine lumina. Nu trebuie să fii foarte inteligent ca să răsucești întrerupătorul! Oricine o poate face, chiar și cei cu mai puțină minte. Tot așa și în lumea lui Dumnezeu. Realitatea de acum este conectată cu realitatea veșnică, iar tu trebuie să răsucești întrerupătorul rugăciunii. Atunci va veni puterea! Este chiar așa de simplu! Biblia spune „Nu aveți, pentru că nu cereți.“ Când creștinii vor învăța din nou să se roage, Dumnezeu va face iarăși lucruri mari pe pământ. Este vremea să ne întoarcem la o viață de pocăință și de sfințenie, pentru ca Dumnezeu să ne asculte. Este vremea să ne întoarcem la o viață de rugăciune și atunci, copiii lui Dumnezeu vor câștiga iarăși biruința. Totul depinde acum de tine și de mine. Christos și-a făcut partea Lui. Acum tu trebuie să-ți faci partea ta. El își cheamă oile pe nume. Vrei și tu să faci lucrul acesta, să începi să te rogi pentru prietenii și cunoștințele tale, pe nume ? La noi, la Oradea, până și copiii au liste personale de rugăciune. Așa cum profesorul, la școală, strigă catalogul, și tu și cu mine trebuie să strigăm catalogul pe genunchii rugăciunii.

Apoi, Christos s-a înălțat la cer pentru că cerul este ținta finală a copiilor lui Dumnezeu. Tu și cu mine vom ajunge într-o

bună zi acolo. Pământul nu este ținta noastră, este numai locul nostru de muncă! Înțelegi tu lucrul acesta ? Dumnezeu te-a mântuit și te-a lăsat pentru un timp să mai trăiești pe acest pământ pentru că ai o misiune de îndeplinit. După ce această misiune se va termina, vei pleca și tu acasă. Privești tu cerul ca destinație finală ? Ești tu gata să privești viața de pe pământ doar ca pe o ocazie de a-L slăvi pe unicul și slăvitul Dumnezeu al cerului, pe Cel ce este sursa, suportul și scopul întregului univers? Oamenii mă întreabă dacă nu mă tem să vorbesc așa cum vorbesc în România de azi. Ce nu înțeleg ei este că eu n-am de ce să mă tem. Fiecare slujitor al lui Dumnezeu este nemuritor pe durata misiunii care i-a fost încredințată. Miile de îngeri ai lui Dumnezeu ne păzesc și veghează ca să nu ni se întâmple nimic. Și când ne vom termina misiunea, vom pleca „acasă”. Ești tu gata să trăiești și să mori pentru Acela care a trăit și a murit pentru tine ? El și-a dat viața Sa pe crucea de la Calvar. Ești gata să-ți pui viața la dispoziția Sa ? Nimeni nu este gata pentru cer, dacă nu împlinește voia lui Dumnezeu aici pe pământ. Christos a fost gata să plece în cer pentru că „împlinise voia lui Dumnezeu” pe pământ. Iar voia lui Dumnezeu este ca nici unul să nu piară, ci toți să vină la pocăință. Ești tu gata să trăiești cu acest unic scop în minte ? Ca Dumnezeu să te facă și pe tine un instrument pentru mântuirea miilor și a sutelor de mii din jurul tău ?”



### **37. Liviu Olah**

Care-i definiția unui sfânt ? Care-i definiția unui om smerit? Recunosc faptul că nu știu să dau definiții, dar astăzi, la biserica Betania din La Habra, cred că am văzut un astfel de om.

M-am dus să țin locul lui Liviu Tiplea, păstorul local și prietenul meu plecat în concediu. Providența a făcut ca, din România în drum spre Convenția din San Francisco, să ne viziteze și fratele Nicu Vandici, directorul programului „Trans World Mondial” pentru România, împreună cu fratele Cooper, directorul aceluiași program pe toată Europa.

După ce au adus un raport și un scurt mesaj, am fost rugat să conduc rugăciunea de după colectă.

Stând pe bancă și ascultându-i pe cei doi, nu m-am oprit să nu observ o simetrie surprinzătoare între vizita celor doi și prezența în sală a lui Liviu Olah. Când am ridicat audiența la rugăciune, am spus despre „ceasul împlinirii” pe care trebuie să-l trăiască acum Liviu Olah, omul care, cel dintâi din România, a

îndrăznit să creadă că va exista un sfârșit al comunismului și că Dumnezeu va avea ultimul cuvânt în istoria României, când va aduce vremea ca Evanghelia să fie predicată pe stadioane, în presă, la televizor și ... la radio! Rugăciunile lui păreau atunci tuturor credincioșilor din țară, și chiar păstorilor cu un oarecare nivel spiritual, „foarte copilărești“ și lipsite de „temei biblic.“

„Cred că astăzi, Dumnezeu își justifică un copil al credinței“, am spus eu, „și vreau să-l las pe dânsul să ne conducă în rugăciunea de mulțumire.“

Departate de a prelua linia sugerată de mine, Liviu Olah s-a rugat așa:

„Doamne, nu un om cu inițiativă personală s-a rugat atunci, ci un om care a simțit călăuzirea Duhului Sfânt. Omul n-are nici un merit. Toată lauda Ți se cuvine numai Ție și lucrărilor Tale pline de har și de putere. Iartă-ne că Te cunoaștem așa de puțin și Te slujim așa de neputincioși. Știu că ne va fi rușine când ne vom prezenta înaintea Ta, pentru faptul că n-am îndrăznit să Te rugăm pentru lucruri mărețe pe care erai gata să le faci pentru noi. Iartă-ne că nu credem îndeajuns Cuvântul tău și nu ne lăsăm călăuziți suficient de Duhul Tău cel Sfânt. Deschide-ne ochii să Te vedem mai bine și să îndrăznim să colaborăm cu Tine la lucrările Tale nespuse de mari.“

Am văzut un om care Îi dă toată slava, toată lauda și tot meritul lui Dumnezeu, fără să vrea să oprească nimic pentru sine. Este oare acesta un om smerit, un om ... „sfânt“ ?



### **38. Mariuca Buhai**

Prima întâlnire cu hepatita am avut-o la vârsta de 11 ani. Această boală infecțioasă mi-a curmat atunci nemilos cursa mea de extremă dreaptă spre cariera fotbalistică pentru care mă credeam foarte dotat. Până pe la 18 ani, toate încercările mele de a mă reinscrie pe traiectoria spectaculoasă a lumii balonului rotund s-au soldat cu tot atâtea înfrângeri. Sfârșeam de fiecare dată într-un salon de spital în care doctori pricepuți la diagnostice mă catalogau când hepatic latent, când hepatic evolutiv, când hepatic cronic ...

Pe sora Măriuca am cunoscut-o mai de aproape prin anul 1970, atunci când, la rugămintea părinților mei, mi-a facilitat internarea în Clinica de medicină internă Colentina, unde dânsa lucra ca asistentă a directorului clinicii, dr. Bruckner, pe atunci și ministru al sănătății.

Sora Măriuca era ca argintul viu, mereu în mișcare, alergând în sus și în jos pe scările clinicii. Foarte prețuită de personalul medical, se dovedise indispensabilă directorului clinicii. O iubeau toți și mai toată ziua era căutată la telefon de oameni care-i solicitau ajutorul. Medicii primari, asistentele și surorile medicale, studenții aflați acolo în practică, dar mai ales bolnavii, oamenii aceia suferinzi și speriați de boală, o chemau neîncetat și-i solicitau atenția.

Pasiunea de a fi de folos celor din jur a moștenit-o de la tatăl ei, fratele Moceanu, membru în biserica baptistă din cartierul Ferentari, un veritabil misionar al capitalei. În ciuda handicapului fizic, fratele Copcinenco a măsurat în lung și în lat Bucureștiul, bocănind cu piciorul lui de lemn în nenumărate case din mai toate cartierele și străzile urbei. Așa mi-a rămas dânsul în amintire, cu un picior de lemn pe care-l înfășura cu un fel de fașă de piele. Pe nas purta niște ochelari rotunzi cu rame de metal. Eram prea mic ca să-l cunosc mai bine. L-am reîntâlnit însă din belșug în viața și inima fetei lui, Măriuca Buhai, binefăcătoarea atâtor amar de oameni aflați în suferință.

M-a iubit fără să merit și m-a recomandat spre îngrijire unora din cei mai străluciți oameni ai medicinei pe care-i avea atunci România. Știam că i-a vorbit ministrului despre mine și că l-a rugat să se intereseze de cazul meu. Așa am ajuns să pot arunca o privire în inima doctorului Bruckner, om de știință într-o vreme în care promovările se făceau mai ales pe criteriul meritelor politice.

Într-o după amiază, în timpul contravizitei, ministrul s-a apropiat de patul meu, a aruncat o privire pe un ziar deschis pe noptieră a citit mai întâi în gând câteva rânduri, apoi a recitat cu voce tare o știre de la „externe“:

„O caracatiță uriașă a fost prinsă în apele oceanului în timp ce încerca să „atace“ un submarin sovietic ...“

Privindu-mă cu subînțeleș, ministrul a comentat apoi ironic, parcă rostind o parolă menită să identifice oameni aparținând aceleiași grupări subterane: „Așa-i trebuie! Cum de s-a apucat ea să „atace“ tocmai un submarin sovietic ...“

„Ce școală faci dumneata?“ mi-a zis el dintr-o dată serios.

Neștiind ce este „mai bine“ să-i spun, am îngăimat: „Teologia ...“

„Teologia, teologia ... știu și eu că teologia faci. Te întreb însă: „Ce fel de teologie?“

Prins cu ușa am răspuns: „Teologie neoprotestantă ...“

„Las-o! Dacă vrei să trăiești mult, las-o ... Vă știu eu pe voi, neoprotestanții. Lucrați din convingere și cu sacrificiu, nu ca

preoții ortodocși. Am avut eu doi prieteni și unul s-a făcut colonel, iar altul preot. Iarna, colonelul înjura de mama focului pe câmpul de instrucție și zicea: „Bă, tâmpit am fost eu să intru în armată și să stau acum cu voi în viscol și în frig. Îmi îngheață nasul și urechile și-mi vărs plămânii strigând la voi, în timp ce prietenul meu s-a făcut popă! Auzi, mă ? Popă! Îi aduc oamenii rața pe varză acasă și damigeana cu vin la biserică. Acum, el stă la căldurică, iar eu îmi blestem zilele amărate cu voi aici ...“

„Așa spunea colonelul. Dacă te-ai fi făcut preot ortodox, te-aș fi lăsat în pace, dar cu ficatul dumneatale nu văd cum vei putea face față ca pastor neoprotestant, că voi le puneți pe toate la inimă!“

Sub privirea lui cercetătoare am îndrăznit totuși să spun: „Nu pot, domnule ministru. Cred că este o problemă de chemare personală, de destin ...“

A zâmbit satisfăcut și m-a mângâiat părintește pe cap: „Bine, dacă este o problemă de chemare personală, fă-te ce vrei tu ... numai nu uita, să nu ataci niciodată submarinele sovietice!“

La externarea din spital, pe fișa mea era trecut un diagnostic sever. Speriat, am cerut o lămurire sorei Măriuca Buhai. „Nu-i chiar așa cum scrie acolo“, mi-a spus dânsa. „Domnul profesor Bruckner a vrut să trecem diagnosticul acela. A spus dânsul că este mai bine așa.“

De dreptatea ministrului mi-am dat seama când, peste doar câteva săptămâni, doi din colegii mei de aceeași vârstă din primul an, Filip Dincă și Constantin Chișăliță, au fost „chemați la oaste“ cu ordin de încorporare. Pe mine nu m-au luat, deși am fost chemat să repet niște analize la spitalul militar. A contat mult acel „diagnostic“ al ministrului-profesor de la Clinica din Colentina ...

Privită retrospectiv, este greu de spus unde pot încadra hepatita mea buclucașă. A fost un ghinion sau o binecuvântare ? Întrebarea mă duce cu gândul la un text biblic și la o întâmplare din China. Biblia spune:

„Pe de altă parte știm că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu, și anume, spre binele celor ce sunt chemați după planul Său“ (Romani 8:28).

Pentru cei ce sunt ai lui Dumnezeu nu există nici „ghinion“ și nici „noroc“! Un bătrân chinez avea un singur fiu și, pe lângă casă, un singur cal. Într-o zi, calul a luat-o razna și s-a pierdut. Când au auzit, vecinii au venit la el să-l mângâie și i-au spus: „Ce ghinion?“

„De unde știți voi că este ghinion?“ i-a întrebat bătrânul.

Peste puțină vreme, calul s-a întors și a adus cu el o mică herghelie de cai sălbatici. Vecinii au venit iarăși la el și i-au spus: „Ai avut dreptate, n-a fost ghinion! Ce noroc a dat peste tine!”

„De unde știți voi că este noroc?” i-a întrebat iarăși bătrânul.

Văzându-se cu atâția cai sălbatici, băiatul bătrânului s-a apucat să-i îmblânzească. A fost aruncat jos de unul mai nărăvaș și și-a rupt piciorul. Vecinii au venit iarăși și au spus: „Ce ghinion!”

„De unde știți voi că este ghinion?” i-a întrebat bătrânul.

Nu peste mult timp, a izbucnit războiul. Toți tinerii din jur au fost luați la oaste. A scăpat numai băiatul bătrânului, pentru că avusese piciorul rupt și încă nu se însănătoșise ...

Adevărul este că noi cunoaștem „în parte”, și înțelegem tot „în parte.” Asta ne face așa de neputincioși atunci când încercăm să ne dăm cu părerea. Orice „cârtire” împotriva sorții pe care ne-a trasat-o providența divină este, în esență, un semn de neînțelepciune. Dați-mi voie, în încheierea acestei scurte amintiri despre sora Măriuca, să transcriu o meditație care m-a mângâiat mult în clipele în care „suferința” îmi dădea ghes s-o apuc pe calea contestării lui Dumnezeu:

„Voia lui Dumnezeu este ceea ce am face și noi singuri, dacă am cunoaște toate detaliile ... Nu vi s-a întâmplat niciodată să vedeți a doua zi că ceea ce ați făcut ieri nu a fost chiar așa de bine? Nu vi s-a întâmplat să aflați ceva care să vă dea peste cap toate aprecierile din ziua de ieri ? N-ați spus niciodată: „Dacă aș fi știut asta ieri, altfel aș fi procedat” ?

Dacă da, atunci pricepeți că atunci când, în Ziua Judecății, Dumnezeu ne va da toate „detaliile” realității pe care acum doar El le cunoaște, toți îi vom da dreptate și „orice genunchi se va pleca înaintea Lui” și orice gură va amuți înaintea verdictelor Sale. Într-adevăr, voia lui Dumnezeu este ceea ce am face și noi, dacă am cunoaște toate detaliile. Oare nu s-ar cuveni să o facem și acum, când nu cunoaștem „toate detaliile” ?



### **39. Magnetofonul buclucaș**

Prin anul doi de seminar, m-am întors la cămin dintr-una din vizitele mele la Ploiești cu un magnetofon Grundig, dăruit de cineva din străinătate, prin fratele Țon Iosif, studenților de la Seminarul din București. Acest cadou nu mi-a adus decât necazuri. Dintr-un simplu cărăuș, m-am văzut transformat într-un „delicvent” prins între două alternative ireconciliabile. Fratele

Țon dorea ca magnetofonul, conform voinței celor ce-l dăruiseră să fie o binecuvântare pentru seminariști. El putea, prin intermediul benzii magnetice, să ne aducă în Seminar pe profesorii predicatori care nu erau îngăduiți de autoritățile de Stat să ne învețe. De partea lui, directorul Seminarului era convins că orice este dăruit Seminarului trebuie să fie sub administrarea dânsului. Eram astfel prins stânjenitor între un director pe care trebuia să-l ascult și un părinte duhovnicesc îndrăgit pe care nu voiam să-l dezamăgesc ...

M-am ales din toate acestea cu prima mea notă de șapte la purtare, din cele două necesare ca pretext pentru o „nerecunoaștere” din partea Departamentului Cultelor.

Magnetofonul a sfârșit-o „sub cheie”, așa cum ne-a cerut fratele Director. Ori de câte ori ieșea sau intra, Titus Miheț care-l preluase de la mine, așeza deasupra lui .... cheia de la cameră.



#### **40. Petru Bozian**

Și pentru că veni vorba despre magnetofon, îmi aduc aminte de o altă pățanie petrecută în jurul unui alt astfel de instrument de înregistrare a vocii: un casetofon. Era pe vremea când un memoriu scris de studenții promoției mele îl înaintaseră conducerii Uniunii baptiste de la București. În el, ne publicam nemulțumirea noastră pentru lipsa de profesori competenți care să ne pregătească și să ne îngrijească devenirea teologică și spirituală. Fusesem lăsați doar pe seama fratelui Ioan Bunaciu care, în ciuda unor strădanii titanice, nu putea suplini absența altor profesori. Menționam că, la atâtea sacrificii personale făcute de cei ce-și lăsaseră familiile și suspendaseră activitatea normală pentru patru ani, ca și pentru miile de credincioși anonimi care donau resursele întreținerii noastre pe această perioadă, Uniunea ar trebui să se preocupe mai de aproape și mai serios de ceea ce trăim noi în Seminar. Menționam că ar fi trebuit să fie lăsați ca profesori oameni cu pregătire teologică și cu statură duhovnicească de la care să putem cu adevărat să învățăm ceva. Îmi aduc aminte că, dacă nu mă înșel, pomeneam câte ceva despre numele fratelui Belicov, al lui Iosif Țon și al lui Taloș Vasile. Cum aceste persoane nu erau cât de puțin pe placul autorităților de Stat, Uniunea se făcea că nu vede lipsa de nivel academic și spiritual în care trăiam noi. Seminarul devenise un fel de loc de pregătire a noilor conducători de biserică în care aparatul

ateist de Stat îl folosea pentru încovoierea spinării și pentru ruperea elanului seminaristilor.

Urmarea memoriului a fost că am fost dați cu toți pe mâna ... Securității. Înainte ca să fim ascultați de membrii comitetului Uniunii, cei care au venit să ne ia la întrebări au fost ofițeri și funcționari ai Securității și ai Departamentului Cultelor. Erau zile grele de apăsare psihologică și de teamă pentru viitor.

Ei bine, în acele zile s-a găsit un seminarist gata să facă haz de necaz și să ne pună la dispoziție una din farsele acelea de care îți aduci apoi aminte toată viața. Bozianu și-a pus o pălărie până spre sprâncene, a luat haina de piele a lui Liubimirescu, i-a ridicat gulerul în sus, și-a pus pe nas o pereche de ochelari cu „nas“, folosiți la parcul de distracții sau la carnaval de aceia care vor să se deghizeze, a pus sub braț o mapă diplomat și a îndesat în ea un casetofon gata de înregistrare. Folosindu-se de faptul că noi ne împărțeam întotdeauna peripețiile de pe teren când ne întorceam la cantină duminica seara, Bozianu s-a dat seminaristului de serviciu la poartă drept „inspector“ ști tu de unde ... și a chemat unul câte unul pe câțiva dintre noi „să stăm de vorbă prietenește.“ Pe fiecare îl ruga apoi să-l întovărășească într-o mică plimbare în semiobscuritatea favorizată de căderea serii și, pe drum, începea interogarea.

Folosindu-se de ceea ce știa deja de la cantină, „inspectorul“ îl înștința pe seminarist că „noi știm deja totul, dar vrem să avem și confirmarea ta“, și începea să-i spună câte ceva din ceea ce făcuse el în duminica respectivă. Tremurând, seminaristul intra astfel în jocul „inspectorului“, care-i cerea apoi informații despre alte activități și alți seminaristi. Dacă studentul se ținea tare, Bozianu trecea la alte amenințări și-l acuza de activități subversive îndreptate împotriva Statului care pot aduce pedepse majore. Nu trebuie să vă mai spun că cel mai aspru s-a purtat cu aceia care-i erau cei mai apropiați prieteni și despre care știa cele mai intime lucruri. Vorba aceea: „ferește-mă Doamne de prieteni, că de dușmani mă apăr și singur“ sau „cu așa prieteni, cine mai are nevoie de dușmani ...?“

Seara târziu, când a încetat comedia și unul dintre cei interogați a recunoscut și deconspirat identitatea „inspectorului“, Bozianu ne-a adunat pe toți în capela Seminarului și ne-a lăsat să rămем și să plângem în voie ascultând înregistrarea de pe bandă.

Știu că sunteți curioși să vă spun cine a zis, ce a zis și despre cine. N-am s-o fac însă ... Am să vă spun doar că a fost o bună pregătire pentru viață și o puternică reamintire a faptului că, de fapt, totul chiar se înregistrează, dar pe o altă bandă, plasată într-



un casetofon al cerului. Iar aceasta nu mai este nici un fel „de glumă“!



#### **41. Trei seminaristi**

Și pentru că a venit vorba despre Seminar și despre seminaristi, vreau să vă spun că această „Școală a profetilor“ din inima Bucureștiului n-a fost lipsită de momente ilare în care realitatea a fost nu de puține ori rivală cu fantezia cea mai îndrăzneată. Uneori, umorul unor întâmplări a fost burlesc, alteori a luat nuanța umorului negru sau chiar absurd. Iată un exemplu. Era prin anul doi de studii. Fusesem repartizat în practică într-o echipă de trei, alături de Nelu Rusu și de Mate Nicolae. Aceste echipe erau rotate între bisericile din București, unde păstorii ne puneau să facem unele din lucrările de slujire.

Într-o zi mohorâtă de început de iarnă, am fost trimiși de unul din păstorii din București să oficiem înmormântarea unei bătrâne singuratice care trecuse la cele veșnice.

Sfătuți de cei cu mai multă „experiență“, noi ne cumpărasem niște costume de culoare închisă, niște pălării negre și luaserăm sub braț Biblia cu cel mai mare format. Stânjeniți cumva de noutatea situației, eram totuși convinși că toată lumea din cimitir își va da repede seama cine suntem și ce am venit să facem. Nu mică ne-a fost deci mirarea când, apropiindu-ne de groparii care așteptau lângă sicriu, i-am auzit spunându-ne: „Haideți repede s-o îngropăm până nu vine popa ălă al lor ...“

Halal impresie! A trebuit să ne dregem glasul și să-i facem să înțeleagă că „popa ălă al lor“ eram tocmai „noi“ ...

Adevărul este că groparii avuseseră dreptate. Am așteptat zadarnic să mai vină cineva dintre ai bisericii sau ai familiei. Vremea geroasă și atmosfera mohorâtă îi determinaseră pe toți să stea pe lângă casele lor. Mate s-a rugat, eu am „condus o cântare comună“, iar Nelu Rusu a rostit câteva cuvinte potrivite, după care ... trupul celei moarte a fost coborât în groapă.

Slujba fusese scurtă, dar plecam cu sentimentul că debutaserăm într-o lucrare pe care avem s-o facem de multe ori în bisericile noastre. De-abia apucase pământul să se aștearnă peste lemnul coșciugului și de-abia ce apucaserăm să ne punem ceva pe cap peste urechile care începuseră să înghețe că ... dinspre capela de la poarta cimitirului au început să năvălească peste noi un tumult de țipăte ascuțite, de cuvinte neînțelese și de oameni care agitau mănioși mâinile spre cer. În fruntea lor, un popă

ortodox cu o falcă în cer și una în pământ, cu părul vâlvoi și cu pumnul ridicat amenințător venea fugind către noi. Ochii lui bulbucați nu prevestea nimic bun. Fără să cerem prea multe lămuriri, am luat-o printre morminte, străduindu-ne să fugim cât mai civilizat și mai demn. Noi fugeam de el, el venea găfâind în fruntea puhoiului de lume.

„Blestemați de sectanți nenorociți! Să dea Dumnezeu să nu apucați ziua de mâine, nenorociților.“

Din șuvoiul de blesteme și amenințător am reușit totuși să deslușim motivul delirului colectiv al celor porniți să ne îngroape înainte de vreme. Furaserăm moarta popii! Nefamiliarizați cu chipul sorei din biserica baptistă, luaserăm de la capelă și coborâserăm în groapă o femeie din turma preotului ... O pângăriserăm cu slujba noastră protestantă. Nenorocirea era și mai mult amplificată de faptul că o îngropaserăm ... „nedezlegată“! Ritualul slujbei ortodoxe cerea ca o sfoară legată dinainte să fie deznodată de preot înainte de coborârea în mormânt, ca semn al „dezlegării de păcate oferită de Biserică.“

Impasul era mare! Ce să facem? Să ne oprim din alergare și să ne cerem scuze ? Să căutăm să ne înțelegem ca oamenii civilizați ? Să ne oferim să dezgropăm noi moarta și să repetăm slujirea pentru moarta „baptistă“ ? Toate acestea ne treceau cu mare viteză prin cap în timp ce, involuntar, jucam „prinselea“ cu popa din fruntea gloatei ortodoxe. Până la urmă, am convenit că este mai bine să-L lăsăm pe Dumnezeu să se descurce El cu cele două femei ajunse între timp înaintea Lui, iar noi să ne vedem de drum, căutându-ne siliți „mântuirea“.

Singurii oameni care au avut de câștigat au fost groparii care s-au încălzit de răs privind la cursă cu obstacole între mulțimea de ortodocși și micul pluton de ... seminariști îmbrăcați „ca popii“.



## 42. Bunian Cocar

L-am cunoscut pe Buni fără să știu că face parte din cunoscuta triadă a Cocăreștilor, Cornel în clisura Dunării, Mircu la Sibiu, .... și la Cîsnădie. M-a apropiat de el caracterul său deschis, temperamentul clocotitor și aerul puțin „smecheresc“ care se asorta de minune cu „bucureșteanul“ din mine.

Mi-am dat seama foarte repede că Buni este un om cu resurse neobișnuite și cu dimensiuni neexplorate decât în fugă de ceilalți. „Daniel, trebuie să facem ceva deosebit pentru Dumnezeu. Ceva

care să trezească oamenii și să-I dea posibilitate lui Dumnezeu să se manifeste în toată puterea și frumusețea Sa.“

Probabil că Buni mi-a fost omul cel mai apropiat în anii de Seminar. Nu numai că au fost ani când paturile noastre au fost alăturate și am dormit unul lângă altul, dar ne-am simțit cumva tovarăși de drum și imi este greu chiar și astăzi să spun unde se sfârșește unul și unde începe altul în personalitatea noastră comună. Există o droaie de lucruri pe care nu le-aș fi făcut și nu le-aș face astăzi dacă n-ar fi existat Buni și sunt convins că și el poate spune același lucru despre mine. Chiar dacă acum locuim la mii de mile depărtare, el la Chicago și eu la Los Angeles, când ne reîntâlnim este de parcă ne-am întâlni cu o parte din noi înșine de care nu ne-am despărțit niciodată. Oare nu spunea cineva că „prietenia adevărată este o singură inimă care bate în două piepturi“ ?

Un prieten este unul care-ți știe toate defectele și totuși mai are ochi să-ți vadă și calitățile. Este mare lucru să găsești pe cineva care să te prețuiască. Este și mai mare lucru să înveți tu însuși să prețuiești pe alții, altfel vei rămâne fără prieteni dacă vei căuta unul fără defecte.

Ar fi multe lucruri de spus și de amintit din pățaniile noastre împreună. Am să aleg pentru acum una singură, cu consecințe care au determinat mult evoluția noastră de mai târziu.

Era pe vremea în care Liviu Olah, unul din marii preferați ai lui Buni ținea săptămâni de evanghelizare la Galați, iar eu eram atras spre portul de la Dumăre de simpatia mea pentru o ... anumită fată, care era studentă acolo. Ne-am dus așadar la Galați, plănuiind să ne întoarcem cu ultimul tren de duminică seara. Evanghelizarea s-a prelungit însă mult peste ora obișnuită, ... ca să nu spun că am stat prea mult la discuții cu ... știți dumneavoastră cine, așa că a trebuit să dormim peste noapte la Galați și ne-am întors la București cu primul tren de dimineața. Asta a însemnat că am întârziat la cursuri și am lipsit de la primele ore. Ce să facem? Cum să dăm ochii cu directorul? Ce să spunem fără să mințim și totuși să ieșim bine ?

După câteva „variante fără sorti de reușită“, Buni a spus: „Știi ceva? Eu am în spate, sub omoplat un nod de carne care mă supără și n-am fost niciodată cu el la doctor? Du-mă tu la un spital și avem scuze să ajungem numai după amiaza la cursuri.“

Zis și făcut!

Numai că dincolo de „scutirea motivată“, Buni s-a ales cu vestea că ceea ce avea sub omoplat era o treabă serioasă. A trebuit să fie internat în spital și, când l-am vizitat după analize, l-

am găsit tulburat și negru de supărare. „Mie nu-mi spun mai nimic, dar surorile trec pe lângă mine, dau din cap compătimitoare și spun: „Păcat de el, este încă așa de tânăr ...“

Am aflat astfel că îi cauterizaseră cu un fel de oxigen lichid rana lăsată de extirparea tumorii, dar că, dată la analiză, natura acestei excrescențe dușmănoase se dovedise a fi de rău augur. Peste primăvara de afară se lăsase dintr-o dată toamna, iar priveliștea crematoriului uman de peste șosea nu avea în nici un fel harul să ne ridice cumva moralul.

„Adu-mi hainele. Vreau să fug de aici. Dacă mor, vreau să mor la amvon predicând Evanghelia, nu pe patul unui spital de neputincioși.“ L-am privit sceptic, dar mi-am dat seama că vorbea serios. Era ceva în privirea lui care nu suferea nici un fel de contrazicere. M-am dus la Seminar, i-am adus hainele și l-am așteptat să sară peste gard și să plecăm împreună. Rana era încă cu cusătura proaspătă și fiecare mișcare mai bruscă îi aducea pe față o grimasă dureroasă.

La spital dăduse adresa lui din Leșcovița așa că nimeni n-a putut să vină după el la seminar, iar acolo, doar foarte puțini au aflat de „evadarea“ lui periculoasă. Foarte talentat în comparație cu restul clasei, Buni era invitat să predice în bisericile din capitală. În duminica următoare l-am însoțit la biserica din Ferentari, unde fusese trimis de fratele Bunaciu să-i țină locul. A predicat ca de obicei, bine pentru cea biserică, foarte bine pentru bruma de studii pe care le parcuserăm împreună. A vorbit însă cu mult patos, așa cum vorbea Liviu Olah, și oratoria a ținut loc inevitabilei lipse de experiență. Celor din sală li se părea că le vorbește unul gata să-și dea sufletul pentru ceea ce spune. Cuvânta de parcă era în ceasul morții și vrea să lase în urmă ceva pentru Christos. Celor din sală așa li se părea ... Mie însă nu mi se părea. Eu știam că asta era realitatea! Îl ascultam cu un nod în gât și căutam să-mi stăpânesc lacrimile. Spre cea de a treia parte a predicii a făcut un gest vîguros și necugetat cu mâinile ridicate cumva deasupra capului și spre înainte. L-am văzut schimonosindu-se de durere și am priceput că-l înjunghiase rana operației. Restul de timp a vorbit mișcând doar una din mâini, cealaltă o ținea atârnată cumva pe lângă corp, asemenea unei aripi frânte. Un albatros care încerca să zboare, atât cât mai putea el, cu o singură aripă ...

La câteva săptămâni, în Timișoara, s-a dus la un cabinet medical și l-a rugat pe medicul de serviciu să-i scoată chestia aia din spate. Când a văzut cusătura, doctorul a spus mirat:

„Dumneata ai fugit dintr-un spital !“

„Știu, domnule doctor! Asta știu și eu. Am venit la dumneavoastră pentru ceea ce nu știu. Cum să scap de așa asta, că mă mănâncă pielea?”

Acum, la atâția ani de la aceste întâmplări, îmi pun întrebarea: „Care este adevărul? S-au înșelat atunci doctorii? Sau nu cumva Buni este sănătos și bine mersi, doar pentru că a avut încredere într-un Dumnezeu care face lucruri deosebite și care merită să fie servit cu tot devotamentul ?

(Hei, Buni! Peripețiile noastre împreună nu s-au terminat! Pe aeroportul din Columbus, Ohio, preocupat de introducerea acestor rânduri în memoria computerului meu portativ și plutind în confuzia născută din acea detașare de realitate necesară reactualizării unor amintiri, m-am suit în avionul de Detroit, Michigan în loc de avionul spre Memphis, Tennessee! Bine că în atmosfera generală de securitate maximă care domnește acum în America după Septembrie 11, m-a observat cineva și m-a dat jos la timp. Pățania îmi aduce aminte de pasagerul care a prezentat la aeroport două valize cu precizarea:

- „Vreau ca una să ajungă la Paris, iar cealaltă la Buenos Aires.“

- „Nu se poate, domnule! Ne confundați cu un serviciu de menagerie ...“

- „Da, data trecută cum ați putut?“ veni replica deliberat mușcătoare a pasagerului.

Doamne, ce bine că nu sunt valiză!)



### **43. Cerul Seminarului**

Deși eram 20 înscriși la cursurile Seminarului, fiecare ne trăiam singurătatea relației noastre personale cu „Cel ce ne înscrisese la oaste“. Noaptea târziu sau dimineața devreme, seminaristi se furișau afară din dormitoare ca să stea de vorbă în rugăciuni individuale cu cerul. Sălile de clasă erau prea puține, iar treptele dintre etaje neîncăpătoare, așa că goana după singurătate ne puna din greu imaginația la încercare. Țin minte că, Buni și cu mine învățaserăm să ne cățărăm dincolo de pervazul ferestrei de la mansardă și, întinși pe spate pe tabla acoperișului, ne plimbam privirile pe cărările astrelor. În astfel de ocazii, bolta înstelată era cupola capelei în care ne trăiam închinarea. Dintr-o astfel de reverie s-a născut una din poeziile veghilor mele de noapte:

## *În veghe de noapte*

Cad din timpuri-bătrânite  
Stropi de sfinte taine grele,  
Se revarsă în răstimpuri  
Peste visurile mele.

În reflexii de vedenii  
Chipi de preoți și profeți  
Vin să-mi spună în crâmpieie  
taina unei alte vieți.

Și-ntr-un miez de noapte sfântă  
Bate-un clopot în țării,  
Hotărâri se nasc în suflet,  
Cresc în inimi ape vii.

Șoapte vechi, chemări din ceruri  
Îmi întorc privirea-n sus  
Lacrimi se nasc sub gene,  
Mulțumiri pentru Isus.

Pentru Cel ce-a rupt sigiliul,  
Moarte morții i-a făcut;  
Pentru Cel ce din înalturi  
Îmi trimite ... un sărut.

Alteori, când pe acoperiș se auzeau cadențele rafalelor de ploaie, rugăciunea și meditațiile noastre duhovnicești erau obligate să rămână „înăuntru“:

## *Melancolie*

De-afară, picuri mari și grei  
Din ploaia ce-a-nceput de-aseară,  
S-au strecurat în ochii mei  
Și sufletul mi-l înfioară.

- „La ce mă chemi, spre ce meleag ?“  
Cu gându-ntors înspre lăuntruri  
Eu plâng și chem un vechi pribeag;  
Strig sufletu-mi și-n stropi îl mântui.

Aceste reverii spirituale m-au copleșit de multe ori și în timpul orelor de curs. Cădeam dintr-o dată pe gânduri și plecam cu sufletul în cine știe ce țară a visărilor, dincolo de timp și de spațiu, suspendat între niveluri diferite de realitate, ancorat doar în părtășia cu Logosul sfânt:

## *Vis*

În noaptea nopții plină de aștrii argintii,  
Eu te aștept Isuse, te-aștept mereu să vii.  
Se zbate-n pieptu-mi dorul doritelor dorinți  
Să stau în veacul veșnic cu sfinții și-ntre sfinți.

## *Te-aștept ...*

Din clara limpezime a zorilor de zi,  
Din largul depărtării, eu Te aștept să vii.  
Te-aștept cu doru-n suflet, cu ochii-nlăcrimați,  
Cu brațele întinse, genunchii-ngenunchiați.

Te-ștept ca pe un Mire, ce Tatăl mi-a trimes  
Ca semn al grijei sfinte din tainicul Eres.  
Te-aștept și-mi arde dorul în chivotul din piept.  
Acum și-ntotdeauna, Isuse, eu Te-aștept.



#### 44. Fratele Căpușan

Roma. Septembrie, 1982, lângă columna lui Traian. După ce am fost „împinși” afară din România, când, din toată viața noastră de până atunci nu ne rămăsese decât un pașaport maro, „fără cetățenie” și când așteptam ca această mamă de împrumut plină de dragoste care se numește America să ne ia acasă la ea, am petrecut unsprezece zile în capitala fostului Imperiu care cucerise pe vremuri Dacia.

Daniela, soția mea era însărcinată în patru luni jumătate. Pentru prima dată în viața noastră vedeam standuri pline cu mai toate fructele imaginabile și prăvălii îndopate cu tot ce-ți poate și tot ce nu-ți poate trece prin minte. Treceam printre toate „ca la expoziție ... Priveam, fără să putem să ne atingem de ceva. Ne lipseau .... banii. În singurătatea noastră italiană, Dumnezeu ne-a dăruit întâlnirea cu fratele Căpușan, care avea deja doi fii plecați în America. Era, printre cei de la „pensione Dina”, un „om cu bani”. Văzându-ne așa de „reținuți” la cumpărături și sensibil la situația soției mele, dânsul s-a oferit să ne cumpere o „gelata”, o înghețată italiană. A fost prima înghețată adevărată pe care o mâncam. Era primită în dar pentru o soție însărcinată și, ca și mine, teribil de poficioasă. „Nici un pahar de apă dăruit în Numele Meu, nu va rămâne fără răsplată!”

Acolo, lângă columna lui Traian, într-o răbufnire de patriotism întârziat sau latent, am așternut pe hârtie câteva versuri căutătoare de busolă:

„Precum un fruct căzut spre rădăcini  
S-a-ntors din drum și-și află-acuma rostul,  
Tot astfel ne-nțelegem astăzi sorțul,  
Căci noi la Roma nu suntem străini!”



#### 45. Corul copiilor orfani

I-am privit de la departarea balconului bisericii „Betania” din La Habra, California. M-am suit acolo ca să-i pot vedea pe toți, ca să-i pot îmbrățișa dintr-o dată cu privirile. I-am ascultat cu urechile, dar mai ales cu inima. Cântecul lor, un imn al diamantelor răscumpărate din mocirla acestei lumi, ni s-a lipit repede de suflet. Nu mă săturam să-i privesc ... Fiecare dintre ei, o poveste amestecată de tragedie și biruință, de tristețe și triumf



personal. Cine le-a înlesnit toate acestea? Cine au fost agenții harului venit din cer special pentru nenorociții norocoși din mahalalele României. Le-aș putea șterne numele aici, dar n-o fac. Îi știe Dumnezeu și le-a și pregătit răsplata, marea răsplată pe care n-o vor împărți cu nimeni, deși ... dacă este să facă și acolo ce fac aici, probabil că vor găsi și acolo pe cineva cu care s-o împartă ...

Iată ceva din istoria lucrării lor.

„În 1992, lângă Oradea a luat ființă „Căminul Felix“ pentru copiii orfani din România. Inițiativa a aparținut unui mic grup de creștini din Suedia. „Căminul“ este structurat pe principiul unor case individuale în care o familie de tineri români preiau spre creștere cincisprezece până la douăzeci de copii orfani. Ideia de bază este „înmulțirea dragostei părintești.“ Copii ai nimănui primesc din partea unor mame și tați autentici acces la inima și preocuparea lor permanentă. “

„În 1999, „Căminul Felix“ a inaugurat cea de a doua fază de dezvoltare. Acest sat de dragoste și educație are acum zece case părintești în care sunt crescuți între doisprezece și paisprezece copii. În cele două locuri, Căminul Felix adăpostește acum 200 de copii orfani, întorși de la pierzare prin mila și competența unor creștini cu frica și cu iubirea lui Dumnezeu în inimi. Sute de voluntari din Statele Unite ale Americii și Anglia au donat timp, bani și efort personal pentru a face să se îplinească visul celor ce au inițiat „Căminul Felix“ („o casă a fericirii“).“

Copiii sunt singura bogăție terestră pe care o putem lua cu noi în cer. Nașterea unui copil este votul lui Dumnezeu că lumea trebuie să continue. Copiii de la căminul Felix sunt o dovadă că Dumnezeu este viu și lucrează încă cu putere printre noi.

Cei care au găsit în inimile lor suficientă dragoste ca să poată fi împărțită și celor lipsiți temporar de căldura unui cămin sunt argumentele că Dumnezeu este nu numai printre noi, ci și că Dumnezeu este frumos în toate întocmirile Sale.

Există însă și altfel de oameni printre noi, oameni deformați de patima păcatului și dezumanizați de influențele demonice. Iată trista istorie a unor asemenea oameni.

„În Ucraina, nu de mult, o „markutka“ (un minibus) mergea de la Kiev la Bila Tserkva, în sud. O femeie care călătorea a cerut șoferului să oprească pentru „o urgență“ la marginea unei păduri. S-a dat jos și s-a strecurat între copaci. Deodată, ceilalți călători au auzit-o strigând din toți plămânii. Câțiva s-au dat jos să vadă care era cauza strigătelor și au găsit un copilăș spânzurat de un copac. Funia era strânsă în jurul gâtului micuț, iar copilul nu dădea nici un semn de viață. L-au dat repede jos și i-au făcut

respirație artificială. Spre bucuria tuturor, copilul a revenit la viață. S-au suit toți în „markutka“ și se întrebau unde să meargă mai întâi, la spital sau la poliție ?

După o bucată de drum, au văzut o tânără pereche care le făcea semn cu mâna să-i ia și pe ei în mașină. Șoferul a oprit și ei s-au suit. O voce abea subțire și abea auzită li s-a adresat: „Mamă, mi-ai spus că n-o să mă doară! ...“

Ceilalți pasageri au tăbărit asupra celor doi și mașina s-a dus direct la poliție! Acolo au aflat că bărbatul nu era de fapt tatăl copilului, dar că-i spusese femeii: „Te iau de nevastă dacă scapi cumva de copil.“ Nu le trecuse în nici un fel prin minte că micul autobuz se oprise chiar în locul acela pustiu pe care-l părăsiseră ei nu de mult. Slavă Domnului pentru că El le poartă de grijă copiilor Săi, chiar ... și celor mai mici!

(Întâmplare relatată în August 2002 de Connie Hursh, misionară în Ucraina)



#### **46. Costache Ioanid**

Dacă blândețea este o formă de lepădare de sine pentru cel tare, smerenia este o lepădare de sine pentru cei înzestrați cu talente deosebite.

Nimeni nu poate spune despre un tânțar sau despre un purice că este „blând“. Blândețea nu stă alături cu slăbiciunea și cu lipsa de posibilități. Putem spune că este „blând“ doar despre o entitate care, dacă ar voi, ne-ar strivi sau ne-ar ului prin declanșarea explozivă a posibilităților potențiale. Blând este, nu puricele, care oricât s-ar strădui nu poate decât să sară și să se ascundă, ci elefantul, leul sau ursul; blând poate fi omul foarte puternic sau înzestrat cu posibilitatea de a distruge.

În mod similar, despre smerenie sau umilință nu se poate vorbi în situația celor cu posibilități limitate, ci doar în cazul aceluia care, prin ceea ce sunt și prin ceea ce pot face, se ridică cu mult peste media societății din jur.

Probabil că cel mai frumos exemplu de smerenie pe care l-am văzut a fost viața pictorului, sculptorului, artistului și poetului creștin Costache Ioanid. L-am întâlnit de multe ori și mi-a făcut cinstea să mă numească printre prietenii lui din mai tânăra generație.

Prietenia lui exemplară cu familia lui Aurel Popescu, și venirea lui printre noi la serile de studiu și predici ale lui Liviu Olah sau Iosif Țon, mi l-au adus aproape și mi-au deschis calea către inima și casa dânsului.

Iată, în rezumatul rece al datelor și cifrelor, ceva despre viața acestui om deosebit:

#### DATE BIOGRAFICE

1912 Decembrie, 3-se naște Costache Ioanid, al patrulea fiu al lui Titus și al Ecaterinei, la Comândarești, în Bucovina de Nord.

1923- începe să studieze la Liceul Internat din Iași.

1929-1934. Studiază la Academia de Artă Dramatică pe care o absolvă cu nota maximă. Deschide prima expoziție de sculptură caricaturală. Lucrează în lut pictat, în culori de ulei, în sticlă, ceară, hârtie, lemn.

Între 1934-1952 deschide șapte expoziții de acest gen la Iași și mai apoi la București.

1938-se mută în capitală. Realizează „Balet nepolitic“, celebru în epocă. La una din reprezentații participă însuși regele Carol al II-lea.

1939-se căsătorește cu Elena Ștefănescu din Iași.

1940-citind Biblia pe o bancă în parc, este observat de Mihai și Sabina Wurmbrand care îl invită la Biserica Lutherană păstorită de Richard Wurmbrand.

Începe studiul aprofundat al Bibliei și scrie primele poezii creștine.

1941-1944. Este încadrat cartograf la Marele Stat Major.

1958-1961. Își câștigă existența din picturi. Frecventează Biserica Penticostală din Căminul Moșilor. Scrierile sale circulă ilegal în toată țara. Refuză să scrie în stilul propagandei comuniste.

1961-1966. Lucrează ca desenator tehnic la IPROMET.

1963-se află sub stare de arest la Malmaison. Este anchetat pe tot parcursul anului.

1966-frecventează Biserica Lutherană. Este recunoscut ca unul dintre cei mai importanți poeți creștini alături de Traian Dorz și alții.

1981-moartea soției sale, Elena.

1981-imigrează în SUA. Îi apare primul volum de versuri, „Taine“.

1987 Noiembrie, de Ziua Recunoștinței (Thanksgiving)-trece la Domnul.

O viață de om și ... un bilanț. Se găsește într-una din poeziile lui pline de miez:

ISUSE, CE ȚI-AM DAT ?...

Tu ne-ai adus iertarea,  
Ne-ai dat Salvarea-n dar.  
Ne-ai scos din închisoarea  
păcatului murdar.  
Ne-ai dat o nouă fire  
și un veșmânt curat.  
Dar noi, ca mulțumire,  
Isuse, ce Ți-am dat?  
Tu ne-ai adus putere,  
scânteii din focul Tău,  
o sfântă-nvăpăiere  
ce mistuie ce-i rău.  
Spre veșnica cetate  
o cale ne-ai tăiat.  
Dar pentru-acestea toate,  
Isuse, ce Ți-am dat?

Tu tot ce-aveai în lume  
și-n cer ne-ai dăruit:  
și inima, și nume,  
și Duh nemărginit.  
Și-n zarea albăstruie  
Tu ce-ai luat și cât?  
...Doar patru răni de cuie  
și-o rană-n piept. Atât...



#### 47. Costache Ionid

Cele mai mari adevăruri sunt simple. Tot așa sunt și cei mai mari oameni. Costache Ioanid a fost „o comoară ascunsă” sub un munte de umilință. Tăcut și retras față de străini, el devenea dintr-odată foarte vorbăreț și foarte accesibil tuturor acelor care și-l apropiau ca prieten.

Fin cunoscător și creator de literatură, Ioanid a fost un om îndrăgostit de Cartea Cărților, a cărei conținut îi era hrană și călăuză zilnică. Odată, pe când îi deschideam sfios ușa locuinței lui din București, pe Magistrală, în zona restaurantului Budapesta, m-a surprins spunându-mi, în loc de „Bine ai venit!”, „Știi în ce zi ne găsim astăzi? Sunt foarte emoționat. Hai să-ți arăt din Biblie.”

M-a condus apoi în camera de studiu și mi-a arătat textul din Isaia 19:18-25. La Camp David, în Statele Unite, tocmai fusese încheiată o înțelegere între Manahem Begin și El Sadat, conducătorul Egiptului, iar fratele Ioanid încerca să plaseze epocalul eveniment într-o întrezărită perspectivă a calendarului profetic.

Înzestrat de Dumnezeu cu un suflet foarte sensibil și pătrunzător, Ioanid a fost un timp actor și director de scenă în lumea teatrelor. Simțul lui artistic l-a predispus către pictură și sculptură (pastă de hârtie, lut, ciment și chiar piatră). A fost ca o floare de nufăr plutind deasupra mocirlei morale specifice celor ce-și făceau veacul în duplicitatea vicioasă de dincolo de cortina spectaculoasă a pieselor regizate de alții.

Fără îndoială însă, etapa aceasta din teatru l-a deprins cu oratoria specifică celor ce sunt chemați să declame poezii. Multe din sfaturile lui m-au ajutat să-mi îmbunătățesc felul de vorbire și de predicare. Cine l-a auzit măcar o dată recitând știe despre ce extraordinar talent vorbesc. De această abilitate nativă, cultivată apoi prin studiu și strădanii mi-am dat seama mai ales într-o săptămână de înregistrări pe care i-am solicitat-o prin 1976. Atunci și acolo, în mansarda clădirii bisericii baptiste din șoseaua Nicolae Titulescu 56A, unde ne aflam numai noi doi, așezați deoparte și de alta unui magnetofon „Grundig“ cu două piste l-am ascultat vrăjit timp de ore în șir, transfigurat de fiorul trăirii sincere și transformat când în chimval, când în vioară, când în vânt, când în chitară, interpretându-și poeziile atât de apreciate în perimetrul bisericilor creștine.

Văzându-mă probabil prea extaziat și prea plin de admirație pentru calitățile dânsului, a avut atunci una din acele manifestări specifice de umilire născută din conștienta și încăpățanata lui lepădare de sine. Într-una din pauzele dintre poezii, roșu de emoție ca un puști prins vinovat cu mâna în bombonieră, mi-a spus ca pentru o echilibrare a diferențelor dintre noi:

„Dumneata de ce nu vrei să reciti poezie? Ai un glas mult mai bun ca al meu și te văd printre cei înzestrați cu o mare sensibilitate. Te simt vibrând împreună cu mine la aceste poezii. Te-am ascultat vorbind de la amvon și rugându-te. Le faci pe toate cu simțire și cu buna cuvîință. Hai, te rog eu, recită și dumneata câteva poezii.“

Insistența dânsului copilărească și entuziastă mai, mai, mai că m-a convins. M-am oprit însă la timp și am refuzat. Mă readusese la realitate prezența magnetofonului și teama că o astfel de exhibiție ar putea ajunge și la urechile altora. Hmmm,

stau și mă gândesc mai bine, ce a fost atunci? Teama ? Sau nu cumva mândria mea tinerească ?

Mărturisesc acum, în fața tuturor, că multe din încercările mele de a citi cu intonație un text biblic și de a predica nu doar intonând, ci mereu „interpretând” conținutul unui discurs sau a unei ilustrații s-au născut din apropierea mea de acest „artist de o sinceritate cuceritoare” și de o transparență deplin și îndelungat „studiată.” De dragul dânsului, m-am dus eu însumi la repetiții ale studenților de la „IATC” (Institutul de arta teatrală și cinematografie) și am căutat să deprind metodele și mecanismele comunicării.

Revenind la genialele sale poezii, cred că ar fi drept să spun că acel caracter de „scenetă” al unora dintre ele și acel aer împodobit sărbătorește cu un decor sugestiv și creator de atmosferă se trag tot din apropierea lui Costache Ioanid de lumea teatrului.

„Sub terasele înalte cu boschete de migdali,  
sub făclii ce-aștern pe lespezi pași de umbră ireali,  
schimbul străjilor de noapte,  
ca un joc ciudat și mut,  
se perindă fără tropot, fără zăngănit de scut.  
Nici un pas nu dă răsunset, nici o armă de soldat,  
căci, în purpură și aur, doar me Dariu împărat.

Dar pe când tăcerea nopții crește-n margini de cetate,  
într-un mic iatac de taină cu obloanele lăsate,  
sfetnici și satrapi de frunte ai Imperiului persan  
țin sobor ca să răstoarne un rival din Canaan“

(din poezia „Daniel și Dariu“)



## 48. Costache Ioanid

Despre venirea lui Ioanid la Christos, iată ce citim în mărturia lui Cristian Ioanide, fiul său, așa cum a apărut ea în prefața volumului de poezii „Porumbițe albe“:

„Într-o după amiază de vară a anului 1940, pe o bancă din parcul Carol din București, blândul poet de mai târziu, citea cu nesaț Sfânta Scriptură. Lângă el, o doamnă îl urmărește cu discreție. Un copilaș cu ochii rotitori, ce se joacă prin preajmă, îi atrage atenția doamnei că vecinul ei citește Biblia. Cu o „viclenie orientală”, doamna (Sabina Wurmbrand) întreabă: Ce carte citești,

domnule?” „Cea mai minunată carte din lume, doamnă!” Urmează prezentări reciproce și invitația de a participa la slujba din viitoarea duminică de la Biserica Lutherană din strada Olteni. El nu știa nimic despre protestantism. La vremea aceea, Costache Ioanid era „greco-ortodox” ca și strămoșii săi și considera probabil această apartenență (chiar formală fiind) ca o necesitate tradițională. În rest, știa că iudeii l-au răstignit pe Domnul Christos și de aceea sunt de disprețuit și vrednici de osândă. Când, în duminica următoare, tatăl meu s-a înființat la această biserică, nu mică i-a fost surpriza să constate că mai toți credincioșii erau evrei botezați, iar trei din cei patru păstori erau și ei evrei sadea: Richard Wurmbbrand, Iancu Moscovici și Felix Iacobsohn. Contrariat de lipsa de ritual, Ioanid a fost în schimb fascinat de modul „obișnuit” de a vorbi, nedeclamativ și cu argumentație luată din viața de toate zilele. În aceste condiții, continua să se ducă duminică de duminică la această biserică și, destul de repede, este transformat lăuntric și botezat. Bucuriei acestei revelații îi urmează o multitudine de întrebări, cele mai multe pline de candoare. De un farmec deosebit este una din ele, pusă pastorului Richard Wurmbbrand:

„Spuneți-mi vă rog, cum se poate împăca creștinismul, așa cum l-am acceptat eu acum și doctrina legionară în a cărei valoare socială purificatoare încă mai cred?”

„Răspunsul: „Probabil că poate să existe o apropiere. Eu nu știu pentru că nu m-am gândit niciodată la asta. Ceea ce vreau să-ți spun însă, este faptul că, devenind creștin adevărat, vei fi atât de ocupat încât nu vei mai avea vreme să te gândești la astfel de probleme!” Și așa a fost!



## **49. Costache Ioanid**

În ciuda uriașului său talent, Ioanid a fost un om smerit și simplu. Cine l-a urmărit de aproape a avut ocazia să simtă că această umilință a lui, această dorință după anonim era un rezultat al dezbrăcării de sine rezultate din întâlnirea cu Dumnezeu care a venit să moară pentru noi la Golgota. Sfântul Macarie obișnuia să spună: „De dragul tău, Dumnezeu S-a smerit pe Sine însuși.” Ioanid a cântărit mult această realitate și s-a hotărât să trăiască pururi în umbra unei vinovății personale a cărei pedepsire a fost suspendată la Calvar.

În prefața volumului de poezii „Porumbițe albe“, Mircea Ciobanu scrie despre Costache Ioanid următoarele rânduri: „(El) ... a făcut mulți pași în adâncimile simplității. El s-a retras, ca să zicem așa, dinaintea oricărei ispite de a face vasul mai grăitor decât conținutul. Literatura română nu poate găsi decât un singur exemplar asemănător - în poemele lui V. Voiculescu, cele din urmă, în care gândul despre mântuire covârșește orice ispită de a căuta frumusețea în exterior.“

Adevărata umilință nu stă în a fi în stare să spui: „Sunt nevrednic!“, ci în a le da dreptate celor care-ți spun de la obraz, în batjocură: „Ești nevrednic!“ Ioanid a știut mereu să dorească umilința ca pe o acceptare a părerii lui Dumnezeu despre propria lui persoană. Asta nu l-a făcut deloc neplăcut sau nepotrivit celor din preajmă. Dimpotrivă!

Cu dânsul s-a adeverit încă o dată zicala care zice: „Dacă vrei să fii prețuit de oameni, nu te vorbi singur de bine.“

Cine l-a văzut înconjurat de oameni și mai ales de mulțimea tinerilor a dat dreptate celui care a observat că „Cine fuge după glorie va fi ignorat de ea, cel ce, dimpotrivă, se ferește de ea cu modestie, va fi îmbrățișat de ea și laudat de toată lumea“.



## 50. Costache Ioanid

Adulat și laudat de prieteni, Ioanid a știut să se țină deoparte de pericolele care însoțesc drumul celor hărăziți cu har și cu un neobișnuit talent. Este uimitor ce bine seamănă un om beat cu un om mândru. Fiecărui i s-a urcat ceva la cap și amândoi au impresia greșită că toată lumea se învârtește în jurul lor.

Ioanid a știut să nu se lase amețit de laudele altora, de parcă un Mentor nevăzut îi șoptea mereu la ureche: „Piscurile umilinței sunt amețitoare și abisurile mândriei sunt grozave; te sfătuiesc să fii atent cu cele dintâi, ca să nu te prăbușești în cele de pe urmă“.

Una din caracteristicile smereniei fratelui Ioanid a fost și hotărârea de a nu alcătui niciodată o „colecție“ a poeziilor lui. Foarte puțini știu probabil că dânsul le-a scris și ... le-a dat drumul să zboare. „Dacă sunt bune, se vor aduna în cărțile altora; dacă nu sunt bune, se vor pierde în uitarea tuturor“, spunea dânsul. Acest legământ al modestiei este mărturisit într-un mod indirect în poezia „Porumbițe albe“:

„Porumbițe albe ca zăpada  
din eternele grădini de sicomori,



voi mereu îmi înfloriți arcada  
cu ghirlanți de raze și ninsori.

Fermecat de zborul vostru-n soare  
gingaș, luminos și înțelept,  
v-am cuprins făptura sclipitoare  
și v-am strâns o clipă lângă piept.

Dar curând, voi oaspeți de departe,  
stol de flăcări și de primăveri,  
am lăsat ca vântul să vă poarte  
către lumea-ntreagă, mesageri.

Orice dor curat ce-n piept zvâcnește,  
orice plâns pe buze fără grai,  
mângâiați-l voi hulubărește,  
cu tot harul ciugulit din Rai !

Și făcând pe urmă cale-ntoarsă,  
stol de pace alb și marmoreu,  
duceți, lângă lacrima cea ștersă,  
ramuri de măslin lui Dumnezeu ...

După ce m-am mutat la Iași, providența a vrut ca să nu mă depărtez prea mult de neamul Ionizilor. Chiar peste drum de clădirea bisericii baptiste din dealul Sărării se găsea pe atunci casa fratelui lui Ioanid, din care ieșea nu de puține ori chipul întotdeauna luminos și plăcut al nepotului său: Ghiocel.

Pe Costache Ioanid l-am văzut apoi în treacăt prin București, pe vremea alergăturilor mele după pașaport și după aceea, când dânsul a venit să stea în America.



## **51. Costache Ioanid**

Umbra amintirilor din vremea când am avut ocazia să-i stau în preajmă stăruie și astăzi în inima mea. Iată una din întâmplările pe care nu le voi uita niciodată.

Cineva din occident mi-a trimis pe numele dumnealui un pachet cu ajutoare materiale de după inundații. Ne-am dus împreună la poștă și am scos o cutie nu prea grea, dar voluminoasă. La toate insistențele mele de a mă lăsa s-o duc singur, dânsul a stăruit s-o ducem împreună.

Diferența mare de vârstă și de putere fizică m-a făcut să mă simt stânjenit să fiu văzut cărând împreună cu dânsul o povară pe care aș fi putut s-o duc de unul singur. Se uitau oamenii la noi pe stradă. N-am putut însă cu nici un chip să-i iau plăcerea de a mă ajuta. Avea o deosebită bucurie să se așeze la nivelul celor cu care avea de a face.

Ajuns înapoi la Seminarul teologic unde locuiam, m-am așezat pe genunchi și m-am rugat pentru dânsul. I-am cerut Domnului să-mi facă și mie harul să fiu asemenea acestui om smerit. Din impresia acelor clipe s-a născut o poezie pe care i-am dedicat-o. N-a apărut încă niciodată într-o publicație, dar v-o dăruiesc tuturor acum:

### *Pentru fratele Ionid*

Mi-e mersul umil și pasul ușor  
Și-ades eu m-ascund în tăcere.  
Mărire nu vreau, nu caut onor,  
Nu fac din orgoliu, avere.

Nu vreau să mă-nalț, căci nu vreau să cad,  
Mai mic vreau să fiu tuturor.  
Golit de mândrie, păzit de arțag,  
Voința-mi nu-i lege altora.

În lumea cea strîmbă, cu susul în jos,  
Micimea nu-i semn de putere,  
Da-n lumea ce vine, în cea cu Christos,  
Domnia-i va fi mângâiere.

Cum trăznetul cade pe ce-i înălțat,  
Mînie va fi pentru cel îngâmfat.

Pe lângă atotputernicia lui Dumnezeu, cea mai formidabilă forță care poate influența viața celor din jur este frumusețea tăcută a unei vieți trăite în sfințenie. O astfel de viață a fost aceea a lui Costache Ioanid, care continuă să strălucească în amintirile noastre chiar și după ce s-a stins în vecinătatea prietenului său, Aurel Popescu, în orașul Portland din statul Oregon, Statele Unite ale Americii.



## 52. Marțian Cocean

Segmentul neoprotestanților în România este foarte mic, dar nu aș spune că și nesemnificativ pentru că „apele comunismului” au fost adesea tulburate de acești oameni care au rezistat regimului prin credință. Marțian Cocian, veteran invalid de război, născut pe meleagurile Năsăudului, a fost unul din acei oameni care prin atitudinea lor demonstau contrarul celor care îi acuza că nefiind creștin ortodox nu poți fi român. Predicile dumnealui abundau adesea de versurile lui Coșbuc și Goga, iar atitudinea lui față de neam te ducea cu gândul la unul din eroii lui Rebreanu. Sunt încă mulți oameni în țara noastră care recunosc că lucrurile care îi unesc pe creștini sunt mai multe decât cele care îi separă. Există un uriaș teren comun de pe care conducătorii noștri religioși Ortodocși, Catolici, Protestanți și Neoprotestanți au OBLIGAȚIA să declanșeze procesul de vindecare morală a națiunii. Tocmai faptul că Biserica Ortodoxă este cea mai populară instituție în România o obligă să se pună în fruntea acestei acțiuni. „Curățiți-vă inimile, oameni cu inima împărțită” spune Sfânta Scriptură, și trece-ți în fruntea noastră, arătați-ne DRUMUL, nu vă fie frică să vă mărturișiți trecutul, eliberați-vă de poveri inutile, și noi vom urma pilda voastră. Eu sunt electrician, și astăzi scriu pentru prima dată, dar l-am iubit pe acest om și vă rog să publicați, dacă se poate. Mulțumesc. Cu respect, Florian Guler

### In memoriam

Ieri la sfârșitul Sărbătorii Floriilor, în Atlanta, Georgia, a răspuns la porunca „Întoarceți-vă fiii oamenilor” ...după optzeci de ani de călătorie, unul dintre acei slujitori ai Evangheliei, care și-a păstrat verticalitatea în pustia lungilor ani ai comunismului, care a lovit și mica turmă a bapțiștilor din România. Un bărbat înalt cu umeri largi, ascunzând în spatele ochelarilor fumurii, infirmitatea unui ochi pierdut în Războiul cel Mare, zvelt cu umerii drepți și ținuta fostului subofițer din Armata Regală a României. Cu vorbă blajină și inimă de poet, va rămâne în memoria și inima celor pe care i-a slujit cu Cuvântul peste 50 de ani, omul mereu predispus la meditație, cu îndelungă răbdare la ascultare și puțin la vorbire: Marțian Cocian.

Slujitor și iubitor al Cuvântului „il găseam mereu așezat pe un scaun sau fotoliu, în primitoarea lui casă pe strada Fulgerul în Arad, aplecat în cugetare peste Biblia prinsă într-un anume fel între palmele lui mari. „Când vorbești, îmi spunea, dacă ideile tale

nu te încălzesc pe tine însuși nu vor încălzi pe nimeni altcineva“. Cuvintele predicării lui, lucrau mai întâi în predicator și apoi încărcate de puterea Divinului și lumina emoției, mângâiau sau sfârâneau după cum găsea Duhul cu cale să întâlnească inima ascultătorului.

La mijlocul anilor 70, ani de răscruce în lucrarea evanghelicilor în general și a baptiștilor în special, în România, pastorul Cocian nu era „în luminile rampei“ ca și Iosif Țon, Paul Nicolescu ori Aurel Popescu. Fără a beneficia de o celebritate anume, împreună cu Biserica Șega Arad, pe care o păstorea, fără zgomot el și-a asumat riscul de a avea biserica și amvonul ei deschise ca o tribună pentru acești „îndrăzneți“ care incomodau regimul comunist din țara „dictaturii proletare“. Chiar dacă acest lucru s-a uitat nepermis de repede, în acei ani tulburi Șega era singura dintre cele 7-8 Biserici din Arad care avea ușile deschise pentru acei nevruiți de regim, iar pastorul Cocian refuza să facă jocul departamentului și Uniunii de a-i izola pe acei care iată începuse să își „deschidă gura în locul munților“.

Iar atunci când Departamentul Cultelor, cauta să îl împiedice pe talentatul student al Seminarului Baptist din București, Daniel Brinzei, să termine studiile academice, pentru că vedeau în el un potențial lider periculos ... o scrisoare de recomandare și acceptare din partea pastorului Cocian a încurcat planurile conducerii Seminarului Baptist. Cocian Martian a rezistat presiunilor cu toate că avea aceleași temeri ca orice tată a patru copii, și singur susținător al familiei. El a luptat cu frica, dar datorită față de Adevăr a câștigat.

Era o seară târzie și la subsolul Bisericii cântarea și bucuria unei logodne se depănau liniștit, când cineva a chemat afară din sală pe fratele Marcel. Cântarea a încetat și un fior de spaimă și îngrijorare circula în șoaptă de la masă la masă „locotenentul Voștinaru de la securitate vorbește afară cu păstorul“. Discuția a fost scurtă. „Domnule locotenent de ce veniți la mine? Dumneavoastră aveți relații mai bune cu alți păstori, de ce veniți la mine? În sală sunt mulți oameni!“ „Domnule Cocian, frate Cocian, tocmai pentru relațiile noastre rele numai în dumneavoastră am încredere“. În următoarele minute, aflam că în urma muștrărilor de conștiință și a luptelor lui interioare, temutul ofițer de securitate responsabil cu cultele, a ales pe pastorul Cocian să îl ajute să-L regăsească pe Hristosul cunoscut în copilărie.

Integritatea și realitatea Vieții din creștinul Cocian a învins. Atunci când omul Voștinaru căuta Lumina, el a ales dintre mulți pe cel care stătea în picioare să-i fie călăuză.

În aceeași noapte, locotenentul de securitate Voștinaru a fost arestat la mai puțin de o oră de la convertirea lui. De unde au aflat ei? M-am înfiorat ... Oamenii lor sunt și printre noi ... Era ceva ce mulți dintre noi nu știam. Iată de ce atunci când întrebând fiind „de ce ne părăsiți?” pastorul nostru a plecat capul și după o pauză a spus: „Cred că și eu am Duhul Lui Hristos”. Biserica în care slujea Cocian Marțian nu era lipsită de primejdii.

Prin plecarea dumnealui noi toți pierdem, dar pentru dânsul este un câștig, așa cum este un câștig pentru toți cei ce mor în Hristos ... Așa cum l-am cunoscut un om obișnuit care a trăit deosebit. „Se duc oamenii de bine și nimănui nu-i pasă”.

Târziu în noapte când vestea plecării dumnealui m-a atins ... imagini și amintiri m-au năpădit ... și apoi parcă ...

„Seara-a sosit plugarul vine acasă  
El e trudit, tot trupul lui e frânt  
Dar inima și fața e voioasă  
Căci iarăși el s-a odihni-n curând

El a arat pe vânt chiar și pe ploaie  
Și-a semănat nădăjduind mereu  
Că Dumnezeu dă binecuvântare  
Acelor ce se-ncred în Harul Său

Creștinii-ajung voioși la capul vieții  
Chiar noaptea ei au cerul înstelat  
Iar când se-arată zorii dimineții  
Suspînul lor în cântec s-a schimbat”.

„O ! de aș muri de moartea celor neprihăniți “  
Florian Guler , Aprilie 8, 2001, Troy, Michigan, USA.



### **53. Povestea lui Ion**

Numele lui este Ion. A crescut într-un sat izolat de lume, așa că nu avea nici autobuze și nici măcar o stradă bună. Când ploua era un noroi că nu puteai să mergi bine. În satul lor nu era nici un creștin. Nu a avut de unde să audă Evanghelia. Așa că a trăit ca un om fără de Dumnezeu ani de zile.

S-a căsătorit, a avut și un copil dar în familia lui era tot timpul ceartă. El mergea la servicii iar când lua banii îi cheltuia pe alcool, țigări sau prostituate. Soția și copilul sufereau acasă.

Păcatul din el mergea până acolo că își bătea nevasta și chiar i-a luat mâna să i-o pună la curent să o omoare. S-au despărțit, s-au împăcat din nou dar problemele lor continuau, până în ziua când noi am intrat cu Evanghelia în satul lor. La început când a auzit, a venit cu gândul să ne bată și să ne alunge din sat, dar Dumnezeu i-a schimbat gândul.

Ne-am împrietenit, am început să-l vizitez, iar într-o zi l-am invitat la evanghelizare. Acolo Dumnezeu i-a vorbit cu atâta putere că a ieșit primul în față să se predea Domnului. După câteva săptămâni s-a pocăit și soția lui.

Acum sunt o familie fericită, el a renunțat complet la băutură, țigară și răutate, și este în creștere spirituală.

Am scris această mărturie pentru a vă arăta că rugăciunile voastre au efect.

Frații mei nu vă pot scrie fiecare amănunt ce se întâmplă aici dar credeți-mă văd ce importante sunt rugăciunile voastre.

Raul



## 54. Iosif Ton

Când s-a aflat că fratele Iosif Ton are cancer, dânsul era tocmai în toiul unei săptămâni de studiu ținută în biserica noastră din Anaheim. Fără să facă o tragedie din situația în care se afla, dânsul a făcut doar un anunț public la începutul serii și apoi și-a ținut în continuare studiul, de parcă nu se întâmplase nimic deosebit. Mai târziu, din partea dânsului am primit această scrisoare circulară în care publică perspectiva proprie despre suferință și boală:

„Pot eu transforma suferința? Sunt multe lucruri pe care vrea să le realizeze Dumnezeu în viața noastră și prin viața noastră spre alții prin boala pe care El permite să vină asupra noastră. Ce pot face eu ca aceste scopuri să se îplinească în propria mea viață?

Înainte de a începe să răspund la această întrebare, vreau să vă spun că fratele Richard Wurmbrand este extrem de bolnav și de slab. Soția dânsului, sora noastră scumpă Binția, are și ea cancer. Ieri i-a spus fratelui Daniel Branzei aceste mișcătoare și profunde cuvinte: „Valurile acestea grele nu numai că nu ne înecă, ci vor aduce ceva bun. Dumnezeu nu îngăduie răul trecător decât pentru ceva bun. Așteptați-vă întotdeauna la ceva bun din partea lui Dumnezeu.“

Boala poate avea diferite efecte asupra noastră. Stă la alegerea noastră și în puterea noastră să decidem noi înșine aceste efecte. În termenii cei mai generali, boala poate avea următoarele efecte:

- I. Boala poate deveni distructivă.
- II. Boala poate deveni constructivă, și
- III. Boala poate deveni creativă.

Să le analizăm pe rând:

- I. Boala distructivă.

Boala poate să producă ravagii în trupul nostru fără să ne atingă sufletul nostru și spiritul nostru. Boala devine însă distructivă când o lăsăm să ne devasteze și sufletul și spiritul.

Iată când devine boala distructivă:

**1. Când mă las cuprins de frică, de spaimă, de panică, de groază.** Domnul Isus, arhitectul ființei umane și deci Cel ce îi cunoaște cel mai bine toate resorturile, ne spune: „Să nu vi se tulbure inima. Aveți credință în Dumnezeu și aveți credință în Mine” (Ioan 14:1). Ceea ce ne spune Domnul Isus aici este că inima se tulbură când nu ne încredem în Dumnezeu și în El, în Domnul Isus. Vreau să vă arăt legătura strânsă dintre inima tare și plină de pace și încrederea în Dumnezeu.

Sunt două texte care ne arată acest lucru. Primul este acesta: „Celui cu inima tare Tu-i garantezi pacea; da, pacea, căci se încrede în Tine” (Isaia 26:3). Al doilea este Psalmul 78:2-8. Copiii lui Israel sunt chemați să-și educe copiii „pentru ca aceștia să-și pună încrederea în Dumnezeu” și să nu fie ca strămoșii lor din pustie, „o generație care n-avea o inimă tare și al cărui duh nu era credincios lui Dumnezeu” (v.8).

În ambele texte se vede că inimă tare are cel ce se încrede în Dumnezeu, sau îi este credincios lui Dumnezeu. Aceștia sunt cei cărora Dumnezeu le dă pacea Sa, adică echilibrul lăuntric, împlinirea lăuntrică. Domnul Isus ne învață într-un mod foarte mișcător să nu ne lăsăm ființa cuprinsă de îngrijorări (forma cea mai perfidă de frică).

Ochiul rău este modul de a privi realitatea cu îngrijorare și aceasta ne întunecă toată ființa. Cum ne putem elibera de această îngrijorare întunecătoare?

Încrezându-ne totalmente în Tatăl nostru ceresc și căutând mai întâi Împărăția Lui și dreptatea Lui (Matei 6:22-34).

Pace lăuntrică înseamnă sănătate lăuntrică. Când nu mă încred în Dumnezeu mă cuprinde teama, spaima, groaza, panica; și această boală sufletească și spirituală este mai rea decât boala din trup și, mai mult, ea agravează boala din trup.

**2. Când mă las cuprins de jale, de întristare, de auto-compătimire.** Așa cum am indicat deja la punctul de mai sus, există o legătură foarte strânsă între starea sufletească și spirituală și boala fizică. O stare sufletească și spirituală proastă agravează foarte mult boala fizică. Iată ce ni se spune în cartea Proverbelor în această privință:

„O inimă veselă este un bun medicament, dar un duh mahnit usucă oasele“ (Prov.17:22).

„Neliniștea din inima omului îl doboară“ (Prov.12:25).

„O inimă veselă înseninează fața, dar când inima este tristă, duhul este mahnit“ (Prov. 15:13).

„Cel cu inima mulțumită are un ospăț necurmat“ (Prov.15:15).

Încă o dată repet: stă în puterea omului să-și schimbe atitudinea lăuntrică. Omul este chemat să-și găsească bucuria în Domnul și să-și găsească desfătarea în Domnul. Dumnezeu Însuși este o sursă nesecată de bucurie și de delectare. Noi însă trebuie să venim la El și să gustăm că este bun.

**3. Când mă supăr pe Dumnezeu că a lăsat să vină boala peste mine.** Un spirit de neacceptare, de revoltă și de protest produce devastare lăuntrică. Pe un asemenea fond sufletesc și spiritual, boala se accentuează și devine distructivă. Observați că eu vorbesc mereu de o stare sufletească și de una spirituală. Starea sufletească este determinată de modul meu de a gândi, de modul meu de a privi și interpreta evenimentele și de modul în care le simt, de sentimentele pe care le las să mă domine. Starea spirituală este relația mea cu Dumnezeu: fie una de încredere absolută în El și în bunătatea Lui, fie una de înstrăinare de El și de revoltă. Dumnezeu îmi dă mie libertatea de a decide ce stări sufletești și spirituale aleg să mă determine.

## II. Suferința constructivă.

Adu-ți aminte că prin boală Dumnezeu vrea să te facă mai bun. El vede că așa cum ești nu ești bine, sau nu ești complet. El vrea să te schimbe, să adauge noi trăsături în caracterul tău, să te desăvârșească. Chiar și pe Fiul Său etern El a ales să-L desăvârșească prin suferință (Evreei 2:10), în sensul că în suferință El a învățat ce înseamnă să fii om supus ispitelor (Evrei 2:17-18 și 4:15) și să asculte chiar și când doare teribil, chiar și când experiența prin care trebuie să treacă este oribilă (Evrei 5:7-9). Când înțeleg că scopul lui Dumnezeu cu mine este unul bun, chiar dacă nu înțeleg de ce se întâmplă ceea ce se întâmplă, eu



mă încred în El și capăt deplină pace, și aceasta înseamnă sănătate lăuntrică.

Ce trebuie să fac eu pentru ca boala mea să devină constructivă?

Trebuie să încep prin a mă ruga cam în felul acesta: „Doamne, Tu ai permis să vină în mine boala aceasta. Cu siguranță Tu vrei să lucrezi ceva bun în mine prin boala aceasta. Te rog să-mi faci clar ce vrei să lucrezi tu acum în mine. Eu vreau să mă las lucrat de Tine. Îți mulțumesc de pe acum că știu că Tu ești un meșter plin de dragoste desăvârșită și Tu vei scoate din mine ceva special pentru împărăția Ta cerească.“

### **III. Suferința creativă.**

Despre suferința Domnului Isus pe cruce ni se spune că unul dintre scopurile ei a fost să ne facă pe noi să nu mai trăim pentru noi înșine și că această transformare înseamnă o nouă creație (II Cor.5:15-17). Am arătat deja că suferința noastră poate atinge alte vieți. Atunci, când suferința noastră produce ceva nou, ceva dumnezeiesc în alte persoane, suferința noastră a devenit creativă.

O soră mi-a povestit zilele trecute cum a avut un mare accident cu mașina. În spital a stat într-un salon cu o femeie complet străină de Evanghelie și femeia aceea a ajuns să-L cunoască și să-L primească pe Domnul în viața ei. Sora era convinsă că ea a trebuit să ajungă în spital pentru mântuirea acelei femei. Iată într-adevăr o suferință creativă!

Fiica mea, Dorotea, mi-a scris pe ilustrata de ziua mea, acum două săptămâni, următoarele cuvinte: „În aceste doua luni din urmă tu ai modelat pentru mine o nouă dimensiune a vieții. Am învățat cum trebuie să trăiască un copil al lui Dumnezeu cu ceva ca și cancerul, pur și simplu ca o lucrare pe care ne-o dă să o facem iubitorul nostru Tată ceresc. Am văzut cum Dumnezeu poate lua ceva rău și să-l folosească pentru binele a multor, multor oameni. Prin această experiență Dumnezeu te-a folosit să atingi și să instruiști mii de oameni și Oliver și eu ne includem în mod categoric în acest număr.“

Niciodată nu știi pe cine vrea să atingă Dumnezeu prin boala ta. Niciodată nu știi cât de mult bine poate produce Dumnezeu prin boala ta. Dumnezeu poate face atâtea lucruri prin boala ta. El poate să producă împăcare prin boala ta. El poate produce o nouă unitate între frați prin boala ta. Fii atent la câte lucruri noi se pot produce prin suferința ta! Îndrăznește să crezi că, indiferent cât de modest te vezi tu, Dumnezeu poate face din boala ta ceva extraordinar de creativ.

Un prieten al meu care se luptă chiar acum cu o formă teribilă de cancer (melanoma) ne scrie o listă de lucruri pentru care să ne rugăm pentru el, și printre ele este și punctul acesta: „Rugați-vă ca Dumnezeu să-mi deschidă uși ca să spun altora despre credințioșia Lui și să demonstrez harul Lui în această situație dificilă“. „Acesta este spirit creativ!“

Îndrăznește să crezi că, indiferent cât de modest te vezi tu, Dumnezeu poate face din boala ta ceva extraordinar de creativ. Spune-I lui Dumnezeu că te încrezi în El să facă lucrul acesta. Pune-te la dispoziția Lui pentru lucrul acesta.

Apoi, treci prin boală cu absoluta încredere în El și cu absolută pace din El și vei vedea minunile creatoare ale lui Dumnezeu!

Boala ta poate deveni distructivă, sau constructivă și creativă. Tu alegeți ce să devină ea. Depinde de felul cum te încrezi în Dumnezeu, cum accepți voia lui Dumnezeu și cum te pui la dispoziția lui Dumnezeu.

Boala ta poate deveni ceva extrem de frumos în mâna iubitoare a Tatălui tău ceresc. Cooperează cu El pentru aceasta și nu uita să-I dai Lui la sfârșit toată gloria și toată lauda.

Cu dragoste, unul care suferă odată cu tine. - Iosif Ton



## **55. Richard Wurmbrand**

Iată un fragment dintr-una din cărțile scrise de nenea Richard:

„Mulți oameni au o fobie nejustificată împotriva suferinței. Sigur, tragediile inutile trebuie evitate cu orice preț, dar ... există o doză de bine care nu se poate obține decât din distilarea suferințelor.

Milton și-a scris cele mai frumoase poezii doar după ce a orbit.

Bethoven și-a scris unele din cele mai mari capodopere după ce a surzit.

Filosoful german Kant, care a suferit de o boală incurabilă, ne-a lăsat scris următorul comentariu: „Am ajuns să-mi stăpânesc suferința și reușesc să n-o mai las să-mi influențeze gândurile și sentimentele. Am reușit să o ignor, de parcă ar fi o problemă care-l privește pe un altul.“

William Wilberforce, eroul luptei împotriva sclaviei din imperiul britanic, n-ar fi putut rezista nici o singură zi fără

calmante împotriva durerii, dar s-a străduit întotdeauna să ia cea mai mică doză cu putință.

Henry Stanley, crescut într-un orfelinat sărăcăcios, a deprins acolo tăria și rezistența necesare pentru a-l căuta și găsi pe Livingstone în jungla Africii.

Kernan, născut fără mâini și picioare dezvoltate deplin, a perseverat și a ajuns membru în Parlamentul Angliei. Solzhenitsyn a scris: „Fii binecuvântată tu, închisoare.“ Anii petrecuți acolo i-au dat tăria de caracter necesară pentru a lupta împotriva comunismului.

Geniul se poate forma în liniștea bibliotecilor, dar tăria de caracter este de multe ori rezultatul unei vieți trăite „pe nicovale suferinței.“



## **56. Richard Wurmbrand**

Un frate venit dintr-o localitate și dintr-o vreme foarte ostilă creștinismului a fost întrebat de Richard Wurmbrand:

- „Acolo se predică Evanghelia ?“

- „Nu.“

- „De ce?“

- „Pentru că în Biblie scrie: „În vremuri ca acestea, înțeleptul trebuie să tacă.“

Răspunsul a venit instantaneu:

„Cine ți-a spus că ești înțelept?“



## **57. Richard Wurmbrand**

După o vizită făcută patriarhului Iustinian Marina, întrebat de frați: „Cum a fost?“, fratele Richard a răspuns: „Foarte bine. Cred că Dumnezeu poate să mântuie chiar și un patriarh.“



## **58. Richard Wurmbrand**

Întrebat de ce a părăsit partidul comunist și a trecut la creștinism, Richard Wurmbrand a răspuns: „Pentru că partidul comunist nu poate să-mi dea viața veșnică!“



## 59. Teodor Popescu

Este foarte greu să cuprinzi în câteva rânduri o viață de om. Cine s-ar putea încumeta să o facă ?

Rândurile care urmează ne aduc înaintea ochilor minții ceva din viața, activitatea unui român de excepție: Teodor Popescu. A fost un preot ortodox care și-a luat în serios menirea, un om de o spiritualitate exemplară și un deschizător de drumuri pentru cei porniți dincolo de rutina unor ritualuri religioase spre realitatea unei umblări personale proaspete cu Isus Christos. Când se va rosti adevărata istorie a creștinismului din România, apariția lui Teodor Popescu în neamul românesc va fi caracterizată ca una din marile intervenții ale lui Dumnezeu în viața spirituală a românilor. Am putea grupa aceste fragmente sub titlul: „Renașterea refuzată“ sau „Regrete târzii“. N-ar fi însă drept să o facem. Viața și influența lui Teodor Popescu au rămas printre noi în nenumăratele vieți atinse de el și care-i continuă lucrarea. Semănatul început în secolul trecut n-a ajuns încă la seceriș. Istoria ne mai lasă încă un timp de gândire.

Textele care urmează au fost preluate din cartea „Am trăit atâtea minuni - Viața și activitatea lui Teodor Popescu, apărută în 1988.

Târziu, prin 1950, amintindu-și de starea sa sufletească din vremea când avea o bogată activitate în biserică, Teodor Popescu spunea: „ Cine este un om religios și se ține de ceea ce a apucat, rămâne uimit când ajunge la Cuvântul lui Dumnezeu și-l citește. Se așteaptă să găsească în el ceea ce a apucat, dar nu găsește acolo aceste lucruri, ci cu totul altele. Prin această mirare am trecut și eu. Fiind preot în biserica ortodoxă, am crezut că toate rânduielile bisericești trebuie să fie după Cuvântul lui Dumnezeu. Puneam mâna în foc pentru aceasta. Când însă m-am îndreptat spre Cuvântul lui Dumnezeu, am rămas uimit și mi-am zis că poate nu-l înțeleg eu bine; la mine trebuie să fie cusurul. Citind însă, am văzut că una este în Cuvântul lui Dumnezeu și altceva este ceea ce am apucat. “

„ Creștinătatea a trecut de mult peste „ce este scris“ n-a mai ținut seama de Scriptură. Ea a pus alături de Scriptură tradiția, a amestecat lucrurile și a ieșit ce vedem. Și cine ajunge la încredințarea că Biblia este Cuvântul lui Dumnezeu, trebuie să se țină ori de Biblie, ori de tradiție. Dacă se ține de tradiție, rămâne

cum a fost. Dacă se ține numai de Biblie, găsește pe Domnul Isus.“

Timp de vreo patru ani, părintele Teodor Popescu a încercat să pună de acord formalismul religios în care se găsea, cu conștiința lui trezită de Scriptură. A fost o perioadă de frământări sufletești puternice. Celor ce n-au fost legați de un sistem religios cum fusese legat Teodor Popescu, nu le vine așa de greu să se dezlipească de orice formă pe care o consideră de prisos sau păgubitoare. El spunea: „M-am bucurat un timp de pace, când am venit la Domnul Cristos, dar a venit apoi conflictul cu tipicul. Îmi ajungea foarte grea situația. Dar n-aș putea spune că este un moment când am început să modific tipicul. Aceasta s-a petrecut lent. La un moment dat mi se părea că parcă cineva m-ar strânge de gât. Spuneam: „Pentru rugăciunile sfântului cutare, să ne miluiască Dumnezeu pe noi“. Și totuși în predică spuneam că este destul să crezi în Domnul Cristos, ca să fii mântuit. Parcă cineva îmi zicea: „Mincinosule, una spui la predică și alta la slujbă.“ Din aceeași gură ies gânduri care se contrazic.

O dată, într-o discuție, Dumitru Cornilescu i-a spus: „Dar ce, tu te închini la sfinți?“ Teodor Popescu spunea: „Ca urmare a acestei discuții, am stat de vorbă cu Mihălcescu. Când i-am spus că mă simt încurcat în legătură cu problema închinării către sfinți, el mi-a spus că poporul român este un popor aghiolatru (închinător la sfinți) care nu-l cunoaște pe Dumnezeu.

„Lucrul acesta nu l-am putut reproduce în convorbirile mele cu alții. Iar eu mă așteptam ca Mihălcescu să-mi dea argumente pentru închinarea la sfinți. O fi fost sau nu ceva în inima lui Mihălcescu, nu știu. Dar el a recunoscut mai târziu că eu sunt sincer, nu umblu cu prefăcătorie. Iar închinarea către sfinți a rămas în predica mea și după această convorbire cu el și mi-a făcut mare bucluc.“



## **60. Arhimandritul Scriban**

De remarcat este că formalismul religios și viața străină de Evanghelie atât a clerului, cât și a poporului erau cunoscute de foarte mulți.

Arhimandritul Scriban făcea unele afirmații tari în această privință. Printre altele el spunea: „Pretutindeni este lipsă de viață ... O astfel de biserică devine o anexă politică, iar de viață religioasă, nu mai poate fi vorba. Ea duce o existență egală cu moartea ... Aceasta a fost biserica bizantină, lăcaș decorativ din

care spiritul se stingea ... Moștenirea aceasta au căpătat-o toate bisericile ortodoxe, toate au caracterele sterilității cu un viciu din naștere...”

Tot în „Neamul românesc”, Scriban scria: „Biserica așa cum la noi practică poruncile lui Cristos, biserica plină de speculanți și de șarlatani, de bețivi, de vicioși și de senzuali, aceasta nu este biserica lui Cristos, ci este pur și simplu negația creștinismului.

Scrisul lui Scriban nu seamănă cu a lui Teodor Popescu, care nu atacă în felul acesta abaterile obișnuite ale zișilor creștini. Teodor Popescu predică pe Domnul Cristos și harul lui, care te scapă și astfel face o lucrare pozitivă. Dimitrie Nanu spune: „El, (Teodor Popescu) s-a mulțumit să împlante în sufletele credincioșilor calea mântuirii indicată de Cristos, fără să se războiască nicidecum cu rătăcirile trecutului. Știa că, primenindu-se sufletele, cojile au să cadă de la sine.”



## **61. Grigore Pișculescu**

Preotul Grigore Pișculescu, cunoscut mai ales cu numele de Gala Galaction, vede starea rea a bisericii din vremea lui și scrie astfel prin 1923-1924: „Niște oameni care nu dau pe la biserică decât în zilele de sărbătoare, odată pe an, nu știu nici decalogul, nici simbolul credinței, care nu se spovedesc și nu se împărtășesc niciodată, care nu cred nici în Tatăl, nici în Duhul Sfânt, acești oameni fac și desfac totul în biserica românească ...”

Și în concluzie: „Dacă starea noastră bisericească nu se schimbă și fabricile oficiale urmează mai departe să ne confecționeze preoți, dascăli și episcopi, toată lumea iubitoare de Cristos se va duce după Teodor Popescu, după Cornilescu și după alți revoluționari care se pregătesc din umbră.”



## **62. Ion Popescu**

Un modest preot, Ion Popescu, din comuna Bălești, Gorj, scria în revista „Crucea”: „Sărmani o Petre, Pavel și toți ceilalți, voi care n-ați avut fericirea de a lua lecții de ortodoxism de la noi, cei de azi, voi care n-ați știut că a fi apostoli ai Domnului însemnează numai a oficia liturghii pompoase, împodobiți cu stofe sclipitoare, dacă activitatea voastră s-ar desfășura azi, noi, cerberii ortodoxismului, n-am putea să vă privim decât ca alunecați pe povârnișul diferitelor secte.”



### 63. Popescu Moșoaia

Tot în revista „Crucea“, preotul Popescu Moșoaia scria: „În toate părțile serviciului bisericesc a început să fie scurtat ori modificat ori făcut de mântuială, încât nu vei găsi două biserici în care în aceeași zi să se facă slujba la fel, să se citească aceleași canoane, să se cânte aceleași tropare și condace, să se rostească același otpust, etc. Adevărul este că în biserica noastră ortodoxă am ajuns la o mare dezorientare și neorânduială.“



### 64. Teodor Popescu

Încetul cu încetul, Teodor Popescu a eliminat unele cuvinte din slujba pe care o făcea la biserică. Nu mai putea să spună: „Prea sfântă Născătoare de Dumnezeu, mântuiește-ne pe noi“. Și nu mai zicea: „Pentru rugăciunile sfinților, părinților noștri ...“ La sfârșitul slujbei, el zicea: „Cristos, adevăratul Dumnezeu să ne miluiască și să ne mântuiască. Amin“. Teodor Popescu spunea mai târziu: Mi-am permis ceea ce nu era de așteptat. O întreagă biserică să se plece în fața mea? Dar nu puteam altfel, cugetul mă apăsa. Iar modificările mele prevesteau sfârșitul!“

Întrebările pe care i le puneau diferiți preoți în revistă erau oarecum mai sincere, erau deschise. În schimb, în dos unii preoți din Capitală nu puteau să vadă bine lucrarea lui Teodor Popescu. Foarte multă lume se ducea la biserica Cuibul cu Barză, iar celelalte biserici rămâneau aproape goale.

Totuși, Teodor Popescu nu s-a despărțit de biserică, pentru că ținea foarte mult la biserică. Tot neamul lui era de preoți. Și credea că poate să facă și el ceva în biserică, să îndrepte sufletele oamenilor spre Evanghelie, spre Domnul Cristos.

Preotul Gheorghe Ionescu, tatăl lui Teodor Popescu, părea să fie și el împotriva lucrării pe o care o făcea fiul său. Bătrânul, auzind că mai mulți preoți consideră că băiatul lui face o mare greșală prin activitatea sa, a venit în acest timp prin București, la Cuibul cu Barză, să-și mustre fiul, să-l îndrume. Teodor Popescu nu știa cu ce scop venise tatăl său. Seara i-a spus:

- „Poftim, tată, să te culci“.
- „Nu, eu vreau să stau de vorbă cu tine“.
- „Atunci, poftim în birou“.

Și bătrânul i-a spus:

- „Ce am auzit eu despre tine? Să știi că în ziua când am să aud că te vor da afară din biserică, am să cad joș și am să mor, din pricina ta.“

- „Nu tată, când voi fi dat eu afară, dumneata ai să zici: „Băiatul meu este mare, știe el ce a făcut“.

- „Măi băiete, zi ca ei și fă ca tine!“

- „Nu se poate, tată, Evanghelia este clară și nu merge cu o purtare împărțită“.

- „Dar ce-o să faci? Sărac ești, copii ai ...“ - „Va avea grijă Dumnezeu și de mine, tată“.

Enoriașii de la Cuibul cu Barză au format un așa-zis comitet de apărare, pentru că au simțit că unii preoți nu aveau gânduri bune față de părintele Teodor Popescu. Acest comitet a început să facă fel de fel de petiții, memorii ca preotul lor să fie lăsat în pace, să lucreze liniștit în biserică. Domnul Mirea și un profesor Ianculescu urmăreau să-l țină mai departe în biserică.

În vara anului 1923, preotul Teodor Popescu și-a petrecut concediul, împreună cu Dumitru Cornilescu, în Germania la Blankenburg. Cornilescu mai fusese în acest loc. Era acolo un pastor credincios, Ernst Modersohn, care avea obiceiul ca în fiecare vară să țină un studiu biblic. Veneau acolo tot felul de oameni credincioși. Se suțineau diferite teme foarte interesante. Erau tratate creștinește. Modersohn făcea parte dintr-o mișcare în biserică numită „Gemeinschaft“. El nu s-a aliat nici unui cult, dar nici de biserică protestantă nu se despărțea. La câteva conferințe ale lui au luat parte și Teodor Popescu împreună cu Dumitru Cornilescu. Au fost puși și ei să vorbească, iar Teodor Popescu le-a istorisit cum s-a întors la Dumnezeu. Modersohn era un om foarte modest. În unele scrieri pe care le-a publicat, a indicat oamenii prin care a fost binecuvântat. Printre aceștia a numărat și pe cei doi români. Între Modersohn și Teodor Popescu s-a legat o oarecare prietenie: amândoi vesteau Evanghelia în sânul bisericii în care se născuseră.

În acest timp, în 1923, Dumitru Cornilescu a avut un conflict cu generalul Rusescu, a cărei soră vizita adunările de la Cuibul cu Barză. Rusescu s-a considerat insultat de Cornilescu, deoarece i-a spus că nu este creștin și l-a provocat la duel. Atunci, Cornilescu s-a gândit că este mai bine să plece din țară. Un prieten credincios i-a spus: „Așadar pleci din țară! Ar trebui să rămâi aici, pentru că ești un om energetic, ești puternic la minte și la vorbă“.

Desigur, Cornilescu nu își închipuia că va pleca pentru totdeauna din mijlocul a lor săi. S-a dus întâi la Lipsca, apoi la Londra, cu gândul de a tipări alte ediții ale Bibliei în limba



română. În cele din urmă s-a stabilit în Elveția, unde a continuat mult timp lucrarea de vestire a Evangheliei. În acest fel, Teodor Popescu a rămas și fără Dumitru Cornilescu.

Erau mulți care îi arătau lui Teodor Popescu că este cazul să rămână pe loc, în biserică și să vestească adevărul Evangheliei cu toată hotărârea, dar unii preoți gândeau altfel, astfel încât Teodor Popescu n-a putut să-și continue în mod liniștit activitatea. Fiind nevoit să explice în scris mitropolitului situația sa, spunea:

„Se vorbește de jignirea adusă sfintelor canoane care cârmuiesc biserica. Mă întreb dacă această expresie este într-adevăr serioasă. Cunosc și eu puțin aceste sfinte canoane. După câte știu eu, nu este cleric și nu este mirean care să aibă cutezanța să spună că le-a ținut pe toate, afară doar de cazul când nu le-ar cunoaște ... Nu cumva însă și aceste sfinte canoane merg pe alese? Nu cumva ele sunt bune numai când este vorba să judece pe alții? Oh, mai multă sinceritate!”

„În ce privește închinarea către Sfânta Fecioară Maria și către sfinți, eu stau în formula generală ortodoxă, care sună astfel: Să te închini lui Dumnezeu, iar pe sfinți să-i venerezi ... “

„Este foarte ușor să arunci sfântului o închinăciune; dacă însă viața ta nu se influențează cu nimic din a lui, închinăciunea este bătaie de joc. Câte persoane din cele ce iau parte la acatistele ce se fac prin biserici și-au schimbat prin aceasta viața? Niciuna. Este drept că aceste rugăciuni, numite acatiste, sunt producătoare de venituri, dar nu sunt producătoare de viață creștinească. Și tocmai de aceasta avem nevoie ...“

„Că sfinții, prin rugăciunile lor, ne-ar mântui, asta n-o poate spune decât un om cu totul străin de Evanghelia Domnului Isus. Acolo este arătat lămurit că mântuirea vine prin credința în Isus Cristos ...“

„De ce atâta zarvă pe o chestie ca aceasta? Și cu ea și fără ea, dacă cineva rămâne tot în păcatele lui, tot una este. Iată de ce n-am predicat niciodată ca cineva să nu se închine la sfinți. Eu am predicat și predic, - vorba apostolului Pavel, pe Isus Cristos cel răstignit și viața noastră cu El. M-am oprit la acest punct. Stau pe această poziție câștigată. Lupte alții de pe alte poziții, adică cu alte lucruri, totul este să aducem sufletele la Cristos. Dacă alții le aduc predicându-le despre sfinți, foarte bine. Dacă nu, atunci de ce mai predică? Predica mea a dat unele roade apreciabile. Dacă vrea cineva s-o imite, bine. Dacă nu, ea nu are pretenția să fie normativă.“

„Singurul lucru ce-l urmăresc este să aduc sufletele la Cristos. Eu spun fiecărui om în parte: omule, ești un păcătos pierdut. Cristos pentru păcătoși a murit, ca să-i mântuiască.

Crezi tu cu adevărat în El? Ești mântuit. Nu crezi? Ești pierdut. Ce atitudine iei tu față de acest Isus Cristos? Îl primești ca Mântuitor și Stăpân al vieții tale sau nu? Îți dai tu inima și viața Lui sau nu? De asta atârnă veșnicia ta. Hotărăște-te să-L urmezi în totul pe El sau nu te mai numi cu numele lui. Acesta este cuprinsul oricărei predici. Ce se întâmplă însă după ce predica s-a sfârșit? Omul aude că Cristos ne mântuiește din pricină că sfinții se roagă pentru noi. Și-atunci ce se petrece în capul lui, mai ales că inima omenească este așa de îndărătnică? Ia mai lasă-mă, părinte, cu credința sau necredința mea în Cristos! Ce tot îmi ceri mie să mă hotărăsc să urmez în viață pe Cristos, că de asta atârnă veșnicia mea? Sigur spui acum că sfinții se roagă pentru mântuirea mea. La urma urmei, de aia sunt sfinți, să se roage pentru mine. Ei au atâta trecere la Dumnezeu. Voi face și eu ce voi putea, bine că-i am pe ei acolo unde se rânduiesc toate .... Vi se pare imposibil să se nască în capul cuiva o astfel de cugetare? Mie nu mi se pare. Și atunci ai șters dintr-un condei tot ce ai urmărit prin predică ...“

„Satana este însă marele meșter. El știe cum să sucească șurubul. A șters dintr-un condei tot adevărul trăit și predicat de mine și a îndreptat privirile oamenilor unde a vrut el, ca să-și ajungă scopul lui, anume spre închinarea la sfinți, ca și cum eu altceva n-aș avea de predicat decât lucrul acesta, ca și cum cu această închinare sau neînchinare aș lucra eu în biserică. Mincinosul acesta de la început a fost un mincinos. El a făcut din această chestiune un lucru care să irite și să agite spiritele. Este meșteșugul lui. El a văzut că i se smulgeau din mână unele suflete și atunci a sucit șurubul, îndreptând privirile spre lucrurile cu care el poate să aducă vrajbă și tulburare ... Ce zor am eu să mă leg de sfinții lui Dumnezeu? Isus Cristos, trimițând pe apostoli în lume, le-a poruncit să predice nu despre sfinți și nici împotriva sfinților, ci Evanghelia și iar Evanghelia. Iar Evanghelia înseamnă vestea bună despre mântuirea prin Isus Cristos. Acest lucru mă silesc să-l fac .... Nu vreau să mă cobor deloc de pe stânca pe care stau, nu vreau să ies din poziția în care sunt întărit, oricât m-ar sili la aceasta potrivnicii mei.“

„Dovadă că aceasta este o chestiune de conștiință, ce mă privește pe mine personal, este că n-am modificat nimic din cântările de la strană, n-am refuzat nimănui nici o slujbă, n-am părăsit practicile moștenite. Ar fi fost necesar să se întreprindă o anchetă în enorie ca să se vadă în ce punct am îndepărtat eu lumea de la obiceiurile ei religioase. Cui nu i-am slujit cu slujba ce mi s-a cerut? (Afară doar de cazul când cineva a venit la mine cu rugăciuni care mi se păreau urâciuni pentru Dumnezeu, ca de

pildă cu vorbirea cutăruia de cutare, cu ură, cu despărțire, etc.). N-am pierdut însă niciodată din vedere că Cristos nu m-a trimes să slujesc ci să predic, nu să citesc rugăciuni, ci să învăț. Am socotit deci că cea dintâi datorie a mea e să predic Evanghelia și o voi socoti cât voi trăi. Dacă a predica Evanghelia înseamnă a te abate de la ortodoxism, atunci, da sunt un abătut, un rătăcit. Eu cred însă că sunt rătăciți toți cei ce nu cred în Evanghelie, n-o trăiesc și n-o predică.“

„Nu sunt nici catolic, nici protestant, nici adventist, nici orice altceva, ci sunt un ortodox care am luat în serios Evanghelia Domnului. Dacă n-ar fi fost așa, de mult aș fi părăsit biserica ortodoxă, spunând-o pe față. Am avut din contră convingerea, că făcându-mi slujba mea, păstrând practicile existente, voi putea lucra cu Evanghelia Domnului în sânul bisericii mele ...“

„Eu nu urmăresc reforma bisericii române, ci reforma sufletului omenesc luat individual și anume prin Evanghelie. Când am fost la Înalt Prea Sfinția Voastră și m-ați întrebat dacă sunt ortodox, eu v-am răspuns că este o ortodoxie istorică a vremurilor de demult și este o ortodoxie actuală, arătându-vă cu aceasta că, în deplin acord cu cea veche, sunt în dezacord cu cea nouă. Adică cu abuzurile care au pătruns în biserica ortodoxă și care trebuie înlăturate și stărpite. Dar acest lucru nu se poate face decât printr-o lucrare de luminare a poporului pe baza Evangheliei, lucru ce trebuie făcut neapărat și cât mai curând. Nu sunt atât de naiv încât să cred că simplificându-se unele forme, cum este dorința unanimă între preoți, s-a făcut cine știe ce lucru mare. Negreșit că și aceasta ar fi ceva, întrucât s-ar da puțința unora dintre preoți să se miște mai liber. Însă fără o reformare a sufletului omenesc luat individual, fără o naștere din nou, căpătată așa cum o arată Evanghelia, nu s-a făcut și nu se va face mai nimic .... Cred că Dumnezeu n-a părăsit de tot pe acest sărman popor românesc, care pătimește amar din pricina atâtor păcate și nelegiuri, nu l-a părăsit de tot, ci va ridica din mijlocul lui oameni cu totul pentru Cristos, care slujindu-I Lui și predicând Evanghelia, vor sluji neamului lor. Numai prin predicarea Evangheliei vine mântuirea omului și a popoarelor, prin altceva nu.“

Scria aceste rânduri prin decembrie 1923.



## 65. Dimitrie Nanu

Teodor Popescu s-a apărat în fața învinuirilor, cu intenția de a rămâne în biserică și a vesti acolo mai departe Evanghelia. Comitetul de apărare, care s-a format din enoriași, în articolele pe care le publica, arăta însă un spirit de controversă care nu era în felul de a gândi al preotului Teodor Popescu.

S-a ivit însă un credincios, poetul Dimitrie Nanu, care în broșura sa „Lupta între logică și sofism, între Evanghelia și tipic“, răspunde cu mult bun simț celor trei figuri bisericești care prin presă i-au adus lui Teodor Popescu unele învinuiri. Este vorba de preotul Grigore Pișculescu (Gala Galaction), de Popescu Mălăiești și de arhimandritul Scriban. Câteva rânduri din această lucrare a lui Dimitrie Nanu sunt necesare pentru înțelegerea situației în care se afla Teodor Popescu.

Lui Gala Galaction, Dimitrie Nanu îi răspunde în scris la unele articole publicate în ziare. Între altele, Dimitrie Nanu spune: „E scris negru pe alb: „Un singur mijlocitor“. Prin ce aberații scoateți 11.000 de mijlocitori și abrogați această esențială și categorică afirmație, care logic nu suferă nici o altă interpretare? Suntem așa de naivi ca să nu pricepem cum s-au transformat vechile indulgențe papale în sărindare și acatiste, care au ca și ele tot atâta legătură cu mântuirea păcătosului? .... Cum? Și în cer intervenții și bilete de recomandatie? Și acolo protecție și încă tarifată de pe pământ, fără prețuri maximale? Nu vedeți cum în admirabilul său bun simț, poporul român însuși a pecetluit această erezie cu proverbul: „până la Dumnezeu te omoară sfinții!“ La ce exasperare trebuie să fi adus pe acest popor taxele pentru mijlocirea sfinților, ca să deznădăjduiască și în cer de a mai găsi dreptate!“

„Despre un singur Mijlocitor, Isus, spun cei trimiși de El să învețe pe oameni, acei apostoli în care trufia și interesul erau așa de răstignite, încât și-au rupt de durere veșmintele când li s-au închinat oamenii, - o să cred mai degrabă ce au spus niște clerici strănși în niște sinoade unde să băteau de multe ori până la sânge? Nu i s-a tras moartea unui patriarh din această privință?...”

„Care altă pricină decât erezia izvorând din cultul nepriceput al sfinților, prohibit de Evanghelia, a redus pe zarafi în templu? Ea a mers până acolo, încât, dacă ai face o raită pe la șase ore seara, la unele biserici, ai să vezi acatiste plătite, în care se cere ... după specialitatea sfântului ... sau despărțirea unei căsătorii, sau

reușita într-o afacere chiar dubioasă, sau chiar afurisenii trimise dușmanilor. Ba încă, demimondenele au ajuns să confunde pe Sfânta Vineri cu Zeița Venera și să ceară sfinței zile a răstignirii, ceea ce numai zeiței păgâne i se putea cere!...”

„În această privință, în fond, nici tu, nici părintele arhimandrit Scriban, nu gândiți altfel. Decât, e curios că nu trageți consecințele unei asemenea atitudini și constatați cele simțite pe viu și spuse de voi cu atâta energie odinioară ... Și cum să osândești tocmai pe acela pe care a ghicit ca și voi, de unde vine moartea bisericii și face tot ca s-o salveze, adică s-o întoarcă la Biblie!...”

„Când un român vrea să-și pună mai în relief calitatea lui de a fi sincer, spune: „I-am spus-o verde în față! Știi că eu nu sunt dus la biserică ...” Ca și cum biserică l-ar învăța, „prin pilda vieții preotului”, să fie taler cu două fețe sau lipsit de curaj. La asemenea rezultate, cu așa filozofie ne-a adus starea noastră bisericească de până acum, încât preotul și biserica au ajuns obiecte sub stima lumii!...”

„Tradiția introduce în doctrina creștină două morale, cu două feluri de păcate: păcate canonice, de tipic, neprevăzute de Cristos, dar care pot exclude pe un preot din biserică, oricare ar fi puritatea sufletească a învinuitului ... și păcate înfierate de Cristos cu pedeapsa veșnică, dar pe care autoritățile, sinoadele le iartă, sau, și mai rău, le ignorează cu voință, oricare ar fi obiecția preoților care le practică ....”

„Ce frumos ar fi ca să recunoașteți toți, cu smerenie, adevărul acesta elementar și să mulțumiți lui Dumnezeu că v-a scos în cale un om care să vă trezească din rătăcire și să ne trezească pe noi toți, care ne amăgeam de amar de ani cu ortodoxie închipuită”.

„În fața providenței, trebuie să vă plecați. Să nu vă amăgiți degeaba. Sentința pe care o veți da, nu va condamna pe părintele Teodor Popescu. Va avea același caracter al echivocității, ca și izvorul din care își va lua naștere; ea va condamna pe acuzatori, arătându-i cine sunt și în același timp pe Cristos și învățătura lui de care condamnatul s-a ținut așa de strâns ...”

„S-a dus vremea când Biblia era ținută sub obroc de clerici, întocmai cum politicienii țineau ascunsă constituția de ochii țăranilor. (Ce zarvă a fost în Grecia acum câțiva ani, când pentru prima oară, Psiharis a tradus Evanghelia din limba elenă veche, în limba greacă de azi! Numai bizantismul putea să țină Evanghelia ca pe o carte secretă. Cine se supără că începe să fie cunoscută de marele public, trădează aceleași interese ascunse pe care le aveau preoții tuturor religiilor cu culte oculte). Oricât ar fi

de grea pe alocuri Biblia, totuși are și părți așa de clare, că orișicine poate să vadă prin el însuși ...“

„Teodor Popescu nu are nevoie de apărarea mea. Cine îl cunoaște, știe că cinstea lui e mai presus de orice bănuială; iar cine nu-l cunoaște și-l bănuiește totuși de vânzare străinilor, merită să nu-l cunoască și să-l ponegrească înainte; nu va face decât să adauge la meritele pe care le are în fața lui Dumnezeu ...“

Replicând părintelui Popescu Mălăiești și doamnei Aida Vrioni, în aceeași broșură „Lupta între logică și sofism“, Dimitrie Nanu scrie între altele:

„Ce însemnează ocupația părintelui Mălăiești: „din articolul lui Teodor Popescu reieșea că omul se poate mântui numai prin credință“ - și tot sfinția sa, mai jos spune că această declarație constituie „un început de abatere de la credință“. Asta e ca și cum aș spune eu: „am credința că mă pot vindeca de durere de cap, numai cu piramidon“; - și sfinția sa mi-ar răspunde foarte serios: „Constat că ai început să te abați de la piramidon!“ Ce comedie de logică o mai fi și asta?...“

„O doctrină dumnezeiască, ori de câte ori e propovăduită cu sinceritate în puritatea ei, fără amestecul nici unei neghine, va chema sufletele la ea, ca și pe vremea apostolilor. Ca dovadă că lucrul acesta este așa, stă mărturie însăși unica aglomerare a credincioșilor în jurul bisericii Sfântul Ștefan (Cuibul cu Barză), într-o societate care părea că nu mai putea avea altă atracție decât pentru „Cărăbuș“. Nu este aceasta o pildă vie, un contrast izbitor și edificator de ce poate face o predică dezbrăcată de orice elemente eterogene, față de un cult înțelenit în niște forme din care avântul și evlavia au pierit odată cu credincioșii din biserică?“

„Dacă, pentru a pune în evidență un precept al lui Isus, găsesc la un pastor protestant o figură de stil, un amănunt din viața reală cu vioiciune prins, - să nu-l întrebuițez eu, preot ortodox, în predica mea? Dar îl iau și de la un budist, necum de la un protestant, de îndată ce nu-l văd în dezacord cu învățătura lui Cristos. Și dimpotrivă: poate să fie un lucru întărit cu o mie de sinoade ecumenice, dacă ideea e în dezacord cu învățătura lui Cristos și a apostolilor, n-am să pun în predica mea, dacă sunt cinstit și fidel Mântuitorului. Aici stă toată chestia care ne desparte de adversari și mă mir cum dânsii nu bagă de seamă că e o chestiune de onestitate de gândire, de simțire și de fidelitate față de Cristos, care dictează părintelui Teodor Popescu atitudinea intransigenței sale ....“

„Munca lui Teodor Popescu n-a fost negativă, întrucât, încă de când a văzut lacunele tradițiilor noastre ... recunoscute și de

părintele Mihălcescu ... a înțeles cât de delicat lucru este să insiste asupra lor în fața credincioșilor. Atunci s-a mulțumit să treacă peste ele, fără să se împiedice în vreo critică. A avut pururea de model pe Isus, care n-a spus în predicile lui: „Ștergeți legea talionului din tablele lui Moise“, ci s-a mulțumit să sape în inimi legea iubirii aproapelui. Asta înseamnă a face operă pozitivă ...“

„Dezacordul sufletesc între părintele Teodor Popescu și tradiția bisericii noastre este un lucru petrecut în intimitatea conștiinței sale, unde nimeni decât numai Dumnezeu avea dreptul să pătrundă. Pentru ce a fost stingherit în acțiunea sa, când își făcea numai datoria și nu-și făcea din ele convingeri ale sale intime, o armă de a le impune altora, o sete de originalitate, cum afirmă gratuit doamna Aida Vrioni?“

Pe bună dreptate, Dimitrie Nanu răspunde categoric doamnei Vrioni:

„La tonul ei declamator: „Lăsați-ne credința!“ nu mă pot opri de a-i pune firesc întrebarea: care credință, doamnă? Aceea care duce cinci mii de oameni la Cărăbuș și cinci babe la biserică? V-o abandonăm bucuros, cu tot patosul domniei voastre ...“

„Du-te la Evanghelie și la Faptele apostolilor, nu la otpusturi și la canoane ori porunci omenesti. Nu bea după ce au băut alții, căci drumeții tulbură izvorul în urma lor. Bea-l tu întâi și apoi ascultă pe ce-l care-ți spune inima că-ți dezvoltă ceea ce propriul tău suflet a sorbit din el. Vei avea o dovadă neîndoioasă dacă ești sau nu pe calea adevărului. Întreabă-te: predicatorul tău a reușit să-ți schimbe gândurile și, cu el, viața de păcat de până mai ieri, în lumina cerută de Evanghelie? Să știi că ești pe drumul cel bun..“

„În experiența acestei convingeri stă toată tăria celor cu adevărat credincioși învățaturii primite la biserica Sfântul Ștefan, martirul care a fost lepădat pentru fidelitatea aceleiași învățături pentru care i s-a închis și azi biserica Îl cinstim mai mult pe Sfântul Ștefan, noi toți care luăm drept pildă instransingența lui, decât toți acei care i se închină, dar deschid larg ușa tuturor tranzacțiilor.“

Cea mai mare parte a broșurii „Lupta între logică și sofism“ a lui Dimitrie Nanu este o lecție de logică și creștinism dată arhimandritului Iuliu Scriban, cu titlu: „În Evanghelie nu sunt contradicții“.

Doar câteva fragmente ale lui Nanu:

„Acum mă luminez eu, de ce unii ortodocși nu vor să primească personal pe Isus ca Mântuitor, cum fac cei care urmează pe preotul Teodor Popescu, exclusul, din această cauză,

din biserică. Nu vor să primească personal pe Isus ca Mântuitor, de frică, desigur, să nu aibă a face personal cu El. La marea judecată ar voi să fie promovați în rai, dacă se poate, așa ... ca unii elevi chiulangii, care vor să fie trecuți clasa în mod global, fără să mai dea ochii în parte, personal, cu întrebările profesorului ... În adevăr, promovarea aceasta globală în rai, pe care n-o admit cei de la Cuibul cu Barză, credincioșii Evangheliei, dar care e atât de preferată de potrivnicii Mântuitorului personal, e mai comodă ... Era mai mare primejdie să se obișnuiasă creștinii (te pomenești și episcopii!) cu ideea că fiecare om va da ochii personal cu Cristos, la judecata din urmă!”

„Biserica a avut față de Evanghelie, în parte, rolul unui arhivar cinstit ... Dar ce au făcut tradiționaliștii? Au realizat cea mai mare minune: numai ei singuri pe lume au găsit mijlocul ingenios să pună în practică față de Evanghelie, monumentală formulă a lui Cațavencu, relativ la constituție: să nu se revizuiască, primesc, - dar să se schimbe poruncile Evangheliei, pe ici, colo, pe cale de tipic, otpusturi, - tocmai în punctele esențiale. Sărmanul Caragiale, nici n-a visat el că a dat în Cațavencu formula ortodoxiei noastre!...”

„Tradiția închinării la sfinți nu este decât un strigoi al politeismului, un avatar, o meteahnă organică (când n-a fost un calcul de beneficiu preoțesc), de care omul n-a putut scăpa cu una cu două, mai ales că biserica necredincioasă marilor ei apostoli l-a educat în acest sens ...”

„Toată opoziția falsă a tradiționaliștilor încăpățânați aici stă: „Da, zic ei (când sunt încolțiți), este adevărat că sunt contradicții pe alocuri între obiceiurile, canoanele bisericii și cuvintele Evangheliei. Dar contradicții la fel sunt chiar între textele Evangheliștilor și atunci, dacă vreți să fiți consecvenți, trebuie să aruncați și Evanghelia.” Oare exemplele dovedesc spusa lor? Le-au căutat cu lumânarea și tot nu le-au găsit ...”

Dimitrie Nanu îi demonstrează lui Scriban că, din cauza nerespectării celor mai elementare noțiuni de logică, socotește drept contradictorii unele texte din Evanghelie. Apoi: „e o adevărată catastrofă pentru sensibilitatea unui erudit, să cadă în acest dublu flagrant delict de ingoranță logică și teologică ... Multe babe de la Cuibul cu Barză au priceput de mult ceea ce îți explic eu aici ...”

„Fără Isus, nu-ți poți însuși definit și clar normele simțirii adevărat sănătoase. Când L-ai înțeles și simțit mai ales, atunci și fără ajutorul logice formale, cugeți în cea mai impecabilă logică ... Sunt oameni care au adunat toată erudiția teologică în cap, dar



care nu se pot servi în ocazia cea mai prielnică, fiindcă tocmai venirea la Isus n-o cunosc ...”

Și adaugă Dimitrie Nanu: „Asta am înțeles eu din toată doctrina de la Cuibul cu Barză, doctrină neîntinată de nici o altă învățătură, izvorâtă numai din felul cum se desface ea din viața și cuvintele Mântuitorului”.



## **66. Teodor Popescu**

„Dacă prin biserica românească se înțelege biserica de astăzi, amorțită, moartă, în care cei ce intră în ea ca slujitori nu caută decât un mijloc de trai sau folosul lor, atunci desigur că mă văd scos din ea. Dacă Dumnezeu, prin nemărginita lui bunătate m-a adus la o stare sufletească nouă, la o smulgere de sub robia atâtor păcate ce bântuiesc pe cei ce se socot ceva în această biserică, atunci acest lucru m-a rupt de biserică. Dacă prin biserica de astăzi se înțelege societatea religioasă condusă și de oameni care nu calcă pe urmele lui Cristos, atunci da, sunt scos din ea”. Așa scria preotul Teodor Popescu mitropolitului, spre sfârșitul anului 1923.



## **67. Gheorghe Tașcă**

Un profesor de la universitatea din București, Gheorghe Tașcă scria în ziarul „Dimineața”: „Am zărit o licărire de lumină, o rază de nădejde a reînvierii instituției acesteia (biserica), în ziua când părintele Cornilescu a început explicarea Bibliei și mai ales atunci când părintele Teodor Popescu ne-a adunat împrejurul său, pe toți cei ce uitasem cărările bisericii. Cuvântul dumnezeiesc propovăduit prin graiul inspirat al părintelui Teodor Popescu începuse să pătrundă în sufletele noastre”.

„Câtă vreme numărul celor adunați în jurul părintelui Teodor Popescu nu era prea mare, cărturarii bisericii ortodoxe n-au văzut nici erezii, nici călcare de dogme, nici primejdii pentru biserică. De ani de zile propovăduia părintele Teodor cu aceeași căldură și nimeni nu a găsit erezii în ceea ce spunea el”.

„Încetul cu încetul însă faima acestui preot crește, numărul ascultătorilor lui devine legiune. În ziua în care numărul ascultătorilor strănși în jurul acestui inspirat fac umbră celor ce vorbeau mereu în fața celor trei babe din biserică, atunci negreșit, lucrul nu mai putea fi tolerat”.

„Aici trebuie căutată cauza, una și singura, a înlăturării preotului bisericii de la Cuibul cu Barză. Au fost însă capete de acuzare: închinarea la sfinți, la Maica Prea Curată“.

„Să mi se îngăduie să spun lucrurile fără înconjur. Din momentul în care cărturarii au hotărât pierzarea părintelui Teodor Popescu, era peste puțină să nu l se găsească o vină. Cu un interogatoriu și pe bază de texte și canoane, se poate condamna pentru erezie orice obraz bisericesc“.

„Nu există răspuns care să nu poată fi răstălmăcit, dacă condamnarea este dinainte hotărâtă, cum este cazul părintelui Teodor Popescu. Singurul care, prin marea lui cultură și puternica lui personalitate s-ar fi putut ridica deasupra patimilor mărunte de care este stăpânit bietul nostru cler, era Miron Cristea, mitropolitul primat. Din nenorocire el este, deocamdată cel puțin, prizonierul acestui cler“.



## 68. Teodor Popescu

Soarta lui Teodor Popescu este precizată de unii din frații săi de slujbă. Trebuia doar ca acțiunea lor de a-l înlătura din biserică să se desfășoare în așa fel încât să conducă la judecarea și condamnarea lui.

La 21 Noiembrie 1923 au fost trimiși mai mulți preoți de la mitropolie la biserica Cuibul cu Barză. Galaction era printre ei. Predica nu a fost ascultată cu liniște. Această situație s-a repetat în câteva duminici.

În „Neamul românesc“ din decembrie 1923 scriitorul I. Gr. Opreșan descrie starea de lucruri din ultimele săptămâni. „În loc ca frații săi preoți să se bucure de această mișcare de regenerare creștină, în loc ca ei să se trudească a aprinde o faclă în întunericul țării, o faclă de lumină curată, cum a numit-o mitropolitul Bălan pe acea care s-a aprins la Cuibul cu Barză, au căutat să-i găsească chițibușuri dogmatice, care totdeauna au ascuns altceva decât interese duhovnicești“.

„Și astfel am ajuns să vedem în ultima vreme că s-a instituit tutelă, trimițându-se la biserica părintelui Teodor Popescu fel de fel de preoți care să-i facă slujbă, să țină chiar predici și, culmea, să împăneze biserica cu agenți tulburători, toate acestea în unicul scop, să pună pe preot în imposibilitatea de a mai lucra „așa de minunat“, cum spunea unul din anchetatori, părintele Galaction“.

„Dar scopul ultim este goana după a lua această biserică cu vad. Mai grozavă invidie ca între preoți, din pricina poporului care

frecventează biserica, nu există în alte profesii. Duceți-vă și vedeți duminicile bisericile goale, ca să vedeți că mărturisesc adevărul“.

„În altar slujesc vrăjmașii preotului, în biserică stau oameni care n-au mai fost niciodată. Spiritele s-au agitat“.

Unii din preoții veniți să slujească peste preotul Teodor Popescu la Cuibul cu Barză, în loc să-și facă pur și simplu datoria, chiar în timpul slujbei au atacat pe preotul paroh.

Duminică, 10 decembrie 1923, a venit la Cuibul cu Barză, pornit pe scandal, întovărășit de ai săi, de elevi de seminar și de alte persoane, preotul Georgescu Dușumea. Era prezent și Galaction. După ce au terminat slujba, Georgescu a ieșit să predice. În predica lui, din care Domnul Cristos era lipsă, nu spunea decât de răul făcut de Teodor Popescu, că „s-a rătăcit de la credința cea adevărată și rătăcește și pe alții“. La aceste atacuri împotriva parohului, credincioșii au reacționat și au atras atenția preotului Georgescu că nu este frumos și nu sunt demne asemenea procedee.

Un profesor de chimie, Pandele, a strigat celor doi preoți

- „Ieșiți afară, hoților!“

Iar poporul a început să strige:

- „Vrem să-l auzim pe părintele Teodor Popescu!“

Bineînțeles, preotul Georgescu nu și-a mai putut continua vorbirea și s-a adresat preotului Teodor Popescu:

- „Vezi părinte Popescu, că enoriașii dumitale sunt împotriva clerului, împotriva noastră“.

- „Vina nu este a mea. Ați cerut de la mine autorizația să vorbiți către popor?“

Cum a ieșit preotul Teodor Popescu din altar, s-a făcut o mare liniște. El le-a ținut o înflăcărată cuvântare. Era ultimul lui cuvânt din biserică. A spus enoriașilor, care țineau așa de mult la el:

- „Este ultima oară când ne mai putem vedea în această biserică. Am căutat să slujesc lui Dumnezeu aici unde sunt, să fac ce Îi place Lui. Vedeți însă că unii care nu înțeleg voia lui Dumnezeu, au venit peste mine și eu trebuie să plec. De azi înainte nu mai sunt preotul acestei biserici ...“ el a arătat în continuare că cei ce se hotărăsc să trăiască după Evanghelie sunt ca niște porumbei albi între păsări negre. Plângeau și femeile și bărbații. Teodor Popescu a mai continuat doar puțin, îndemnând pe oameni să fie liniștiți.

- „Dacă Îl iubiți pe domnul Cristos și dacă țineți și la mine, vă rog să fiți liniștiți, nu vă răzvrătiți, nu ridicați glasul. Eu plec din biserica aceasta, dar sunt cu dumneavoastră“.

Din nou a început să vorbească Georgescu. Spunea că el este emisarul mitropoliei și că el va vorbi în biserică, chiar dacă ea va rămâne goală. De fapt nici n-a mai avut cui să vorbească, pentru că mulțimea repede a ieșit din biserică, indignată.

Poporul stătea însă în curtea bisericii și îl aștepta pe Teodor Popescu. El le-a spus încă odată să fie liniștiți, să meargă fiecare acasă și, atunci când va vrea Dumnezeu, se vor mai vedea. Le-a spus că dorește să meargă împreună cu ei până la sfârșit. A reușit astfel să liniștească enoriașii.

„O delegație de creștini, scrie I.Gr.Oprișan, ne-am dus la înaltul păstor al bisericii ortodoxe, ca să-i arătăm durerea noastră. N-o să uit niciodată bunăvoința cu care ne-a ascultat și rana pe care i-o producea plecarea „celui mai ales dintre preoți”. Mitropolitul găsește în fond dreptate preotului, dar consilierii săi îl acuză“.

În memoriu-protest nr. 1, adresat mitropolitului de către comitetul de acțiune creștinească, la 14 decembrie 1923, pe lângă prezentarea foarte pe scurt a activității preotului Teodor Popescu, enoriașii făceau și unele afirmații tari privitoare la moralitatea preoților care au venit să slujească la Cuibul cu Barză peste preotul lor.

În legătură cu scandalul produs de data aceasta, Teodor Popescu scria: „Potrivniciei mei au întrunit îndată clerul Capitalei la societatea „Ajutorul”, hotărând nici mai mult nici mai puțin decât caterisirea mea. Ei au comunicat acolo că au constituit din inițiativa lor un fel de tribunal bisericesc și că mă vor supune unui interogatoriu de conștiință“.

În comisia de preoți care aveau să chestioneze pe Teodor Popescu, Galaction și Scriban erau delegați anume pentru a formula întrebările ce urmau a fi puse. Vineri seara, 14 decembrie 1923, a fost convocată în palatul episcopal, o conferință de teologi, compusă din: Platon, Boroianu, Scriban, Nazarie, Mălăiești, Mihălcescu, Gibescu, D.Georgescu, Galaction și ... Atanasie Ionescu, frate cu Teodor Popescu. Au vrut preoții să arate că nici chiar fratele lui Teodor Popescu nu este de acord cu activitatea lui din ultimii ani. Comisia aceasta formulase mai multe întrebări în legătură cu cultul Sfintei Fecioare și al sfinților, cu tradiția.

Teodor Popescu, fără a cere timp de gândire, a răspuns în mod deschis la întrebările care îi erau puse. „Am fost gata, spuse el, la chemarea ce mi s-a făcut la acest tribunal și am dat răspunsurile dictate de conștiința mea, în fața Dumnezeului meu, căruia Îi slujesc. Aceste răspunsuri puteau să încredințeze pe cei ce ar fi voit să se încredințeze, de sinceritatea mea, de teama mea

de a nu supăra pe Dumnezeu prin vreun neadevăr, cum și de tăria convingerilor mele. Sufletește eram pregătit pentru orice“.

„Atât prin declarația mea, făcută în biserica Sfântul Ștefan, Cuibul cu Barză, în momentul când cei adunați acolo se apostrofau reciproc, cu strigăte pline de patimă și de ură, cât și prin răspunsurile mele la întrebările comisiei extra-legale a potrivnicilor mei, eu doream să sfârșesc, pentru totdeauna și cu orice sacrificiu, cu o stare nenorocită care îmi sfâșia sufletul. Prin aceasta, chestiunea dintre mine și următorii mei s-ar fi putut închide, căci eu n-aș mai fi avut nici o pretenție să mă mai reîntorc ca preot la biserica Sfântul Ștefan, Cuibul cu Barză, numai și numai spre a înlătura tulburările ce vedeam că iau naștere între credincioși și între preoți.“

„În loc însă ca atitudinea mea să fie apreciată cum se cuvenea, potrivnicii mei, mai ales de astă dată, se repezără asupra mea ca să mă scoată ei din biserică, condamnat și caterisit ca pe un rătăcit și înșelător. De aceea am fost suspendat oficial din serviciu, biserica a fost închisă, eu dat în judecată consistoriului“.

Tribunalul extralegal al preoților, la care Teodor Popescu s-a prezentat cu inima deschisă, a hotărât trimiterea lui în judecata consistoriului Eparhiei Ungro-Vlahiei.

„Întâlnirea de la Sfânta mitropolie a fost decisivă“, scria Gala Galaction într-un ziar: „Teodor Popescu a declarat cu francheță că nu mai crede și nu mai execută de multă vreme toată acea parte din ritual și din tipicul ortodox, care face pe Născătoarea de Dumnezeu și pe sfinți, mijlocitorii și solii noștri către Cel Prea Înalt“.

Duminică, 16 decembrie 1923, au venit la Biserica Cuibul cu Barză, arhierul Platon Ciosu, vicarul sfintei mitropolii să slujească, iar preotul Gibescu să predice, ca după aceea să închidă biserica cuibul cu Barză și să-i sigileze ușile.

„Atât părintele Gibescu, cât și arhierul Platon și-au îndeplinit de minune rolul. Cel dintâi a predicat numind pe părintele Teodor Popescu un „orb și întunecat, duh rău care a rătăcit poporul“.

Enoriașii părintelui Teodor Popescu spuneau însă: „Ceea ce se face cu preotul Teodor Popescu este mai mult decât „o rușine“, după cum s-a exprimat domnul profesor Nicolaie Iorga în ziarul „Neamul românesc“.

La 26 decembrie 1923 Teodor Popescu a înaintat mitropolitului un memoriu, în care printe altele spunea: „N-am fost în necunoștință despre zvonurile ce s-au răspândit cu privire la persoana și la acțiunea mea. Unele din cele zvonite și-au găsit loc în scris în „Noua revistă bisericeacă“. La cele scrise acolo, am răspuns, după părerea multora, mulțumitor. Cunosc de

asemenea insistențele ce s-au pus pe lângă Î.P.S. Voastră pentru a lua măsuri contra mea. Din convorbirea avută acum câteva luni, am înțeles ce greu v-a fost să rezistați atâtor și atâtor insistențe. În sfârșit rezistența a încetat și s-a ajuns la măsuri“.

Aceste măsuri n-au fost însă din cele mai nimerite ... Cum se poate califica faptul că un preot nejudecat și neosândit se vede la un timp stingherit în slujba lui și oprit de a predica? Cu ce drept au fost aduși peste el alții, care să-l tulbure în slujba lui și să-l înlocuiască în predică? Pe cât cunosc eu din legiuirile bisericești, preotul e mai mare în biserica lui. Chiriarhul are dreptul de a-l controla, a-l judeca și osândi, dacă l-a găsit vinovat cu ceva, dar să ia astfel de măsuri vexatorii, constituie o nedreptate. Țin să subliniez acest lucru.“

„E drept că cei ce au slujit împreună cu mine au venit „din ordin“ ... În altar slujeau împreună cu mine și ne împărtășeam din același potir, iar după slujbă vorbeau cu oamenii împotriva mea, cum au făcut preoții Georgescu, Silvestru și Bunescu ... Dar și cei ce au predicat, aceeași fățărnicie au arătat. Cu câteva săptămâni înainte mi-a vizitat biserica părintele Pișculescu, împreună cu părintele Tudorache din Moldoca, învoindu-se ca părintele Tudorache să vină în locul meu. (Acest lucru l-a spus pe față părintele Pișculescu la Societatea Clerului). În ziua de Intrarea în biserică, părintele Pișculescu predica în locul meu și după predică mă sărută. Ce fel de sărutare este acesta? Nu cumva sărutarea lui Iuda?“

„Știu că mi se poate răspunde: „Toate bune, dar de ce nu zici ca în carte otpustul, căci acela e cu pricina? „Am arătat până acum de ce (am arătat pe larg cum privește Scriptura această problemă). Mai întâi, acest otpust n-a fost observat de marele public, ci numai de clerici și anume din pricină că îl știu mecanicește ... Făcuți curioși de preoți, unii oameni au venit în biserică și au ascultat cu atenție slujba. N-au găsit nimic deosebit în ea. Și totuși schimbarea există. De ce mi-am permis-o? Pentru că și alții și-au permis să facă schimbări. În ce liturghie se găsește răspunsul: „Prea Sfântă Născătoare de Dumnezeu, mântuiește-ne pe noi?“ Atunci numai eu fac schimbări? Acest răspuns e ceva foarte vechi. Așa am apucat, vor spune unii.

Că e vechi sau nou, nu asta interesează! De când vechimea poate să fie un argument pentru menținerea unei abateri?“

„De ce ar fi o crimă că eu mi-am permis să fac o schimbare și să nu fie o crimă când alții își permit același lucru?“ ...

„ ...Știu că în conștiința Î.P.S.Voastre veți da dreptate celor spuse aici. Vă loviți însă de formula din carte și mai ales de gurile unora și altora. „Piere ortodoxia! Se dărâmă ortodoxia! strigă toți

acei care de mult i-au dat ortodoxiei cu piciorul prin viața lor. Decât ar striga așa, mai bine și-ar vedea de păcatele lor. Ortodoxia nu se ridică prin oameni care apără litera moartă a unor cărți, fie ele cât de bune, ci prin viața sfântă a celor ce slujesc ortodoxiei, adică lui Cristos. Oare toată ortodoxia să fie concentrată într-un otpust?...“

„Să nu fie însă vorba de altceva. E vorba de viața care iese din predica Evangheliei, de mișcarea ce s-a produs prin această predică, mișcare ce a întunecat aureola atâtor suflete sterpe, care, cu tot numele lor mare, n-au produs suflete pentru Dumnezeu. Poate să fie la mijloc și gelozia unora din preoți. Această mișcare dovedește că, dacă se predă cineva Domnului și-L iubește fără preget, sufletele se adună. Și atunci li s-a cerut unora și altora să lucreze. La aceasta unii au răspuns cu scuză, alții cu insulte și bănuieli urâte. Mi se pare că acesta este substratul întregii miscări pornită contra mea“.

„Fie! Sunt gata pentru orice. Am vrut să lucrez în sânul bisericii în care m-am născut și am crescut. Dar această biserică vrea să-i lege pe toți pe acelaș calapod. Pentru unul însă acest calapod poate să fie larg, pentru altul strâmt; ceva libertate nu strică. În alte bisrici se admit curente care nu pot să aducă decât înviore. Biserica românească, printr-o înfimă minoritate care o reprezintă astăzi, osândește un curent care nu i-ar fi fost decât de folos, dacă infima minoritate, care reprezintă astăzi biserica, mă respinge, vina ei, adică a lor să fie. Eu n-am ieșit singur din biserică. În orice caz, cu voia lui Dumnezeu eu îmi voi continua lucrarea ... Am ținut să fiu fără vină față de cei din biserica mea, să nu-mi impute vreodată cineva că aș fi putut să lucrez și în biserica mea, dar n-am vrut ...“

În urma apărării și mărturisirii de credință a preotului Teodor Popescu, consistoriul mitropolitan s-a întrunit pentru a se pronunța, la 27 decembrie 1923. Cei cinci membri ai consistoriului și-au declinat competența asupra cazului de la Cuibul cu Barză și au hotărât ca procesul să fie adus în fața sinodului. Consistoriul n-a vrut să-l judece de astă dată, pentru motivul că ar fi vorba de o chestiune dogmatică, ce depășește competența constitoriului eparhial. Nefiind vorba de vreo abatere de altă natură, problema urma să fie rezolvată de sfântul sinod. În felul acesta judecata a fost pentru un moment amânată.

Pe de altă parte, biserica Sfântul Ștefan rămânea închisă pentru preotul Teodor Popescu. Enoriașii însă voiau să-l vadă iar în postul lui și au cerut mitropoliei încetarea prigonirii împotriva preotului lor și integrarea lui în toate drepturile. Nu li s-a dat însă nici un răspuns.

În presă, în special în ziarul „Dimineața” se publicau diverse articole pentru și contra lui Teodor Popescu.

Un ziar reproducea câteva cuvinte ale lui: „Și dacă sunt oprit de a sluji în biserica mea și de a mai predica în ea, nu urmează ca eu să rămân pe loc. Continui să predica în orice casă și în orice loc”. Se ducea unde i se deschidea ușa. Duminică dimineața, 30 decembrie 1923, în vreme ce în biserica Cuibul cu Barză slujea arhierul Platon Ciosu, vicarul mitropoliei, ajutat de cinci preoți și în timp ce părintele Teodor Popescu predica unor credincioși adunați în strada Abrud 10, unii din enoriașii bisericii au ținut o întrunire în casa lui Dinescu, Bolintin, de pe strada Știrbei Vodă 164. La întrunirea acestor enoriași erau de față: D. Mirea, Pastia, Pandelescu și alții, fiecare cu dorința de a face tot ce se putea pentru ca preotul Teodor Popescu să revină la Cuibul cu Barză.

Anul 1923 se încheie cu o situație încurcată pentru ceata de credincioși din jurul preotului și cu o situație încă nerezolvată pentru clerici.



## 69. Sentința

Poetul Octavian Goga, în revista sa „Țara noastră” din 13 ianuarie 1924 a publicat ca articol de fond „Răzvrătirea de la Cuibul cu Barză”. Din scurta lui vizită la Cuibul cu Barză, poetul a putut să înțeleagă unele lucruri pe care clericii nu puteau sau nu voiau să le priceapă.

„Acum doi ani, scrie Octavian Goga, când eram la Ministerul de Culte, mi-aduc aminte, în trecut mi s-a atras atenția, asupra unui fenomen interesant ce se ivise la o biserică din București, dintr-un cartier mai ferit. La biserica din mahalaua Cuibul cu Barză, mi se spunea că un preot cuvântător adună lume multă, care se agită pe probleme religioase și al cărei număr crește neconținut. Noutatea mi se părea neobișnuită în vârtejul acestei capitale zgomotoase și impresiile ei m-au pus pe gânduri”.

„Duminica viitoare, fără nici un anunț prealabil, nu ca ministru, ci ca simplu credincios, m-am dus la biserica aceasta cu nume pitoresc, unde intram întâia oară. Spre marea mea surpriză, din primul moment, interiorul sfântului locaș era ticsit de oameni, un ciudat amestec din toate clasele. M-am strecurat cu greutate prin mulțime până la un colț de strană din dreapta iconostasului, de unde deslușeam limpede pioasa adunare. Nimerisem la sfârșit de liturghie și din ușa altarului părintele citea binecuvântarea. Era o figură cuvioasă de preot către 40 de



ani, slab, cu barba neagră și cu ochii strălucitori, rostea slujba rar, apăsând cuvintele și interpretând rostul lor într-un sens civilizat, fără nici o notă mașinală, și fără cunoscutele motive nazale ale tipicului oriental. O muțenie desăvârșită stăruia împrejur și la lumina lumânărilor de ceară, prin fumul vinețiu al cădelniței, lămuream fețe în extazul credinței. Căzusem pe un aspect de viață cu totul particulară și plină de înțeles. Nu știu să mai fi văzut undeva la București un domn cu blană atât de robit de misticismul religios ca cetățeanul din fața mea, care avea aerul unui înalt funcționar și din bisericuțele de la țară nu mai întâlnisem obraji îmbujorați de verbul dumnezeiesc ca la femeile de la trei pași de mine. Isprăvind slujba, preotul și-a început predica. Dacă țin minte, pornea de la parabola evangheliei pe care o citise și în cadrul ei desfășura principii de morală creștinească. Nu era o cuvântare de exeget mărunț, nici nu reedita clișee uzate de doctrină teologică. Din preajma altarului vorbea un orator îndrăzneț, cu accente de ecleziast militant, cu fraza rotundă și sonoră, răscolind în auditoriu întrebări și pasiuni. Prins de magia cuvântului, preotul tresărea în toată ființa lui, crispându-și fruntea palidă de ascet, fața-i învia ca îmbibată de un fluid nervos și în adâncul ochilor i se iviseră cele două picături de lumină stranie care îmi reaminteau pânzele lui Ribera. Mulțimea participa cu devotament la toate analizele lui, îi urmărea ritmul logic și-i primea argumentul cu o vie agitație, lăsând să se întredadă pe seama spectatorului critic o intimă înrudire de convingere și-o necontestată elaborare spirituală. Când s-a încheiat zbulciumata retorică ce biciuise instinctele răului și judecase cu asprime neajunsuri de-ale societății noastre, slujitorul Domnului s-a retras și printre rândurile poporului rămas în nemișcare, un tânăr a început să împartă mici cărțuții, în care se schița subiectul celor din urmă șase predici. Credincioșii le-au luat cu ei, s-au răzlețit domol, vorbindu-și încet, și din grămadă eu m-am desfăcut pe îndelete, cu senzația că dincolo de zgura cotidiană mi-am revăzut o clipă sufletul, rănit de muștrări și sfios la orice atingere, ca o mimoză bolnavă ...“

„De atunci nu l-am mai zărit pe părintele Teodor Popescu, dar i-am păstrat aducerea aminte cu respect și recunoștință.“

„Astăzi îmi apare într-o postură nouă și cazul sfinției sale e discutat în presă. Gazetele spun de cucernicul preot că o specială evoluție de gândire l-ar fi făcut să se depărteze de la adevărurile dogmatice ale bisericii răsăritene, că prin cuvântări mai recente și cu deosebire prin unele neîngăduite schimbări rituale și-ar fi depășit atribuțiile consacrate de pravili și canoane. Părintele Tudor se înfățișează deci ca un răzvrătit împotriva orânduiei

bisericești la noi, ca un reformator ieșit din îndatoririle tagmei. Consistoriul a examinat deunăzi chestiunea și se pare că sfântul sinod va trebui să se pronunțe în curând în cauză, cumpănind pretinsele știrbiri de dogmă și făcând să triumfe în toată rigoarea ei bimilenară legiuirea canoanelor. La lumina acestei hotărâri vom putea cerceta cu toții un interesant caz de conștiință, peregrinarea unui suflet prin adâncimile doctrinei religioase. Procesul va fi instructiv, oricare ar fi judecata lui, fiindcă ne va apropia de psihologia unei figuri distinse, cu preocupări morale care ne atrag deopotrivă pe toți”.

„Ceea ce justifică însă de pe acum și cuvântul nostru laic în această împrejurare, este că răzvrătirea părintelui Tudor nu se prezintă ca un simplu act individual, că se complică cu revolta în masă a enoriașilor, care, solidar cu păstorul lor sufletească, și-au spus și ei părerea. Mulțimea pe care am văzut-o eu acum doi ani, într-o duminică de iarnă flagelată de înflăcăratul retor al amvonului, face astăzi zid în jurul lui, se identifică cu el și își însușește crezul pentru care e tras la răspundere de chiriarhi. E răzvrătire la Cuibul cu Barză, credincioșii au refuzat pe un nou preot, ușile lăcașului s-au închis și se vorbește că, în însuflețirea lor, parohienii decizi să-l urmeze sunt gata să-i zidească o biserică nouă. O neobișnuită revoluție sufletească se petrece aici sub ochii noștri, în mijlocul Bucureștilor, la câțiva pași de Calea Victoriei, pe care se plimbă mai des păcatul decât virtutea și pe care năvala veneticilor a anihilat orice impuls de tradiție românească. Există, deci, în acest furnicar de patimi profane, dincolo de chiotul răgușit al afacerilor de tot felul, o conștiință care palpită în sferele abstracțiunii, o flacără care se aprinde la picioarele lui Crist. Fenomenul e în adevăr plin de învățăminte și ar trebui să-l înregistreze toți făuritorii de teorii pripite care au lansat legenda indiferenționismului de credință al poporului nostru și s-au putut amăgi cu banala părere că instinctele seculare pot fi strivite după formele goale ale unei așa-zise culturi de import ...”

„ În această ordine de idei, o serie întregă de considerațiuni se ridică la suprafață și cer un răspuns. Toate se grupează împrejurul unui punct cardinal, pe care ni-l impun enoriașii răzvrățiți ai părintelui Tudor: ce face astăzi biserica pentru îngrijirea sufletelor noastre? Circulă oare o energie în fibrele străvechiului așezământ, care să ne robească, dându-ne supremul reazim în goana atâtor frământări disperate? Întemeiați pe acest semn de întrebare, privind în fața noastră, suntem gata să ne rostim cu cugetul onest și să spunem de la început că toate constatările de până astăzi ne descurajează, fiindcă o inerție paralizantă pare a stăpâni organismul bisericesc. În afară de

îndatoririle reprezentative, în afară de oficialitate și de partea pur rituală, venerata instituție tânjește. Fără patimă și fără luptă pentru adevăr, o strălucire îmbătrânită se frânge când „nu este duh în gura ei“, cum spune Scriptura. Suntem lăsați în părăsire și un cler afon nu ne poate da decât o țărâtime superstițioasă și o clasă conducătoare păgână. În mijlocul păraginirii generale ne întrebăm: Cine strigă aici la noi pentru învățăturile lui Cristos? Ce propagă astăzi amvonul, unde sunt teologii cu graiul inspirat, ca să vestească lumii noastre cuvântul adevărului? Cunoaște cineva pilda de devoțiune la adăpostul crucii, avem călugări iluminați sau înalți demnitari bisericești, a căror viață de cristal să lumineze o rază din cer în mințile noastre?“

„Iată întrebări elementare, al căror șir e nesfârșit de lung și pe urma cărora îndoiala cu fiorii ei de gheață se apropie de noi, ca să ne lase sceptici și amărăți.“

„Cazul părintelui Tudor are darul de a scormoni probleme și de a atrage luarea aminte asupra lor. Sfinția sa rămâne pe planul ai doilea, fie că va fi judecat ca îndușmănit cu preceptele bisericii ortodoxe, fie că se va găsi o formulă de împăciuire. De la Cuibul cu Barză însă pleacă întrebările și se furișează în conștiința publică în toate colțurile, cum s-au furișat și la mine acum, când în preajma Crăciunului, reinviind vechi amintiri de la țară și recente descoperiri, cu sufletul biruit de tristețe, mă gândesc la Domnul Cristos și la biserică ...“

„Ce facem cu întrebările, prea sfinților arhieriei, ce facem cu ele?“

Arhieriei nu aveau timp să dezlege astfel de întrebări. Mitropolitul primat nu a aprobat hotărârea consistoriului bisericesc de a se deferi cazul sfântului Sinod și a ordonat trimiterea preotului Teodor Popescu din nou la judecata aceluiași consistoriu.

Această a doua judecată a consistoriului a fost fixată pentru ziua de miercuri 16 ianuarie 1924. Deoarece nimic nu se schimbasese, nici nu se adăugase la învinuirile ce erau aduse împotriva lui Teodor Popescu (suspendat de la slujba bisericească) iar legea clerului pe baza căruia s-a dat hotărârea nu se modificase în acest foarte scurt interval, consistoriul ar fi fost normal să procedeze ca întâia dată: să-și decline competența.

La 15 ianuarie, Teodor Popescu scria o expunere pe larg a mărturisirii de credință înaintată mitropolitului, știind că avea să fie judecat a doua zi. Expunerea este foarte amănunțită. Între altele, în această ultimă expunere, Teodor Popescu spune: „Era datoria mea să mă apăr și am făcut lucrul acesta în răspunsul pe care-l dădusem (la 26 decembrie). Această întâmpinare a avut

darul „așa cred eu“ să împiedice o judecată pripită a consistoriului eparhial; n-a putut însă să împiedice pe potrivnicii mei de a răspândi și mai departe tot felul de zvonuri tendențioase ...“

„Trebuie să fiu însă drept și să recunosc că acei preoți din capitală care s-au mișcat împotriva mea, cerând să fiu condamnat și exclus din biserică, au dreptate din punctul lor personal de vedere. Ei și-au dat seama că prin activitatea mea și prin felul cum privesc eu lucrurile, se lovește „chiar fără să vreau eu“ în interesele lor ...“

„În realitate, abuzul amintit cu închinarea la sfinți și cu intervenirile lor la Dumnezeu, luase așa de mari proporții cu acatistele, paraclisele, icoanele făcătoare de minuni și altele, încât a schimbat aproape cu totul caracterul activ și moralizator al bisericii, transformându-i menirea, pentru ca în schimb preoții să poată câștiga bani din rodul ce și-l iau de intermediari pentru îndeplinirea dorințelor oamenilor de către sfinți sau de către vreo icoană făcătoare de minuni ...“

„Tochmai fiindcă lucrurile stau așa, sunt dator să văd și să recunosc că, acei preoți din capitală, care s-au ridicat împotriva mea, au dreptate din punctul de vedere al intereselor lor materiale, căroră ei le dau cea mai mare importanță în misiunea lor. Activitatea și predica mea, mai ales că au produs și roade vădite de viață creștinească, nu puteau să fie pentru acești oameni decât primejdioase și vrednice de toate osânde. Spre a putea să mă osândească, ce trebuiau să facă? Pe ce se puteau întemeia ca lupta să le fie mai ușoară și izbânda mai sigură? Iată problema ce se punea pentru acești oameni și în rezolvarea ei nu le-a fost greu să descopere calea cea mai simplă și mai nimerită. În adevăr, nimic mai simplu și mai sigur pentru izbânda scopului lor, decât ca ei să facă cauză comună cu ortodoxia, să se confunde cu însăși ortodoxia, iar pe mine să mă declare vrăjmaș al ortodoxiei...“

„Mie îmi este de ajuns să știu că adevărul este de partea mea și de aceea nu mă îndoiesc că și Dumnezeu va fi cu mine. În orice caz, voi face totul, îmi voi da chiar și viața, numai ca adevărul să pătrundă în cât mai mulți.“

„Iată de ce pot să privesc viitorul cu seninătate. Nu eu am dus lucrurile unde au ajuns. Chiar și această scrisoare am făcut-o numai din necesitatea de a îndrepta gândurile oamenilor sinceri și de bună credință spre miezul convingerilor și acțiunii mele ...“

În ziua de 16 ianuarie 1924 cazul preotului Teodor Popescu a venit din nou în fața consistoriului eparhial al Ungro-Vlahiei. De data aceasta, consistoriul era format din Teodor Georgescu,

președintele, membrii: Stancu, Cristache, Gibescu, Busuioc, Antipa Florescu și procurorul Negulescu.

Unul din membrii, Rădulescu, și-a dat demisia, nevoind să participe la judecarea preotului învinuit. Rădulescu a fost înlocuit cu Gibescu în acest consistoriu. Preotul Gibescu slujise și judecase în biserica Cuibul cu Barză, aducând acolo învinuiri preotului Teodor Popescu. Corect ar fi fost ca pârășul să nu fie în acelaș timp și judecător. Totuși, Gibescu a fost primit în acest consistoriu.

În dreptul bisericesc, caterisirea este prevăzută pentru unele cazuri, cum sunt: beția, bătaia, călcarea de jurământ, furtul sau dacă vreun cleric, afară din pricină de boală, nu postește postul Paștelui sau miercurea și vinerea. Câți preoți ar rămâne necaterisiți, dacă s-ar aplica această legiuire care se dovedește formală?

După scurt timp, Gala Galaction scria într-un ziar: „Amândoi, Teodor Popescu și Dumitru Cornilescu, se înfățișau cu prețioase daruri. Amândoi, temperamente de luptători, amândoi buni predicatori și vibrând de pasiunea misionară. Ivirea lor proiectată pe planurile pustiei noastre vieți bisericești a făcut senzație și a fost salutată de unii cu entuziasm. Era ceva nou, în afară de nota oficială, ceva revoluționar ... Deocamdată noi, biserica ortodoxă, am scăpat din mână două elemente de mare valoare. Am scăpat din mână ... vorba vine. Ni le-au luat alții de la nas, fiindcă noi suntem complet paralizați, fără mâini și fără picioare ...”

„Preotul Teodor Popescu era un cleric deosebit de merituos. Bun predicator, devotat pastor sufletesc, amic al întristaților și săracilor. Munca sa pastorală de la Cuibul cu Barză l-a încununat cu laude. Atunci de ce a fost scos din biserică? ... Citiți cartea lui de predici: „Isus vă cheamă“. Acolo nu este nicăieri vorba de biserica ortodoxă, după cum nu este nici de pagodele din Ceylon“.

Prin anul 1960 Teodor Popescu spunea: „Galaction și-a cerut mai târziu iertare. - „Să mă ierți că m-am amestecat în cearta aceea cu tine“. - „Fii pe pace, că nu ai nici o greutate din partea mea“.

Presă din această perioadă este plină de diferite păreri despre Teodor Popescu. În primul număr din anul I al apariției revistei „Cuvântul liber“ din 26 ianuarie 1924, Dm. Theodorescu scria:

„Luther a fost inițiatorul unei dizidențe reale și binefăcătoare pentru propășirea luminilor ... Avem de câteva zile un Luther român! E preotul elocvent și interesant de la biserica Cuibul cu Barză, Teodor Popescu“.

„Răzvrătirea preotului acesta rar nu constă atât în efortul de eliberare pe care l-ar încerca - fiindcă, slavă Domnului, pe cine terorizează în adevăr spiritualicește biserica ortodoxă ca organizație socială? - cât de minunea de a fi adus în discuția obștei românești, chiar în discuția Bucureștilor nepăsător și chefliu, o gravă problemă bisericească, bazată pe o chestie esențială de dogmă ...“

„Preotul Popescu, de la Cuibul cu Barză, a izbutit să-și adune toată mahalaua lui în biserică și să se facă ascultat și urmat ... Enoriașii, care se adunau vrăjiți de puterea cuvântului și puritatea purtării acestui preot, nu-și dau seama că au apucat pe drumul schismei ... veneau ca creștini să se închine și să se simtă curățiți înaintea unei inspirate evocări a adevărului lui Isus.“

„Iată însă că bătrânii preoți ai bisericilor goale, unde se morfoleşte nazal, în fața a două babe surde, un tipic neștiut și neînțeles, dar imutabil și sfințit de chiar disprețul celor ce-l slujesc cu devotement, iată că bătrânii sau și mai tinerii unei rutini neobositoare se ridică neîndurători împotriva alarmatului, norocosului insurgent: - Nu vă mai duceți la el, creștinilor, fiindcă ereticul falsifică sfânta noastră ortodoxie!“

„Nu i-a ascultat nimeni. Auditorii obișnuiți ai părintelui Popescu, fără o prea clară și amănunțită cunoștință a dogmelor greco-orientale, au continuat să vină la biserică, fiindcă esența creștină sufletului lor se găsea împăcată de cuvântul care-i învăța. Că doctorii ortodoxiei puteau găsi deseori deosebiri de nuanțe liturgice, - puțin îi interesa pe enoriașii captivați, căci n-au fost niciodată preocupați de asemenea studii. Se simțeau împăcați creștinește sub cuvântul preotului lor și le era de ajuns. Putea fi de ajuns și pentru biserică.“

„Dar, implacabilii golului și statornicitului care nu cere măcar oboseala de a-l cunoaște, aveau nevoie de o execuție canonică. Au făcut-o. Din ea nu are nimic de folosit biserică ortodoxă ... Schisma a fost provocată, conturată, precizată de înșiși paznicii tradiției.“

„Pasionații liberării, din ce în ce mai complete a spiritului uman, n-au de ce să se plângă. Orice pas înainte pe căile limpezirii credințelor e un triumf. Și, în special, schimbarea unor simple devoțiuni opace sau sugestii ancestrale în formulări de conștiință, e revoluția minunată cu care biserica se înviază mereu pe ea însăși, pentru a se face inițiatoare, neînchipuit de anticipată, a marilor eliberări omenești.“

„Printre preoți, chiar dacă unii simpatizau oarecum cu lucrarea începută de Teodor Popescu în biserică, nu aveau curajul s-o spună în public. Un preot, D. Turcu a scris totuși în ziarul

„Dimineață” prin ianuarie - februarie 1924. „preoții care au o idee bună despre activitatea de la Cuibul cu Barză, să nu îndrăznească să și-o spună pe față, pe când ceilalți o acopere cu toate ocările? Cât de mulți sunt cei ce au o idee foarte bună despre preotul Teodor Popescu, o știu eu, din numeroasele mărturisiri pe care mi le fac aproape toți preoții tineri și entuziaști cu care mă întâlnesc. Dacă preoții, în această chestiune, în care este vorba de principii și de activitate pastorală vie și deosebită, nu au îndrăznit până acum să intervină în favoarea preotului Teodor Popescu, în schimb, însă i-au sărit în ajutor credincioșii, în număr mare și cu hotărâre nestrămutată, așa cum nu s-a mai văzut în biserica noastră .... Putea preotul Teodor Popescu să facă parte dintr-o bandă de hoți de tâlhari, de criminali sau de falsificatori de bancnote, putea el să fi fost un înșelător ordinar, un excroc și nu s-ar fi repezit nimeni asupra lui cu atâta furie, cum s-au repezit acum, pentru că este vorba de chestiuni bisericesti ...totdeauna polemicile bisericesti și războaiele bisericesti au culminat cu o violență aproape necunoscute pe alte tărâmurii.”

În ziarul „Dimineața” din 1924 Teodor Popescu a publicat unele lămuriri în legătură cu mișcarea de la Cuibul cu Barză. În ultimul articol din aceste lămuriri, scria: „Convingerea mea adâncă este că această mișcare e înlăturată din biserică din pricina spărturii care a făcut-o în fâgașul vieții din acest oraș și din alte părți, prin viața celor intrați în mișcare, adică a celor hotărâți la o viață după Evanghelie. Evanghelia spune lămurit că oamenii iubesc mai mult întunericul decât lumina, când faptele lor sunt rele ...”

„Dacă bărbatul devenit credincios, nu mai simțea plăcere să viziteze localuri în care soția necredincioasă își găsea plăcerea, femeia a început să fie nemulțumită. Dacă părinții plecând de acasă, lăseau băiatului sau fetei, acum credincioși, vorbă că, dacă vine cutare, să-i spună cutare minciună și acela sau aceea nu se învoia, părinții au început să se arate nemulțumiți. Dacă un tânăr, acum credincios, nu se mai învoia să însoțească pe prietenii lui în localuri de băuturi sau de alt fel, aceia se porneau contra acestuia, zeflemisindu-l, ba chiar urându-l de-a binelea ...

Astfel de lucruri au dat de gândit. Și astfel s-a dus vestea de mișcare. Spărtura făcută în fâgașul vieții obișnuite e clară.”

„În ce privește pe preoți, această mișcare nouă în sânul bisericii a început să cam pună pe gânduri, ba chiar să le dea de bănuț. Pe mulți preoți, socotiți mai cu vază mișcarea noastră i-a pus în umbră, i-a întunecat. Inactivitatea celor mai mulți pe tărâmul Evangheliei a ieșit dureros la iveală. Aceștia nu se putea

să nu ia atitudine contra. Nu puțini dintre ei ne-au numit fanatici, nebuni, "Noi rămânem așa cum am apucat", adică în vechile noastre păcate, răspundeau celor ce-i întrebau de mișcare."

„În felul acesta solidaritatea de viață s-a rupt, necredința multora s-a dat pe față, golul sufletesc al altora a ieșit la iveală. Iată spărtura."

„Gândul meu a fost să-mi văd mai departe de lucru în sânul bisericii în care m-am născut și am crescut, nutrind tainic nădejdea că acțiunea, pornită și dusă mai departe va influența în bine și va contribui într-o măsură cât de mică la înviorarea mult dorită. De n-aș fi fost purtat de acest gând, aș fi demisionat în urma scandalului ce mi s-a făcut în biserică. Am preferat însă să primesc să fiu osândit. Pentru chestiuni de tipic, autoritatea m-a înlăturat și odată cu mine a înlăturat din biserică și mișcarea pornită. Nu mă revolt din această pricină. Am conștiința că n-am greșit față de biserică și față de neamul meu, dacă m-am îndreptat de-a binelea față de Evanghelie, îndreptând spre ea și pe alții. Și pe cât mă va ajuta Dumnezeu, voi lucra și mai departe."

„Prevăd că de acum voi avea de întâmpinat piedici mari. Ele au și început să se arate. Spun însă celor ce caută să-mi pună piedici, că nu fac altceva decât dau dovadă de neputința lor. Adevărului nu i se poate opune forța multă vreme. Un om nepărtinitor judecă așa cum a judecat vestitul Gamaliel: Dacă această mișcare e de la Dumnezeu, nu e pe lume forță care s-o poată împiedica. Viitorul va dovedi dacă ne-am întemeiat pe adevăr sau nu; și va dovedi prin aceea ce va rămâne din munca noastră și prin proporțiile ce va lua mișcarea începută. Chiar dacă sunt înlăturat din sânul bisericii, nu-mi voi pierde eu vremea să lupt contra bisericii, ci voi lupta contra neștiinței și a păcatului și voi căuta să câștig suflete, nu pentru mine, ci pentru Cristos. Și dacă totuși alții ne vor sili la luptă, o vom primi, prigonirea este anunțată clar în Evanghelie, de aceea ea nu ne surprinde. Rea o fi vijelia care îndoiaie pomii, le rupe frunze și ramuri; însă le face și un serviciu: îi face să-și adâncească tot mai mult rădăcinile în pământ, de unde sorb mai multă hrană, deci tot mai multă putere. Piedicile ce ni se pun în cale, prigonirea, vor face să ne încredem mai mult în Domnul, în mâna căruia am încredințat soarta noastră. Vom avea prilejul să vedem dacă libertatea de conștiință nu e decât pe hârtie. Întemeiați pe minunatele făgăduințe ale lui Dumnezeu, vom căuta să ne vedem liniștiți de lucru ..."

„În alte țări autoritatea civilă, înțelegând ce foloase mari are statul din mișcările sănătoase care îndrumază lumea spre Evanghelie, încurajează aceste mișcări. Cei mai buni cetățeni ai



statului nu-i formează decât Evanghelia. Mult ar fi folosit țara noastră, dacă poporului i s-ar fi dat lumina Evangheliei. Și dacă sunt oameni care nu numai că nu dau ei înșiși poporului această lumină, dar împiedică și pe cei ce o dau, prin aceasta ei fac un păcat și față de Dumnezeu și față de neamul nostru.“



## **70. Aurel Popescu**

Iată o sarcină care-mi este foarte dificilă: să scriu ceva despre Aurel Popescu, mentorul meu de-o viață, omul care, dintre toți, m-a influențat cel mai mult în starea și stilul meu de viață. Cum s-a întâmplat?

„Nea Aurică“ a apărut în viața mea în vremea în care-mi căutam o identitate personală, pe timpul căutărilor dureroase după adevăr și autenticitate. N-am fost niciodată străin de creștinism sau spiritualitate. Am crescut doar în casa unui păstor baptist și am fost înconjurat de spiritualitatea evreilor veniți în orizontul familiei noastre pe linia mamei mele. Pe la 17-18 ani însă mă găseam cam departe de biserică și foarte aproape de o carieră strălucită în organizația de UTC a Liceului unde îmi făceam studiile. Privindu-l și ascultându-l atâția ani pe tatăl meu la amvonul bisericii, învățasem să vorbesc bine și aveam talent de ... propagandist. Ceva era însă putred în sufletul meu și dincolo de famfaronada de suprafață, temeliile tuturor convingerilor mele erau foarte șubrede. Mai mergeam, din când în când, la biserică, dar ceea ce auzeam mi se părea foarte departe de realitate și foarte sărac în comparație cu căutările mele în lumea literaturii și filosofiei.

Atunci a apărut la orizontul experiențelor mele Aurel Popescu, intelectualul fără Seminar, care umplea sălile bisericilor cu ascultători și amvoanele cu un aer tineresc, proaspăt, primăvăratec și, ... mai ales „contemporan.“

Inginer prin formație scolastică, poet din fire, împătimit de studiul Scripturilor și ... „șmecher“ de București prin personalitate, fratele Aurel m-a fascinat din prima clipă. Îi sorbeam cuvintele de pe buze, îi căutam privirile care se plimbau peste audiență, căutam să-i stau aproape și mă cățaram pe poziția mea de „fiu de predicator“ ca să-i ajung mereu în preajmă și să-i fur ceva din farmecul acelei personalități unice.

Predestinat parcă prin nume să ajungă „popă“, Aurel Popescu a fost pentru o vreme „copilul spiritual“ al lui Teodor Popescu și a frecventat adunările celor deveniți de bună voie „creștini după

Evangelic. A plecat apoi dintre ei din cauza botezului, pe care-l înțelesese și-l primise altfel decât propovăduia Teodor Popescu. A trecut astfel la cultul baptist, dar nimeni n-a putut vreodată să spună cu certitudine ce „culoare” doctrinară are. Prin botez „baptist”, prin învățătura despre împlinirea profețiilor, despre răpirea Bisericii și despre venirea Domnului „creștin după Evanghelie”, prin trăirea sentimentală aprinsă, prin graba cu care alerga la rugăciune și prin focul din cântare „pentecostal”, prin simplitate și prin smerenie „ostaș al Domnului”, prin dragostea de neam „ortodox împrietenit cu Ioan Alexandru, Aurel Popescu a fost și, slavă Domnului, încă mai este un „creștin adevărat” veșnic îndrăgostit de Dumnezeu și de aceia care-L caută și-L slujesc cu o inimă întregă și consacrată.

A apărut printre noi într-o vreme în care Statul comunist căuta să monopolizeze tiranic viața spirituală a națiunii, împingând violent orice altă ideologie sau teologie în dosul ușilor închise ale bibliotecilor și bisericilor. Declarat singurul autorizat să facă educația noii generații, Statul interzisese pentru o vreme bisericilor să facă educație copiilor și tinerilor. Dacă stau să mă gândesc bine, prin interzicerea oricăror creații și participări personale (poezii, cântece, etc.) Statul comunist împingea bisericile evanghelice spre statutul liturgic al bisericii tradiționale ortodoxe. Era vremea când, după o călătorie făcută în orient, Nicolae Ceaușescu începuse o minirevoluție culturală de model chinezesc prin care avea ca scop declarat să „ia în stăpânire conștiința națională.” Biserica trebuia declarată drept un vestigiu perimat al trecutului condamnat de istorie, iar liderii religioși, când nu erau chemați să facă pe față propagandă comunistă, erau forțați să se resemneze la lipsa oricărei „relevanțe” sociale prezente.

Iată de ce, ridicarea providențială a lui Aurel Popescu a fost o gură de aer peste un creștinism leșinat și agonizant. El vorbea despre un creștinism contemporan ancorat în realitatea cotidiană. Pentru el, învățătura lui Christos, departe de a fi perimată și condamnată de istorie, era mult mai mult decât o alternativă posibilă la ideologia comunistă, era singura ideologie destinată să triumfe într-un final glorios, în care Christos va veni să-și ia la Sine Biserica își va pune la punct vrășmașii și va instaura pe pământ domnia Lui milenară.

Aurel Popescu, a început să vorbească de la amvoanele bisericilor baptiste într-o vreme în care complicitatea fricoasă a liderilor creștini instaurase o liniște vinovată asupra subiectelor declarate „tabu”. Era o „tăcere grăitoare”, mărturisind despre

tăria persecuției, dar și despre slăbiciunea slujitorilor chemați să publice mesajul creștin.

Nu-i de mirare că noi, tinerii, care suntem în orice generație fermentul chemat să-și contureze o identitate prin contestarea tuturor rânduieților prezente, eram fermecați de apariția acestui „protestatar” optimist, pornit parcă să se ia de piept de unul singur cu întreaga opresiune ideologică din România.

Desele lui chemări la „ordine” din partea Securității politice și ideologice, repetatele lui arestări și îndelungatele interogatorii, îl făceau să capete în ochii noștri de tineri idealiști dimensiuni epice.



## **71. Aurel Popescu**

Ceea ce dădea și mai mult haz situației generale era faptul că, odată eliberat din strânsoare de securitate, Aurel Popescu venea iar la biserică și povestea de la amvon, ca să audă toată lumea, discuția lui cu organele de anchetă ale Securității. Aerul lui relaxat și șmecheresc, vorbirea întoarsă și mereu parcă ironică, zâmbetul șugubăț care-i apărea din când în când pe față ne dădea tuturor curaj și ne făcea să-l urmăm în mesaj și atitudine.

Îmi aduc aminte că a venit odată după un interogatoriu „la sânge” și ne-a povestit că unul din coloneii care-l anchetase i-a spus:

„Pregătește-te să mori, domnule Popescu. te facm martir! De aici nu mai scapi!”

Toată pornirea violentă a colonelului și toată asprimea lui premeditată s-au topit în fața replicii liniștite și parcă numai jumătate serioase a fratelui Aurel:

„Nu mă faceți dumneavoastră, domnule colonel, martir! Martir nu poate ajunge oricine! Harul asta este păstrat de Dumnezeu doar pentru câțiva oameni aleși. N-am eu stofă de martir, domnule colonel.”

Altă dată ne-a spus:

„M-au întrebat de ce vorbesc de la amvon, că doar n-am studii teologice. I-am răspuns să nu mă jighească. Eu n-am diplomă de la Seminar, dar am foarte multe studii teologice. Ba încă și acum studiez Biblia mai mult decât foarte mulți preoți cu diplome de la Seminare ...”

„Mi-au cerut să nu mai vorbesc de la amvon despre Kant, despre Spinoza, despre Darwin, despre Marx și despre Lenin. Le-am răspuns: „De ce, domnule colonel? Am acasă o bibliotecă cu

cărți scrise de toți aceștia. Stau așa de bine unul lângă altul, împreună cu toate cărțile mele creștine. Nu se ceartă, nu fac gălăgie. De ce să nu-i lăsăm împreună și în biserică ?“

„Mi-au spus că toată chestia asta cu Isus Christos este o poveste de adormit copiii, bună doar pentru moși și babe cu frica de moarte. Le-am răspuns: „Dacă este așa și o credeți din toată inima, de ce nu lăsați Biblia în mâinile oamenilor? De ce nu o vindeți în librării? Nimeni nu se supără că există în librării cărți de povești! Lăsați-L pe Isus Christos să stea în mâinile copiilor, tot așa cum este cu Făt Frumos și cu Scufița Roșie. De ce vă luptați cu Isus Christos? Domnule colonel, nimeni nu se luptă cu Ileana Cosânzeana ... Nu cumva chiar și dumneavoastră v-ați dat seama că acest Isus Christos este periculos pentru că viața Lui n-a fost doar o poveste, iar Biblia și mesajul Lui au foarte mult de a face cu realitatea pe care o trăim și noi astăzi ?“



## 72. Aurel Popescu

Cine este Aurel Popescu și de unde a venit el? Iată propria lui mărturie, așa cum a fost înregistrată pe o bandă de magnetofon în Biserica Bethel din Anaheim, California:

”  
„Eu m-am născut din nou pe la ora 11 și jumătate, la 24 Decembrie 1939. Știu când m-am născut din nou. Nu știu când m-a născut mama, dar când m-am născut din nou știu precis.

Ei bine, când am plecat acasă, vine un coleg la mine și-mi zice: „Ce facem după-masa asta? Ne ducem după una, după alta, după sport, după cutare ...“

Zic: „Stoienescule! M-am născut din nou!“

Zice: „Te doare capul!“

„Nu mă doare capul!“ zic. „M-am născut din nou! Sunt copilul lui Dumnezeu.“

Zice: „Lasă, mă! ...“ și se uita după gard de ca și cum eu mă țicnisem. „Lasă că mai vin eu pe la tine. Lasă acum ... Liniștește-te.“

Eu eram foarte liniștit. Peste o săptămână, când m-am dus luni la școală le-am spus la colegi:

„Bă, fraților! Eu m-am pocăit. M-am întors la Dumnezeu!“

Zic: „Bă, azi n-avem Religia! (că era oră de Religie). Măine avem Religia.“

„Lasă Religia! Eu l-am primit pe Domnu' Isus!“

S-a făcut ... gol ... în jurul meu. Până la urmă m-a dat afară din școală. După aceea m-a dat afară și de la servicii ...după aia m-a dat afară și din țară ...am ajuns însă bine. Dumnezeu a avut grijă de mine. Dar, mai ales, m-am născut din nou! Sunt copilul lui Dumnezeu! Dar atunci eu n-aș fi putut să spun că-L cunosc pe Isus ... aș zice că L-am primit, am primit vindecare, am știut că am păcatele iertate. Pocăință? Aproape n-am avut-o de loc atunci! Pentru că eram așa de bucuros că Isus mi-a iertat păcatele încât nu mă mai preocupa problema păcatului.. Problema pocăinței a apărut la mine, în conștiința mea, abea după ce m-am întors la Dumnezeu. Eu m-am întors când, așa printr-o străfulgerare, printr-o lumină de sus, am înțeles că Isus a murit pentru mine. Ca zice să viu la El și că trebuie să vin. Am venit fără să înțeleg ce înseamnă asta, dar am venit ... am zis: „Vin, Domne Isuse!“ Și inima mea s-a umplut de bucurie. Am simțit cald înăuntrul meu și am simțit că s-a petrecut ceva cu mine.

Despre pocăință am aflat mai târziu ... După explozia aia de bucurie de câteva luni de zile am început să văd ce gânduri am! Mai rele ca înainte! Și am zis: „Doamne, eu sunt mai rău ca înainte!“ Bun nu fusesem niciodată, dar, cel puțin, în săptămânile alea mi se păruse că e cerul pe pământ. Până a dat un om de mine și mi-a spus:

„Frate, te-ai întors cu bucurie la Dumnezeu, dar dumneata nu știi ce „fire“ ai! Aia nu s-a întors! Și nu se întoarce niciodată. Și e un Diavol ... și e o lume care te ispitește ... Ei, ai să înveți de-acum înainte pocăința.“

Fraților, pocăința aș zice că nu e atâta pentru aceia „de afară“, cât e pentru ăia din lăuntru ... pentru credincioși.



### **73. Aurel Popescu**

În paleta de culori contemporană, Aurel Popescu a adus nuanța unui umor fin la adresa „caraghioseniilor“ artificiale ale celor care încercau să încătușeze spiritul în temnița doctrinelor materialismului dialectic și fondul unui bun simț românesc menit să ne reîntoarcă mereu cu picioarele pe pământ la dimensiunile normalului creștin. Predicile sale erau doze binefăcătoare de realism aplicate unei societăți bântuite de discursurile halucinante ale celor cuprinși de febra cultului personalității celui plasat vremelnic în fruntea Statului.

Ce avea de fapt Partidul Comunist Român cu „cultele“ evanghelice ? Adăugat rudimentarului sistem materialist ateu, peste România acelor ani sufla delirant un deșanțat cult al conducătorului iubit. Încă o dată, diagnosticul spiritual și social pus de Biblia asupra celor ce se îndepărtează de Dumnezeu se dovedise corect: România înnebunise!

„S-au fălit că sunt înțelepți și au înnebunit; și au schimbat slava Dumnezeului nemuritor într-o icoană care seamănă cu omul muritor ... au schimbat în minciună adevărul lui Dumnezeu, și au slujit și s-au închinat făpturii în locul Făcătorului, care este binecuvântat în veci. Amin!“ (Rom. 1:22, 23, 25)

Ateu în teorie, Partidul Comunist s-a lăsat corupt și contaminat de paranoia care incolțise în Nicolae Ceaușescu, declanșând o veritabilă campanie de îndumnezeire a șefului de Stat. Spiritul uman este religios în esență și-și caută dumnezeul. Abandonând „izvorul adevărat“, comuniștii români au desfigurat pentru o vreme spiritul religios al poporului nostru și și-au săpat mereu „puțuri care nu țin apă“. Idolii vremii s-au chemat rând pe rând: Lenin, Stalin, Marx, Engels, Gheorhe Gheorghiu Dej și era acum prezent în toate casele, pe toți pereții școlilor, în toate publicațiile presei, în toate teledjurnalele de seară și de noapte icoana lui Nicolae Ceaușescu:

„Treceți în ostroavele Chitim, și priviți! Trimiteți la Chedar, uitați-vă bine, și vedeți dacă s-a întâmplat acolo așa ceva: și-a schimbat vreodată un popor dumnezeii, măcar că ei nu sunt dumnezei? Dar poporul Meu și-a schimbat slava, cu ceva care nu este de nici un ajutor!

Mirați-vă de așa ceva, ceruri, înflorați-vă de spaimă și groază, zice Domnul. Căci poporul Meu a săvârșit un îndoit păcat: M-au părăsit pe Mine, Izvorul apelor vii, și și-au săpat puțuri, puțuri crăpate, care nu țin apă.“ (Ieremia 2:10-13).

Idolatrizarea elementelor din sistemul social comunist nu era ceva nou. Direcția nu era nouă. Pervertirea spiritului creștin românesc fusese evidentă încă din debuturile comunismului în România. Ea înflorise fățiș într-una din clasicele povești „comuniste“ ale lui Mihai Beniuc, în care este suficient să înlocuiești în text numele lui Dumnezeu cu numele Partidului pentru ca să-ți sară în ochi falsificarea:

„Partidul e-n toate, e-n cele ce sunt  
Și-n cele ce mâine vor râde la soare ...“

În anii tulburi ai deceniului șapte din secolul douăzeci, idolatria mașinăriei de propagandă inventase cele mai deșănțate complimente pentru „conducătorul iubit”: „Luceafărul”, „Geniul carpaților”, „Vrednicul urmaș al lui Decebal”, „Cârmaciul”, „Un nou Mihai Viteazu”, „O personalitate majoră a politicii internaționale”, „Cel mai iubit om al României”, „Întâiul cetățean al țării”, etc.

Fratele meu, care lucra ca inginer la IIRUC - București, mi-a povestit cu un glas răgușit ce i se întâmplase cu o zi în urmă. Supărat că nu fusese aclamat cu destul entuziasm proletar în vizita pe care o făcuse oamenilor de pe acolo, Ceaușescu se plânsese secretarului de partid local. Urmarea a fost că acest secretar de partid pe instituție i-a adunat pe toți oamenii cu funcții de răspundere din unitate în sala de festivități și i-a pus să scandeze timp de 45 de minute lozincile care „nu se auziseră bine” în timpul vizitei lui Ceaușescu. În fața unei săli ridicate în picioare, secretarul de partid era tolănit comod pe un fotoliu și cu picioarele ridicate pe masa de conferințe. Din când în când, făcea un semn și zicea: „Mai tare tovărăși! Mai cu entuziasm! Data viitoare să știm cum să energizăm masele populare și să-l cinstim pe preaiubitul nostru conducător.”

Apărut printre noi pe fundalul acesta grotesc, Aurel Popescu a fost unul din glasurile celor care, asemenea celui din celebra povestire, au îndrăznit să strige în gura mare: „Împăratul e gol!”

În această minoritară tabără, el s-a împrietenit foarte repede și foarte trainic cu alte personalități contestatate ca preotul Calciu Dumitreasa, Pavel Nicolescu, Paul Goma și Iosif Țon.



## **74. Aurel Popescu**

Deși a fost forțat să plece din România, inima dânsului a rămas alături de poporul român nenorocit și veșnic în căutare după o parcă iluzorie rezolvare a tuturor problemelor. Desele lui vizite la București și prin alte localități ale României i-au dat mereu ocazia să se apropie de oameni și să caute să-i aducă la „realitate” prin Evanghelia lui Christos. Iată una din mărturiile lui după o astfel de vizită în România:

„După Sfânta Scriptură, omul se naște orb, nu „devine” orb. Cu natura lui omenească, el vine în lume „orb” pentru lumea spirituală.

Am fost la București și am intrat în casa în care am stat eu înainte de a pleca în țară. E o casă de pe bulevardul Cantemir, pe

lângă blocul turn acolo. Mi-a fost dor să mai intru încă o dată în casa aceea, dar mă întrebam: „Cum să intru în casă?”

M-am pomenit că mă sui pe scări la etajul întâi și am sunat. M-am speriat eu singur de zgomotul soneriei și m-am întrebant: „Ce zic acum, dacă îmi deschide cineva ușa?”

A ieșit o doamnă respectabilă așa ... și a lăsat ușa deschisă în urma ei. I-am zis:

„Doamnă, eu mă numesc Aurel Popescu. Eu am stat în casa asta mulți ani de zile.” Zic: „Uite în colțul din stânga e baia, în dreapta (care nu se vedea) este un dormitor. În stânga e altul. Aici este o sufragerie mare”

Nu i-a trebuit mai mult și mi-a zis:

„Poftiți domnule Popescu, poftiți înăuntru.”

Am intrat înăuntru și primul sfat care i l-am dat a fost: „Doamnă, altă dată să nu mai deschideți ușa chiar așa de ușor și la alții ... Cu mine ați nimerit-o bine de data asta, dar altă dată nu se știe ...”

Imediat am văzut pe masă o Biblie.

„Citiți cartea asta?”

„Daaaa! Citesc cartea asta.”

„Și eu o citesc.”

După câteva cuvinte schimbate, ceva politețuri de astea, am întrebat-o:

„Și sunteți creștină?”

„Păi bine, domnule, mi se pare că ți-am spus că citesc „cartea asta” ... Bineînțeles că sunt creștină!”

Zic:

„Doamnă, nu m-ar deranja prea mult dacă n-ar fi fost cuvântul „bineînțeles” ... Oamenii nu sunt „bineînțeles creștini”, sunt „bineînțeles păcătoși”. Creștini nu sunt toți.

Zice:

„Da, da știu și eu ...”

Zic:

„Și de când sunteți creștină?”

„Păi, zice, de când m-am născut!”

„Ei, asta e și mai greu, zic. Uite cum este, doamnă ... Creștinismul ăsta „de când ne-am născut”, nu este din Biblie. Dumnezeuastră citiți Biblia și creștinismul ăsta e „altul” nu e din Biblie.

Zice: „Pardon! Așa e! Nu de când m-am născut. De când m-am botezat.” (Mai sunt unii care cred că dacă botează copiii i-au făcut creștini. Asta este o ... fantezie!)

Chestiunea este următoarea:



„Doamnă, ați mai amânat cu zece zile, dar pe dumneavoastră v-a întrebat cineva dacă vreți să fiți creștină atunci când v-a băgat în apă? V-a făcut creștină cu forța, așa ...? Nu v-a întrebat nimeni! Nici n-avea pe cine să întrebe ... Dumneavoastră, după asta puteați să vă faceți budistă ... sau dacă v-ați fi născut budistă, acolo ați fi fost și astăzi? Credeți dumneavoastră că gestul ăsta a schimbat ceva la dumneavoastră? Nu-i adevărat! N-a schimbat nimic! Dumneavoastră, când v-ați născut, v-ați născut ca să fiți un „om“! Și uite că sunteți și Dumnezeu v-a dat sănătate până la vârsta asta. Știți ce vă mai trebuie dumneavoastră? Vă mai trebuie să vă „nașteți din nou“!

„Aaah!, zice, „am citit asta undeva pe la Ioan ..“

„Da“, zic, „acolo era chiar unul „de meserie credincios“ (ași zice „creștin“), unul Nicodim „mai marele învățătorilor din Israel“. Dar Domnul Isus îi spune: „Să știi că dacă nu te naști din nou, nici nu vezi, nici nu intri în Împărăția lui Dumnezeu! Auzi, domnule, dar ăsta era „de profesie“, ăsta era un „învățător al Legii“! După Lege, ăsta era în „perfectă ordine“ și Isus îi spune: „Să știi ...“ Eu vă spun și dumneavoastră, doamnă, vă rog să vă nașteți din nou!

„Păi“, zice, „cum se face așa ceva?“

Zic: „E întrebarea lui Nicodim! ... Eu am venit la dumneavoastră în această seară să vă spun „cum“ se face așa ceva.“

Am ținut cea mai bună predică din cele două luni petrecute în București în casa aceea! Cred că pentru asta a trebuit să mă duc atunci la București, doar pentru doamna aceea. Recent, i-am trimis o carte a lui Teodor Popescu, „Veniți la Isus - din Betania la Golgota“ și acum de abia aștept să mă duc iarăși la București să văd ce mai face doamna de la bulevardul Cantemir, numărul 13A. Alte adrese nu prea știu, da' pe asta o știu foarte bine.

Oamenii nu se „nasc“ creștini, și nu devin creștini nici când se „botează.“ Nici nu trec de pe un tărâm pe altul, pentru că nu există alt tărâm, decât calea lui Dumnezeu și calea pierzării! Chestiunea este simplă: există o cale a vieții și o cale a morții. Oamenii sunt sau pe una sau pe alta. Iar tu trebuie să te decizi singur pe care din acestea două vrei să mergi. Prima chestiune care declanșează „naștera din nou“ este o întâlnire personală cu Isus. Trebuie să stai de vorbă cu El. Fără această întâlnire nu există „naștere din nou“, nu există creștinism. Și dacă unii dintre dumneavoastră cred că sunt creștini, dar n-au trecut pe aicea, care nu știu ce e asta și nu numai că nu știu, dar nici n-au trăit-o ... e pagubă mare!

Unii au învățat din teorie „ce“ e asta, domnule! Și acum vin să ne învețe pe noi ce e „nașterea din nou“! Ne țin lecții despre „nașterea din nou“ și când îi vezi cum trăiesc, vezi bine că nu sunt născuți din nou! Da' lecția asta se învață! Se învață ca toate lecțiile! Cine are însă legătură cu Dumnezeu simte destul de repede că respectivul știe lecția, dar n-are priză în sufletul lui. S-ar cuveni acum să ne întrebăm: „Noi o avem?“



## 75. Aurel Popescu

În ciuda stilului său foarte „popular“, Aurel Popescu n-a fost un om superficial, ci un adevărat om de știință, un matematician de excepție, un foarte bun inginer și, mai ales, un foarte mare și declarat adversar al „mediocrității.“ Această goană după „foarte puțin“ îl deranja în toate manifestările ei, dar cel mai mult îl stânjenea apariția ei în domeniul vieții spirituale creștine. Iată una din marile lui ironii adresate celor ce vor „puțin“ și se mulțumesc doar cu „un minim care să-i ducă în cer.“

Unii zic: „Frate, am multe greșeli și sunt slab ...e adevărat, dar sunt copilul lui Dumnezeu și, dac-o să intru în cer, am să o iau și eu imediat la stânga sau la dreapta și am să mă așez chiar lângă ușă, într-un colț, acolo ... n-am să merg mai în față. Mă mulțumesc să fiu acolo, lângă ușă.“

Eu le zic: „Frate, să nu te superi, e așa o aglomerație pentru colțul acela! Toată lumea se înghesuiește să ajungă în colțul acela de lângă ușă. Ar trebui să fii mai smerit aicea, să te mulțumești cu lucruri smerite și sfinte, pentru ca atunci când vei ajunge în cer, Domnul să-ți spună: „Treci mai în față!“ Nu te minți că vei fi modest în cer dacă nu reușești să fii modest aici.“

Și încă ceva, ține minte mereu că mediocru înseamnă cel mai bun dintre cei slabi, dar și cel mai slab dintre cei buni.



## 76. Aurel Popescu

N-a fost niciodată unul din evangheliștii explozivi, care n-are nevoie de nici o introducere, căroră nu le este necesar nici măcar să-și cunoască prea bine auditoriul, ci a fost unul dintre marii „învățători și păstori“, căroră le-a plăcut să „tăifăsuiască“ cu cei care-l ascultă. Din această cauză, predicile lui au fost întotdeauna prefăcute de o introducere mai lungă. Era de parcă simțea nevoia

să stabilească mai întâi o „punte“ între inima lui și inimile lor; avea nevoie de așezarea prealabilă a unui „cadru de referință comun“. Aceste „preamble“ la predici erau un fel de rame ale unui tablou verbal pe care urma să-l creioneze, un fel de așezare „în realitate“, cu „picioarele pe pământ“ a întregii audiențe. Iată una din aceste introduceri la o predică rostită pe 9 Ianuarie în biserica „Bethel“ din Anaheim, California:

„În general, noi credincioșii, suntem niște „ascultători uituci“, de aceea, Scriptura spune „să luăm seama la felul CUM ascultăm“. Acuma, eu cred că nu este vorba de „memorizare“, că mai importante sunt concluziile pe care le tragem noi atunci când ascultăm cuvântul lui Dumnezeu.

Am început, în ultima vreme, să citesc Cuvântul lui Dumnezeu într-o modalitate nouă. Aș numi-o „metoda de aplicare personală“ a celor citite. De pildă, citesc în Biblie ce fac sau zic alții și îmi dau seama că așa fac și eu și așa zic și eu. Atunci, Îi mulțumesc Domnului că sunt „în ordine“ cu lucrul acela. Dar citesc în altă parte despre alte lucruri cu care nu sunt „în ordine“ și atunci nu trec mai departe, ci mă rog Domnului: „Doamne, dă-mi binecuvântarea să mă pun în rândulială cu acest lucru și iartă-mă că am căzut în acest lucru.“

Am citit, de pildă de Anania că a mințit și a murit din cauza asta. Eu zic:

„Doamne, dacă Tu ai fi nimicit toți mincinoșii muream și eu, pentru că și eu am mințit. Nu știu de ce l-ai omorât numai pe ăsta.“

Mă rog Domnului: „Scapă-mă de minciună.“

Am mai învățat și un alt lucru în ultima vreme: să mă rog cu cuvintele lui Dumnezeu. Când Cuvântul lui Dumnezeu îmi spune să zic ceva, zic și eu.

De exemplu, în psalmul 91 scrie: Pentru că zici: „Domnul este locul meu de adăpost și faci din Cel prea Înalt locul tău de scăpare, nu te va ajunge nici o nenorocire.“ Și atunci zic și eu lucrul ăsta: „Doamne, Tu ești turnul meu de adăpost, Tu ești locul meu de scăpare.“ Și mă agăț apoi de făgăduința că nici o nenorocire nu mă va ajunge.

„Eu zic Domnului,“ spune psalmistul o dată, „Tu ești singura mea fericire.“ Zic: „Aici sunt în lipsă, Doamne, că nu zic întotdeauna asta.“ Teoretic, zic așa, că nici un credincios nu poate zice altceva decât că Dumnezeu este fericirea lui ...da' când zic: „Doamne, Tu ești singura mea fericire“, îmi dau seama că sună fals la mine. Eu mai am și alte fericiri sau caut și alte fericiri. Ajută-mă Doamne să ajung și eu în situația aceasta.

Scrie în altă parte a Scripturii că „toți cei ce se încred în Dumnezeu se laudă că sunt fericiți”. Dacă ar fi să rog pe frați și surori să ridice mâna, nu credincioșii, nu bapțiștii, ci „fericiți” nu știu câți ar ridica mâna ... că e greu să spui: „Sunt fericit, domnule”. Ai datorii, ai probleme, nu te înțelegi cu soția, nu te înțelegi cu soțul, copiii te necăjesc. Cum să zici că „nu mai pot de fericit” ? Dar așa spune Scriptura! Oamenii aceștia se laudă! Lauda de felul acesta este permisă! Dar noi nu ne lăudăm cu astfel de lucruri, ne lăudăm cu alte lucruri ...

M-a frapat ce zice David în psalmul 23: „Domnul este Păstorul meu, nu voi duce lipsă de nimic” (sau cum zice într-o altă traducere: „Domnul este Păstorul meu, nu mai îmi trebuie nimic altceva”). Eu zic: „Doamne, câte îmi trebuie mie ...”

Acolo scrie: „Nu voi duce lipsă de nimic”, dar eu mă scol îngrijorat și mă culc îngrijorat, că ci-o să fie, ce-am făcut, că ci-o să fac? Nu seamănă cu ce este scris!

După ani de zile de credință, descopăr într-una, mai mult ca altădată, că nu sunt în acord cu multe lucruri. Dumneavoastră nu faceți astfel de descoperiri ? Și ce să facem în situații dintr-astea ? Să nu zicem: „Așa ne-am pomenit! Așa-i toată lumea, așa o să fim și noi! N-o să schimbăm noi lumea!”

Nu e vorba să schimbăm noi lumea, ci să ne schimbăm pe noi înșine! Ar fi cazul, mai ales acuma când suntem gata să ne apropiem de Cuvântul lui Dumnezeu să căutăm să luăm seama la aceste cuvinte și ceea ce este scris în Biblie să luăm nu numai ca pe ceva venit „spre noi”, ci ca pe ceva „al nostru”. Acest mesaj poate fi făcut viu, dacă ieșim din „litera moartă” și-L lăsăm pe Duhul lui Dumnezeu să ne facă să luăm niște hotărâri.

De pildă, de câte ori am plecat noi de la adunare cu o hotărâre foarte concretă: „Domnule, săptămâna asta am să cer Domnului să mă ajute să nu mă îngrijorez de loc!”

Eu îmi aduc aminte că mi-am dat o dată o întâlnire cu nevastă-mea la Universitatea din București. Era iarnă, lapoviță și am hotărât să ne întâlnim la capătul Universității unde e o cofetărie și o librărie. Ne-am dat întâlnire la ora șase seara, era deja întuneric și frig. M-am dus, m-am așezat în fața librăriei și cofetăriei și am avut impresia că mi-a defilat prin față tot Bucureștiul, și nevastă-mea .. . nicăieri! Am stat un ceas jumătate, m-am tot frământat, numai fericit n-am fost, că îmi treceau tot felul de gânduri prin cap. Întâi m-am revoltat, după aia m-am supărat de-abinelea, după aia am zis că o să am o discuție „serioasă” cu nevastă-mea. După aia am zis că nu e prea frumos să ai o discuție „serioasă” cu nevasta, că o fi avut săraca niște motive că n-a putut să vie și mi-am luat angajamentul că

am să fiu de o blândețe nemaipomenită, mă voi sui în tramvai și nu-i voi spune nimica, nimic n-am să-i spun ... „Doamne, ajută-mă să nu-i spun nimic.“ Și am ajuns acasă. Nevastă-mea, madam Popescu, era în vârful patului cu o privire cam „cruntă“. Ceva din gerul, lapovița și din întunerecul de afară rămăsese în ochii ei. Zice: „Te-am așteptat un ceas și jumătate și n-ai venit.“ (Realitatea era că la Universitate, în ambele părți era o cofetărie și o librărie și fiecare am așteptat la aialaltă!) Când mi-a mai făcut și observație ... eu care eram angajat să fiu blând, dar nu fusesem pregătit pentru o asemenea primire, am izbucnit și până la urmă tot am avut o „discuție“...la care ne-am necăjit amândoi. Pe urmă am văzut că am greșit amândoi ...

Vedeți, în probleme ca acestea constă viața noastră. Noi nu suntem mari misionari, mari eroi! Suntem niște credincioși mântuiți prin harul lui Dumnezeu, niște oameni foarte simpli, dar viața asta a noastră „de toate zilele“, precum „pâinea de toate zilele“, este ceea ce ne confirmă ce calitate de creștinism avem în noi. Vă rog să băgați de seamă „cum“ ascultați ce vă voi spune, căci la sfârșit am să vă întreb ce hotărâri practice și personale ați luat.“



## **77. Aurel Popescu**

Probabil că cea mai corectă caracterizare a lui Aurel Popescu este aceea care-l definește drept un om „autentic“. Termenul este un derivat din două cuvinte grecești, care împreună înseamnă „original, ca opus al unei copii“.

Oamenii autentici sunt oamenii experiențelor personale, pasionați după adevăr și porniți cu înverșunare împotriva a tot ceea ce este fals sau neadevărat. Ei au spiritul de „pionieri“ ai marilor mișcări sociale, refuzând sistematic să „se încoloneze“ și să meargă la vale „cu mulțimea“. Astfel de oameni nu sunt în nici un fel perfecți, căci perfecțiune nu există, dar chiar și atunci când greșesc, ei o fac dintr-o consecvență cu ei înșiși, cu cei din jurul lor și cu Dumnezeu. Pentru ei, nici o greșeală nu este finală, ci doar o oportunitate pentru o foarte necesară îmbunătățire. Sinceri și deschiși până în măduva ființei lor, oamenii autentici sunt apariții binevenite într-o lume de „pseudo-sfinți“ și de eroi artificiali. Dumnezeu caută în fiecare generație oameni autentici, porniți în aventura experiențelor personale ale vieții, nemulțumiți cu imitații de mâna a doua și nesăturați de ceea ce aud de la alții.

Iată cum caracterizează Aurel Popescu „autenticitatea“ creștinismului:

„Vreau să vă spun că cele mai interesante mărturii sunt acelea care istorisesc „întâmplări“, nu opinii. Un evanghelist sau un predicator care se pregătește, care poate că n-are prea mult har, dar se pregătește și citește o sumedenie de lucruri scrise de alții este în stare să le redea apoi altora. Dacă are și nițel talent, rămânem încântați de ceea ce auzim, deși s-ar putea ca el să nu ne transmită nimic durabil, dacă ne dă numai din literatura citită. O astfel de ispravă poate face oricine care se instruieste și-i dă drumul, dar să ne spună ce-i cu el, să ne dea ceva din viața lui, din experiențele lui personale nu poate. Asta-i mai greu, căci s-ar putea ca el să nu le aibă! Și atunci el ne vorbește din cărți.

M-am dus de curând prin textul Evangheliilor și mi-am dat seama încă o dată că puterea lor stă în relatarea unor întâmplări reale, între persoane reale, cu probleme reale. La sfârșitul unor astfel de întâmplări ne este dat și câte un verset sau două care comentează pentru noi semnificația întâmplării, dar nu este în nici un caz vorba despre prelegeri de teologie. Astea sunt în epistole. Evangheliile sunt mărturia unei vieți care a fost trăită și a intrat sub incidența unei întâlniri personale cu Isus Christos.

Chestiunea aceasta este foarte importantă pentru că, din câte am băgat eu de seamă la mine și din câte am băgat eu de seamă și la alții, noi le spunem la oameni mai mult ceea ce știm de prin cărți, dar n-avem curajul să le spunem ceea ce au spus odinioară apostolii: „Uită-te la noi! Vrei să vezi un creștin adevărat, ia uită-te la mine!“

Cunosc un frate care, plecând odată de la Oradea spre Cluj, a vrut să fie luat cu mașina și a făcut autostopul. Era în ajunul Crăciunului și a stat împreună cu soția lui la marginea drumului. A oprit o mașină și i-a luat. Era mașina unuia „mare“ de la Cluj. S-a îndurat de ei, i-a văzut oameni serioși și i-a luat cu ei. Din discuție reiesese căăștia fuseseră la aprovizionare. Erau oameni mari în Partidul Comunist, aveau funcție mare și făcuseră aprovizionări pentru masa mare de Crăciun. Pentru ei nu era vorba de nașterea Domnului, ci de Crăciun, prilej de petrecere, de țuică, de vin, de sarmale, de purcel și de alte astfel de delicatături.

Cei doi oameni credincioși au fost întrebați și ei cum se pregătesc de Crăciun. Ei au răspuns:

„Și noi serbăm Crăciunul, da' ... mai există și altă modalitate de a-l serba.“

„Ei, cum? Ce altă modalitate? Păi țuică, vin ..“

„Ei nu ...“, zice creștinul. „Dumneavoastră de fapt pe cine serbați la Crăciunul ăsta?“

„Păi, Crăciunul ...“

„Crăciunul, crăciunul ...dar sărbătoarea este în cinstea nașterii Domnului Isus. Asta o serbați de fapt.“

„Aaah“, zice omul, „noi nu ne-am gândit la chestia asta.“

„Noi ne-am gândit.“ Și credinciosul a început să le vorbească despre Domnul Isus.

Eu îl cunosc pe omul ăsta. Trebuie să fi fost ceva foarte frumos în mașina aceea. Era și predicator bun, dar știa să și vorbească cu oamenii! Asta e foarte important! Să știm să predicăm Evanghelia de la om la om. Mai mulți se întorc la Dumnezeu prin credincioșii care vorbesc cu alții, de la om la om, decât prin predicile spuse în biserică. Pentru că oamenii care stau de vorbă cu noi se uită la noi, ne pipăie cu privirea, ne simt cu spiritul și știu dacă suntem numai niște oameni care „dăm cu vorba“ sau dacă trăim autentic ceea ce le spunem.

Încet, încet, atmosfera s-a schimbat în mașină și oamenii care ascultau au început să înțeleagă.

„Dar unde ați văzut dumneavoastră oameni de felul ăsta? Că oamenii despre care vorbiți dumneavoastră seamănă cu personajul acesta despre care ne spuneți ... cu Isus Christos, despre care noi am auzit, dar nu ne-am interesat.“

„Păi“, zice, „vreți să știți unde să-i găsiți? Uitați-vă la noi.“

Asta era foarte fain ... A fost o așa mare lucrare a Duhului acolo, că atunci când au ajuns la marginea orașului și trebuia să-i lase la barieră, oamenii aceia „mari“ nu s-au lăsat, ci i-au dus până acasă. Ba încă le-au cărat și bagajele care erau cam grele pentru doi oameni de vârstă mai înaintată, ca ei.

Se întâlniseră cu doi creștini adevărați care știau să spună câteva cuvinte despre Domnul, dar nu numai cuvintele vorbeau, ei înșiși, persoana lor schimbată vorbea.

Încă o dată, e foarte important să vorbim, dar e foarte important să dăm mărturie din experiența noastră personală. Că oamenii din Scriptură au făcut ..., că unii din urmașii lor au fost martiri e bine. Ce fac însă eu și cu dumneata în lucrarea aceasta mare a lui Dumnezeu, care nu se poate baza numai pe câțiva oameni cu daruri strălucite, ci se bazează pe lucrarea pe care o face fiecare creștin convertit ? Asta e întrebarea și fiecare dintre noi trebuie să-i dea un răspuns.“



## 78. Aurel Popescu

Iată o relatare a fratelui Aurel despre una din perlele fratelui Richard Wurmbrand:

„Era câte unul care turuia nevoie mare de importanța mântuirii numai prin credință. Vorbe, argumente, versete și iar vorbe ... Nenea Richard l-a lăsat să termine și apoi l-a întrebant: „Da niscaiva fapte bune crezi că strică? Ce zici?“



## 79. Aurel Popescu

L-am avut ca musafir la Bethel iarăși în 22 Ianuarie 1995 și ne-am bucurat să-l auzim după ce avusese un accident și, din cauza vârstei, se simțea mai „obosit“ ca altădată. Era însă, ca întotdeauna, „autentic“ și îndrăgostit de Christos:

„Vă salut cu toată dragostea și trebuie să vă spun că sunt totuși emoționat. Probabil și din cauza vârstei ... Unii, așa că să-mi dea curaj mi-au zis: „Las' domn'le ca n-arăți nici de opzeci de ani ... Arăți mai bine.“

Chestiunea este că nu mai am ușurința pe care probabil că o aveam altădată când eram mai tânăr. În plus, sunt mai conștient acuma de ce spune Sfânta Scriptură ca un avertisment adresat celor care se apucă să vorbească. Le spune că ei vorbesc „înaintea lui Dumnezeu!“ Ei trebuie să vorbească Cuvântul lui Dumnezeu. Unde sunt doi sau trei în Numele Lui este și Christos prezent.

Și dumneavoastră aveți dreptul să fiți niște ascultători dificili, adică niște oameni care sunteți atenți la ce se spune și să nu înghițiți chiar tot ce se spune de aici. Trebuie să cercetați ce vi se spune și să primiți numai ce credeți că este bine spus, adică după Cuvântul lui Dumnezeu.

Vă imaginați cum ar predica cineva care L-ar vedea pe Isus trupește prezent în adunare? Nu cred că i-ar fi chiar așa de ușor să vorbească ... Adevărul este că Isus este chiar prezent în adunarea copiilor lui Dumnezeu. Când se va vedea odată, în Împărăția lui Dumnezeu, filmul acestor întâlniri și vom vedea pe unde a fost El, că El este pe aici, precis este pe aici, ne vom da seama de multe lucruri.

Isus nu este o prezență vapoasă, așa, este peste tot și nicăieri. El este o persoană și între persoane, cum suntem și noi, se stabilesc niște relații. Sunt unii dintre dumneavoastră care au o relație binecuvântată cu Isus Christos. Alții, care „știu despre“



Isus Christos, s-ar putea să fie chiar doctori în teologie, pot să nu aibe o relație personală cu El.

Astăzi, sentimentul acesta că vorbesc în prezența Domnului Isus apasă foarte greu pe umerii mei. Cred că altădată nu m-am gândit prea serios la lucrul acesta. De aceea spun că astăzi predic mai greu deoarece îmi dau seama mai mult că vom da seama de orice cuvânt nefolositor pe care l-am scos din gură.

Vă îndemn pe aceia dintre dumneavoastră care mai știți din lucrurile pe care vi le voi spune eu, că nu sunt lucruri noi, ci lucruri știute, să vă mai rugați pentru cel care vă vorbește. Mai ales când vedeți că „nu merge”. Fiindcă și cu predicatul ăsta este o problemă! Predicatorul nu este un conferențiar. Conferențiarul poate să fie un bețiv. Poate să predea cea mai frumoasă lecție de istorie. N-are treabă beția lui și păcatul lui cu această lecție. El poate preda excelent. Eu l-am ascultat pe Ionel Teodoreanu. Puteai să-l ascuți o noapte întreagă. Deși știam ce viață avea Teodoreanu, uitam de asta atunci și-mi plăcea cum vorbește.

Chestiunea este cu totul altfel când avem de a face cu cei ce predică Evanghelia și mai ales cu aceia care sunt chemați să depună mărturie despre Domnul Isus! Dacă respectivii nu sunt într-o stare după voia lui Dumnezeu ar face mai bine să tacă.

Rugați-vă pentru cel ce vorbește ca ce spune să fie Cuvântul viu și adevărat. Rugați-vă mai ales când nu e așa. Rugați-vă și mai stăruitor.

Creștinismul nu are la bază o anume „doctrină”. Noi nu suntem împreună pentru că avem aceleași „idei”. Ideile creștine sunt foarte generoase, sunt cuprinse în Scriptură, dar nu pentru asta ne adunăm noi. Că s-adună și alții și sunt plini de idei biblice, sunt „savanți”, nu ca noi ...Dar se poate întâmpla ca oamenii aceia să n-aibe relație personală cu Christos. Noi nu ne adunăm și nu ne sfătuim unii pe alții doar de dragul unor noi concepte sau pentru adâncirea unor concepte creștine. Noi ne adunăm în jurul unei Persoane pentru că vrem să avem o „relație” cu acea Persoană. Spre deosebire de toate celelalte religii ale lumii, creștinismul are la bază un eveniment unic și personal, întâlnirea cu Isus Christos, Fiul lui Dumnezeu.

Minciunile nu rezistă în istorie. Oricât ar fi de depravată lumea în care trăim noi, minciunile se sfarmă de realitatea vremii. Așa a fost cu minciuna comunismului care s-a spart nu de mult și n-a mai rămas nimic din ea. Mai apare doar pe ici pe colo, pe unde oamenii sunt încă visători și ruși de realitate.

Creștinismul și Biblia au rezistat atâtea mii de ani pentru că au în spate o Persoană vie și puternică, pe Isus Christos. Persoana aceasta a spus că „cerurile și pământul vor trece”, dar

cuvintele Lui nu vor trece. N-a mai zis nimeni vreodata așa ceva. E unic în istoria omenirii din toate punctele de vedere și ori este cel mai mare înșelător și păcălește lumea de două mii de ani, ori este Dumnezeu.

Înșelătorii și înșelăciunile nu fac oameni buni, ci fac oameni răi. Societatea umană s-a stricat și s-a depravat pentru că au ascultat cuvintele multor înșelători. Au urmat multe călăuze oarbe, care s-au dus cu toți cei călăuziți într-o groapă și, dincolo de groapă, în iad!

Minciuna nu naște virtuți. De două mii de ani însă, Biserica Domnului Isus Christos a născut exemplare nemaipomenite. Astăzi, creștinismul istoric suferă și el un proces de eroziune pentru că s-au băgat în el unii care nu erau creștini și „puțin aluat“ a dospit toată plămădeala.“ Biserica creștină și-a permis să tolereze spre paguba și rușinea ei, elemente care n-au avut nimic de-a face cu Christos.

Isus este însă o prezență în istorie și o prezență cunoscută cu care trebuie să intrăm într-o relație personală fiecare dintre noi. Ascultătorii mei trebuie să se întrebe, la modul cel mai serios, nu dacă sunt membrii unei biserici, ci dacă ei au această relație personală cu cea mai formidabilă Persoană din istorie, cu Isus Christos, Fiul lui Dumnezeu și Fiul Omului.

Vă rog din suflet să nu vă distrați cu această chestiune! Vă puteți distra cu alte probleme, dar nu cu aceasta, că vă duceți în iad. Ea este așa de importantă, că este o chestiune de viață și de moarte. Cine moare fără Christos în păcatele și fărădelegile lui se duce direct în iad, chiar dacă ar fi un mare teolog. Foarte mulți teologi vor fi acolo. Chestiunea este că trebuie să știți bine că ați intrat în această relație de mântuire cu Isus Christos și ați luat sângele Lui ca garant pentru iertarea dumneavoastră și pentru intrarea dumneavoastră în cer.“



## **80. Aurel Popescu**

Era foarte greu să fii supărat pe nenea Aurel, totuși ... unii reușeau. Iată ce povestește dânsul:

„Am avut ocazia să merg spre tramvai cu cineva care ținea morțiș să-mi spună despre o problemă a lui. L-am ascultat, dar am văzut că a plecat supărat și tot așa supărat a rămas vreo patru săptămâni de zile. M-am dus eu la el și l-am întrebat de ce e supărat pe mine. Mi-a zis: Parcă nu știi? Te-am rugat să mă asculți cu atenție și când eu îmi vărsam focul, dumneata ai făcut

așa din mână, a lehamite ... Mi-am dat seama că te deranjez și am plecat supărat de lângă dumneata.

I-am zis: „Măi omule, cum am dat cu mâna „așa“?... Îmi aduc aminte foarte bine scena ... Eu am dat cu mâna așa pentru că m-am ferit atunci de o muscă pe care am îndepărtat-o pentru că mă sâcăia. N-am dat din mână la dumneata, am dat la muscă!“



## **81. Aurel Popescu**

Marți, 15 Octombrie 2002, am luat masa la un restaurant din Portland împreună cu Sebi ....., unul din păstorii bisericilor locale și împreună cu Benjamin Poplăceanu și un grup din biserica sa din Sibiu, veniți într-un turneu de vizite prin bisericile române din America. Din vorbă în vorbă, am început să vorbim despre fratele Aurel Popescu, absent de la masa părtășiei noastre din pricina unei recente operații de cataractă la ochiul stâng.

„Nu de mult“, a spus Sebi, „l-am rugat pe fratele Aurel să se roage înainte de predica ce urma să fie rostită de un predicator musafir la noi. Mare mi-a fost surpriza să-l aud spunând, în felul dumnealui inconfundabil: „Doamne, Tu ai mari predicatori și evengheliști răspândiți în misiune pe toată fața pământului. Binecuvintează-i chiar acum în lucrarea pe care o fac ei pentru Numele Tău! Și, binecuvintează-ne Doamne și pe noi cei care o mai nimerim și noi din când în când ...“

Toți cei de la masa au izbucnit într-un răs complice cu admirația bucuroasă a lui Sebi față de un om pe care-l cunoșteam și-l prețuiam deoptrivă.

„Stați să vă mai spun una“, a continuat Sebi, cu aerul celui ce se simțea privilegiat să petreacă anii uceniciei sale ca păstor începător în Portland alături de fratele Aurel. „La ordinarea mea, tot așa, l-am rugat pe dânsul să vină să spună câteva cuvinte și apoi să se roage. A ieșit în față și a zis adunării: „Uitați-vă bine și veți vedea două lucruri deosebite la noi amândoi ... un răsărit și un apus ... și amândouă sunt frumoase!“

După ce mi-am luat rămas bun de la prietenii mei, m-am grăbit să mă duc să-l vizitez acasă pe fratele Aurel. Ne-a întâmpinat, ca de obicei, cu o glumă. Avea un bandaj așezat pe ochiul stâng, așa că ne-a spus: „Uitați-vă la mine cum am ajuns! Mi-a scos doctorul un ochi ... că pe celălalt mi l-a scos nevastă-mea ... toată viața!“ Ne-am așezat în jurul mesei și am sporovăit o vreme. Dincolo de cuvinte însă, mă încălzea în inimă prietenia dumnealui pe care o simțeam exact așa cum o pomenise dânsul,

asemenea unui soare intrat în amurg, pregătit să meargă la culcare dincolo de zare, harnic însă să-și mai trimită razele spre îndrăgostii care-l priveau vrăjiți în zare.



## 82. Pavel Nicolescu

Nu cred că există în toată România un om care să fi citit mai multe cărți ca Pavel Nicolescu! Omul acesta ascunde în statura sa mică un „gigant“ al intelectului scolastic. Glumind, am putea spune că el reprezintă, peste puntea anilor și în diferite circumstanțe, o copie la scară a lui Ștefan cel Mare: „Mic la stat, mare la sfat și ... viteaz cum n-a mai stat.“ (vorba cronicarului Neculce, dacă nu mă înșel).

Pentru cei care-l cunosc mai de aproape, și partea cu „repede vărsătoriu de sânge“ are o anumită corespondență ...

Cu faima lui Pavel Nicolescu m-am întâlnit prima dată la Securitate. Mă aflam la un interogatoriu, după niște revendicări pe care le cerusem împreună cu colegii de la Seminar celor din conducerea Uniunii. Despre legătura organică dintre cei aflați la conducerea Seminarului și Uniunii și ... organele de Securitate, evidentă și în cazul acesta, îi las pe alții să vorbească.

M-au lăsat să aștept câteva ore într-o „sală“, după care m-au chemat „înăuntru.“ De dincolo de pereți, ajungeau până la mine strigătele unui om bătut crunt, gemetele desnădăjduite și strigătele amenințătoare ale celui ce-l ancheta:

- „Bă, mie nu-mi spui? Te fac eu să vorbești! Nu ieși de aici până nu spui tot!“

Aveam să aflu mai târziu de la alții, mai unblați pe la Securitate decât mine, că era vorba despre o înscenare. Totul nu era decât o bandă de magnetofon înregistrată în prealabil.

(Ceea ce îmi aduce aminte de o glumă: Un om care urca scările spre circa de miliție din cartier, având în mână câteva foi de hârtie scrise mărunț, probabil o cerere sau o plângere, l-a întrebat pe unul care cobora șovăielnic aceleași trepte:

- „Domnule, nu știi unde este mașina de bătut?“

- „Nu știu, domnule, că pe mine m-au bătut ... manual!“)

Anchetatorul, să nu mă întrebați ce grad avea, că nu mă pricep la grade, m-a pofțit foarte amabil să iau loc pe un scaun. A luat și el loc într-un fotoliu. Ne despărțea un birou destul de masiv, așa că mă simțeam, deocamdată, în siguranță.

M-a privit cu niște ochi mari, limpezi, inteligenți. M-a văzut foarte liniștit. Mă rugasem mult în perioada „de așteptare“ și simțeam că nu sunt singur în încăperea cu acest om. Căutam să-l văd în haine civile, desbrăcat de legăturile profesionale. Un om cu bucurii și cu necazuri ca și mine. Un frate de al meu pe care Dumnezeu vrea să-l mântuiască. Eram hotărât să depun o mărturie care să-l atragă spre Isus Christos. El mi-a zis:

- „Ce ne facem noi cu tine, tinere? Ai luat-o pe un drum periculos și ai nevoie de o corectare. Te-am invitat aici ca să stăm puțin de vorbă. Nu te teme, cu tine nu vom proceda cu violență. De asta am eu grijă ... Ți-am studiat dosarul. Ești un om sensibil și inteligent. Ți place poezia și filosofia. Eu vreau doar să te ajut să nu faci greșeli care să te coste ... Am mai avut noi un caz ca al tău și n-am procedat bine. Ai auzit de Pavel Nicolescu ? Și el era tot așa ca tine, îi plăcea filosofia și literatura. S-a apucat și el de prostii, iar noi n-am procedat bine cu el. În loc să-l ajutăm să înțeleagă, l-am tratat cu violență. L-am înrăit. Știi povestea cu câinele? Și pe un câine îl sălbăticești dacă îl tot bați și-l înjuri ... Asta am făcut noi cu Pavel Nicolescu și acum ne pare rău ...l-am dat afară din facultate ... nu l-am lăsat să-și facă studiile care dorea el nici la Seminar ... Acum nu ne mai poate suferi. E pornit împotriva noastră cu tot ce are. Vrea să ne distrugă. E păcat și de el! În loc să fie un bun creștin, a ajuns un înfocat anticomunist. Și-a pierdut și direcția și răsplata! ...“

Am priceput, dincolo de vorbele mieroase și de strategia învăluitoare, că Pavel Nicolescu nu este un om oarecare. Nici măcar pentru Securitate ... Noi, cei tineri, îl iubeam foarte mult pentru mintea lui enciclopedică și pentru expunerile foarte intense și pătrunzătoare. Mergeam pe atunci la biserica din „23 August“ ca să-l ascultăm. Mai târziu, când Securitatea l-a scos de acolo (sau Uniunea, nu știu care din ele, nu cred că are vreo diferență), mergeam să-l ascultăm la biserica „Sfânta Treime“ din cartierul „Mihai Bravu“, unde Vasile Taloș îl luase sub ocrotire și-l lăsa să predice. Există predicatori la predicile cărora poți să nu fi atent și să te gândești în altă parte (noi dezvoltasem abilitatea aceasta până la nivelul unei ... „arte“!). Pe Pavel Nicolescu nu poți să-l ascuți, dacă nu ești foarte atent la ceea ce spune. Are un temperament foarte vivace. Vorbește în ritm de mitralieră. Gândește mult mai repede chiar decât vorbește, dându-ți sentimentul că vorbirea este în majoritatea cazurilor un obstacol între ceea ce ar vrea să-ți transmită și ceea ce ai putea înțelege.

Așa cum am spus, nu cred că există cineva care să fi citit mai mult ca el. Veșnic, umblă în compania unei serviete burdușită de cărți. Citește la masă, citește în tramvai sau mașină, citește la

servici și, dacă ar putea, cred că ar citi chiar și atunci când merge pe stradă.

Cu el se adeverește părerea că un bun profesor rămâne student toată viața. Are ce spune pentru că citește mereu și are capacitatea de a sintetiza și de a face asociațiuni între concepte și idei abstracte. Toate activitățile lui sunt preponderent intelectuale. Chiar și umorul pe care-l gustă este unul intelectual. Iată o astfel de glumă pe care mi-a trimis-o:

„Doi ingineri stau de vorbă. Unul zice: „Am studiat probabilitatea ca o felie să cadă pe covor cu partea pe care e unsă. Există o mare probabilitate pentru asta.“ Peste câteva zile, colegul îi spune: „N-ai avut dreptate. Am refăcut experimentul și a ieșit invers.“ Colegul nu se dă bătut și zice: „N-ai uns-o pe partea pe care trebuia!“



### **83. Pavel Nicolescu**

Este oare posibil ca o predică, un fragment de discurs să te afecteze așa de mult ca să-ți schimbe apoi tot restul vieții?

Da, se poate! Rezultatul și dovada unei astfel de situații sunt chiar eu!

Este vorba despre una din predicile rostite de Pavel Nicolescu la „Sfânta Treime“. A ales să vorbească despre „Ce este și ce nu este spiritualitate creștină“. Ca să ne ajute să înțelegem mai ușor locul pe care trebuie să-L ocupe Dumnezeu în viața noastră, Pavel Nicolescu a ales să ne dea imaginea unei reprezentări grafice. Ne-a rugat să ne imaginăm un cerc pe care să-l împărțim în sectoare proporționale cu măsura acordată fiecărei preocupări zilnice. Să zicem: dacă tot cercul ar reprezenta 24 de ore, un sector de opt ore pentru somn, alte opt ore pentru servicii sau școală, un alt sector pentru mâncare, altul pentru spălat pe dinți, etc. Ne-a lăsat să alegem cât de mare trebuie să fie sectorul dedicat legăturii noastre cu Dumnezeu, citirii, partășiei în rugăciune, meditației, etc. După ce ne-a lăsat un timp să ne gândim, a continuat. Oricât de mare ar fi sectorul alocat lui Dumnezeu, schița dumneavoastra este greșită. Oricât ați vrut să dovediți cât de duhovnicești sunteți, dacă aceasta este concepția voastră despre viața creștină, sunteți greșiți! Dumnezeu nu se mulțumește numai cu o felie de viață. Lui sau îi dai tot sau nu-i dai nimica! Dumnezeu nu poate sta doar într-un sector al vieții tale. Poziția este greșită și încercarea pleacă de la o premiză falsă. Locul lui Dumnezeu, în diagrama noastră, nu este într-un sector

de cerc, ci în mijlocul cercului. Trebuie să vă imaginați că ați desenat în cercul cel mare un cerc mai mic, cu același centru. În acest fel, Dumnezeu este în centrul vieții noastre și toate celelalte sectoare de cerc îi aparțin și Lui. „Tot ce faceți, cu cuvântul sau cu fapta să faceți ca pentru Dumnul“, spune Noul Testament. Dumnezeu trebuie să fie prezent în „toate“ activitățile noastre. Numai așa vor deveni ele „creștine.“ Un copil al lui Dumnezeu lucrează la servicii ca un creștin, merge pe stradă ca un creștin, merge la facultate ca un creștin, citește ziarul ca un creștin, mănâncă ca un creștin și chiar ... doarme ca un creștin: „Eu mă culc și adorm în pace, căci numai Tu, Doamne, îmi dai liniște deplină în locuința mea“ spune psalmul 4, iar psalmul 138 cu 18 spune: „Când mă scol, sunt tot cu Tine.“

A-i da lui Dumnezeu numai un anumit timp din zi sau din săptămână, a-I restrânge accesul numai la anumite activități ale mele, mă poate face un om mai mult sau mai puțin religios, dar dacă vreau să fiu un creștin adevărat, cu o viață spirituală sănătoasă, eu trebuie să-L așez pe Dumnezeu pe tronul vieții mele, să-L las să coordoneze totul și să nu-L exclud din absolut nici una din activitățile sau clipele vieții mele.“



#### **84. Pavel Nicolescu**

L-am întâlnit iarăși la Convenția de la San Francisco. Mi-a făcut o deosebită plăcere să-l văd alături de Aurel Popescu. Întâmplarea, providența sau poate doar admirația noastră ne-a făcut să le fiu, împreună cu Radu Știr, păstorul nostru de la tineret, sursă de transport între două din locurile în care s-au ținut lucrările Convenției. Ca de obicei, între Pavel Nicolescu și Aurel Popescu nu s-a pierdut prea mult timp cu „politețuri.“ Prietenia și umblarea lor îndelungată împreună i-a ajutat să ajungă foarte repede la o discuție „cu miez“. Filosoful din Pavel Nicolescu a ținut să verifice cu matematicianul din inginerul Aurel Popescu temeinicia unor observații socotite pe drept cuvânt „paradoxe“:

„Cum se face că „i“ la pătrat dă un număr real ? Se poate ca un număr imaginar să ducă la o cantitate reală ? Cercetările recente au dus la o adevărată filosofie a matematicii. Cercetătorii au ajuns la concluzia că matematica are mai mult de a face cu „relații“ dintre entități, decât cu cantități reale. Avem de a face cu

variante din spațiul virtual, cu posibilități ipotetice. Numai așa se explică aceste paradoxuri pe care mintea nu le poate accepta.

Ca și problema cu „infinitele”. Între două numere reale se poate subdiviza segmentul de axă într-o infinitate de alte numere. La fel este și între alte două numere reale, dar egalitatea dintre cele două infinitele poate fi numai aparentă! Pot exista diferențe. Un infinit poate fi mai „dens”, mai aglomerat decât celălalt. Nu există două infinitele total simetrice sau identice.“

Împreună cu Radu Știr, am fi vrut ca drumul cu mașina să nu se mai sfârșească. Cei doi vorbeau despre lucruri înalte, pe care ei le cunoșteau bine. Le gustam acum și noi, neinițiații. Puterea lui Pavel Nicolescu de a sintetiza și de a comunica ne punea la dispoziție o „hrană aleasă”. Cu acest om de geniu se întâmpla ceea ce citisem demult într-una din lucrările lui Constantin Noica:

„Dacă nu exprimă gândul tuturor, geniul trece prin lume ca o torță care nu luminează. Dar dacă e vorba de gândul tuturor, cum să nu existe o luminiță în fiecare dintre noi? (Nu am nevoie de preot și de mijlocitor între mine și Adevăr, spune „protestantul”, puneți-mă de-a dreptul în fața Adevărului, traduceți-l în limba mea, și el se va reflecta în mine.)“



## 85. Pavel Nicolescu

Pentru că nu există aproape nimic scris de acest extraordinar predicator, iată transcrierea mesajului său rostit la Convenția Asociației Bisericilor Baptiste Române, ținută la San Francisco în 31 August 2002. (Frate Pavel, trebuie să-mi cumpărați un casetofon în schimbul celui pe care l-am stricat ca să fac această transcriere!) Predica a fost bazată pe textul din Faptele Apostolilor 4:23-31.

„Am să spun câteva cuvinte înainte de predică, despre „Diaspora românească”. România, ca fostă țară comunistă din sud-estul Europei, deci nu din Africa sau Asia, are cea mai puternică diasporă religioasă. Este un fenomen specific al fostei României comuniste. Nici Ungaria, nici Bulgaria, nici Cehoslovacia, nici fosta Uniune Sovietică nu are o diasporă religioasă atât de răspândită cum are România. Pretutindeni, diaspora românească, chiar dacă aparent este slabă, Îl caută pe Dumnezeu. După aprecierea mea, avem pe teritoriul Statelor Unite cel puțin două sute de biserici românești, începând de la bapțiști și până la ortodoxi. Aceste biserici sunt slujite de peste



250 de slujitori religioși: bapțiști, adventiști, pentecostali, creștini după evanghelie, câțiva romano catolici și foarte mulți ortodocși. Numai în New York avem două biserici bapteste, o biserică pentecostală, o biserică adventistă, șapte sau opt biserici ortodoxe, o biserică greco catolică. Avem creștini români răspândiți în, se pare, 12-14 țări din Europa. Pot spune din toată inima: Dumnezeu să vă binecuvinteze pe toți cei ce-L căutați pe Dumnezeu pretutindeni. Aproape toți ați venit în America pentru securitate economică, religioasă sau politică. Se pare că atacul terorist din 11 Septembrie anul trecut a distrus mitul acesta cu care am venit din România“ Eu am stat cu Securitatea română patru luni și jumătate la poartă și pot spune că au fost mai buni decât teroriștii, nu m-au omorât. Am o dovadă că nu m-au omorât: faptul că sunt aici. (hohote de răs)

11 Septembrie 2001 a distrus mitul securității americane și a demonstrat tuturor că nu există siguranță nicăieri. Există siguranță numai în Dumnezeu și Dumnezeu să vă binecuvinteze pe toți aceia care v-ați pus nădejdea în Dumnezeu, nu într-un sistem politic sau altul.

Îmi place să mă uit la dumneavoastră. Pe mulți vă cunosc. Pe fratele Popescu îl cunosc de patruzeci de ani, pe fratele Negruț îl cunosc de treizeci de ani, pe fratele Geabău de treizeci și cinci de ani, dar ... din patriotism local vreau să-i salut pe ploieșteni.

Spun tuturor românilor care vin în Statele Unite că cel mai important lucru aici nu este să agonisești lucruri materiale, nu este să te realizezi, deși și acesta este un lucru important, ci este să rămâi statornic în credința în Dumnezeu.

Textul pe care l-am citit este o rugăciune a bisericii primare, o rugăciune plină de învățăminte, o rugăciune a unor oameni care sunt credincioși și o rugăciune care este bogată în doctrină.

Auzim mereu din partea credincioșilor să nu ținem predici grele, pentru ca oamenii să înțeleagă. Eu nu împărtășesc părerea aceasta. Eu cred invers, că trebuie să ținem predici grele tocmai ca ei să înțeleagă! Vă rog să faceți eforturi ca să înțelegeți predica ... Eu vorbesc repede și ... ăsta este defectul meu, dar nu este vina mea. Vina este a dumneavoastră, că nu mă puteți urmări! (hohote de răs)

Important este ceea ce am citit astăzi ca motto al acestei Convenții: “Să umblăm în lumina lui Dumnezeu!”

Care este lumina lui Dumnezeu ? Cuvântul Lui este lumina Lui. Biserica stă sub autoritatea Cuvântului lui Dumnezeu. Orice biserică, orice confesiune care iese de sub autoritatea Cuvântului este în pericol să ia drumul ereziei. Pe lângă Cuvântul lui Dumnezeu este și a treia persoană a Sfintei Trinități, care „ne

luminează“ mintea noastră ca să pricepem Cuvântul lui Dumnezeu, pentru că, de fapt, există două lucruri:

Putem să avem Cuvântul, putem să avem o teologie sau o doctrină foarte corectă, foarte conservatoare, dar să nu o înțelegem! Poate să fie ortodoxie moartă, dacă nu este luminată de Duhul Sfânt. Și invers ...

Putem să avem o călăuzire a Duhului care nu este luminată de cuvântul lui Dumnezeu și atunci această călăuzire este invadată de ... duhuri rele.

Deci, Cuvântul nu este împotriva Duhului Sfânt și Duhul Sfânt nu este împotriva Cuvântului. Sunt frați în aceeași familie.

Mi-a spus odată un credincios:

„Frate, eu am așa experiențe minunate cu Duhul Sfânt, că nici chiar în Biblie nu sunt! ...“ (hohote de râs)

I-am spus: „Nu se poate așa ceva. Este cu neputință! Este cu neputință! Textul Scripturii confirmă lucrarea Duhului și textul Scripturii este iluminat prin prezența Duhului Sfânt.

Vedem în text cum apostolii Domnului se întorc la ai lor și povestesc, relatează bisericii un act de persecuție. „ ... și le-au istorisit tot ce le spusese preoții cei mai de seamă și bătrânii“.

Dacă vă uitați cu atenție la versetul 23 veți vedea că totul este la plural: „li s-a dat drumul“, „s-au întors“, „au istorisit“.

Biserica primară nu era o biserică individualistă. „Creștinul individual“ nu este de fapt o învățătură a Noului Testament, ci este o invenție a creștinismului modern. Este adevărat că noi, evanghelicii, credem că suntem mântuiți prin credința personală în Isus Christos. Nu mă poate mântui preotul. Nu mă poate mântui pastorul, comitetul bisericii sau papa de la Roma. Dar, în același timp, credinciosul trăiește în Biserică. Există o expresie în teologia ortodoxă care spune că „nu există mântuire în afara Bisericii.“ Noi am putea să o corectăm, spunând: „În mod obligatoriu, cei ce sunt mântuiți formează Biserica! Este cu neputință să-ți trăiești viața creștină în afara Bisericii!“

Un creștin individualist care proclamă mesajul anti biserică, nu este de fapt un creștin! Noul Testament cuprinde viața celor mântuiți prin credința personală în Isus Christos, dar este în același timp viața celor care trăiesc în „comunitate“, în Biserică, în trupul lui Christos. În trupul acesta al cărui Cap este Christosul în slavă!

„După ce li s-a dat drumul, ei s-au dus la ai lor și le-au istorisit tot ce le spusese preoții cei mai de seamă și bătrânii.“ Este foarte interesant, dacă ne-am uita mai cu băgare de seamă la acest cuvânt. Petru și Ioan sunt trași la răspundere pentru o minune făcută în Numele Domnului nostru Isus Christos, sunt

anchetați, sunt persecutați, dar persecuția aceasta se întâmplă de fapt după ce se pogoară Duhul Sfânt. Vedem de aici că o experiență bogată cu Duhul Sfânt nu înseamnă că ești lipsit de persecuție sau de greutate. Duhul Sfânt nu este o putere pe care s-o putem manipula. Conflictul nostru cu unii frați charismatici nu constă în faptul că noi nu cunoaștem Duhul Sfânt, ci că în limbajul și concepția unor astfel de frați charismatici Duhul Sfânt a ajuns să fie manipulat, a ajuns să fie manevrat. Trebuie s-o spunem foarte clar și răspicat: atitudinea de viață în care Dumnezeu este manipulat nu este religie, ci este magie ... și am văzut, de pildă, oameni care poruncesc Duhului Sfânt, care sunt obraznici cu duhurile rele, care poruncesc duhurilor rele. Însă cel chemat în lucrarea lui Dumnezeu trebuie să dea dovadă de smerenie. Există așa numitul „serviciu de exorcism“. Oameni care se joacă cu Dumnezeu, care cred că Dumnezeu este un fel de jucărie pe care o pot manevra ei. Astfel de oameni se plasează pe ei înșiși nu în domeniul religiei, ci în acela al magiei.

În magie, oamenii Îl manipulează pe Dumnezeu. În religie, chiar de multe ori în religiile necreștine, în religiile monoteiste, așa de puțin cum știu oamenii, ei nu-l manipulează pe Dumnezeu, ci se pleacă înaintea lui Dumnezeu, i se închină și promit să Îl asculte. Să avem grijă să nu confundăm religia creștină cu magia.

Dar să revenim la textul pe care l-am citit, și anume, la faptul că dacă ai avut o revărsare a Duhului Sfânt peste viața ta asta nu înseamnă că vei fi scutit de persecuție și de greutate. Poate că unul din cele mai grele și mai curioase texte din Noul Testament este acela care relatează că Domnul Isus Christos, după botezul Său în Iordan, la care s-a produs o revărsare a Duhului Sfânt, o manifestare glorioasă a Sfintei Trinități, a fost dus de Duhul Sfânt în pustie. Textul relatează și despre motivul pe care l-a avut Duhul Sfânt în această ducere în pustie: „Ca să fie ispitit de diavolul“. Umplerea cu Duhul Sfânt ne pune într-o poziție de adversitate cu puterile ostile lui Dumnezeu și este normal ca ele să se dezlănțuie asupra noastră cu toată dușmănia.

Mai departe, textul din Faptele Apostolilor ne arată felul în care s-au adresat apostolii către Dumnezeu: „Stăpâne Doamne, care ai făcut cerul, pământul, marea și tot ce este în ele!“

Vedem în al doilea rând cum această rugăciune, pe lângă faptul că scoate în evidență unitatea credincioșilor în Biserică, proclamă dreptul de „Stăpân“ pe care-L are Dumnezeu! Este foarte interesant, este foarte curios! Contextul ni-i prezintă ca pe niște oameni care sunt persecutați, care n-au putere, sunt

obligați să plece din loc în loc, sunt supuși persecuției și totuși ... ei Îl numesc pe Dumnezeu „Stăpân“!

Puteau să-L tragă la socoteală și să spună: „Dacă ești Stăpân, de ce lași să ni se întâmple toate aceste lucruri? Nu suntem noi ai Tăi? De ce-i lași pe dușmanii Tăi să ne persecute? De ce le îngădui să fie așa de obraznici și îndrăzneți?“

În rugăciunea lor însă, ei Îi recunosc lui Dumnezeu dreptul de „preferat“ al creației: „Stăpâne care ai făcut marea, pământul și tot ce este în ele“.

Frați și surori, am spus de multe ori, Dumnezeu n-a creat lumea pentru că „avea nevoie“ de ea! El stătea tot așa de bine și fără ea. Dumnezeu n-are „nevoie“! Marele miracol nu stă de fapt în faptul că Dumnezeu a creat lumea din nimic, „ex nihilo“, ci în faptul că ... a creat-o. A făcut acest lucru din libertate, nu din necesitate. Și-am putea spune că a creat-o ca să-I facă probleme! Și încă ce probleme!

Totuși, Dumnezeu este Stăpânul acestei lumi! Dumnezeu a creat o lume care este împotriva Lui! Și Dumnezeu a creat o lume în care L-a trimis să se întrupeze pe Fiul Lui, pentru ca lumea aceasta să-L respingă, să-L pună pe cruce și prin acest act criminal neînțeles de mințea omenească să ne ofere un „Răscumpărător“! După părerea mea, teologia nu este așa de mult o știință a răspunsurilor, ci o știință a întrebărilor, a tainelor! Într-o lume ca aceasta în care ne aflăm noi acum, în care Dumnezeu și tot ce este al Lui suferă, apostolii proclamă „stăpânirea“ lui Dumnezeu și dreptul Lui de proprietate ca și Creator al ei. Lumea nu există în virtutea unei necesități absolute ... ea poate la fel de bine să dispară. Ea este, dar nu este necesar să fie! Asta este marea minune: că Dumnezeu a creat o lume de care n-avea nevoie, o lume care l-a făcut probleme și a creat o lume pe care vrea să o răscumpere, s-o mântuiască.

O altă doctrină despre care ne vorbește textul nostru se găsește în versetul 25: „Tu ai zis prin Duhul Sfânt, prin gura părintelui nostru David, robul Tău ...“. În rugăciunea aceasta a bisericii primitive, credincioșii proclamă că Biblia, atât cât o aveau ei atunci la dispoziție, este Cuvântul lui Dumnezeu! Vă rog să observați aici ierarhia: „Tu“, adică Dumnezeu, „ai zis prin Duhul Sfânt, prin gura părintelui nostru David.“ Și apoi citează un citat din Vechiul Testament, din cartea Psalmilor. Biserica primară recunoaște autenticitatea Vechiului Testament ca și Cuvânt al lui Dumnezeu. Aceasta se face prin expresia: „Tu ai zis“!

Acest verset mai are și o altă informație pentru noi: Dumnezeu vorbește prin oameni! „Tu ai zis prin gura părintelui nostru David“. Creatorul lumii din versetul 24 devine în versetul

25 „revelatorul“ care se mărturisește pe Sine prin oameni. Creația este frumoasă, „cerurile spun slava lui Dumnezeu.“ Structura unui atom ne arată înțelepciunea lui Dumnezeu. Un atom de uraniu are 92 de electroni care se învârtesc în ordine fără polițiști, fără legi de circulație și așa mai departe. Dumnezeu care a creat lumea aceasta, cosmosul acesta atât de complicat este și Autorul Sfințelor Scripturi. Dumnezeu se revelează prin Duhul Sfânt care a inspirat un instrument uman să scrie.

Mai departe se vorbește depre altceva: „Pentru ce cugetă noroadele lucruri deșerte? Împărații pământului s-au răscolat, și domnitorii s-au unit împotriva Domnului și împotriva Unsului Său“. O caracteristică a împotrivirii oamenilor față de Dumnezeu este că ea se manifestă cu precădere față de lucrarea lui Dumnezeu prin Isus Christos. Asta îi caracterizează aproape pe toți oamenii. Și în America, de pildă, sunt oameni care în foruri politice, intelectuale, internaționale proclamă numele lui Dumnezeu. Asta este încă acceptat. Dar imediat ce se ridică cineva să proclame Numele Domnului Isus Christos se naște împotrivirea și revolta! Există clar o repulsie. o împotrivire a oamenilor față de lucrarea făcută de Isus Christos. Există o ură bine organizată. Există niște oameni care calcă în picioare sângele Legământului. Trăim într-o lume care este revoltată împotriva lui Dumnezeu și împotriva Unsului Său. Biserica primară recunoaște lucrul acesta. Dar cum să trăim într-o lume creată de Dumnezeu , și revoltată acum împotriva lui Dumnezeu? Se poate trăi în locul acesta? Găsim noi un element care să ne mângâie? Altfel înseamnă că noi trăim o tragedie, dacă Dumnezeu a creat o lume și lumea este împotriva Lui, unde va ajunge lumea?

Să nu uităm însă un lucru: Ascultați ce scrie aici:

„În adevăr, împotriva Robului Tău celui sfânt Isus, pe care L-ai uns Tu, s-au însoțit în cetatea aceasta Irod și Pilat din Pont cu Neamurile și cu noroadele lui Israel, ...“ (Fapte 4:27)

Rugăciunea Bisericii primare recunoaște că puterea politică s-a unit cu puterea religioasă; liderii Israelului au fost împotriva lui Isus Christos și din punct de vedere moral ei sunt vinovați. Acesta nu este antisemitism! Noi îi iubim pe evrei. Problema Israelului nu este nici de teritoriu, nici de PLO, nici Arafat, ci este vorba că ei, ca popor, L-au respins pe Mântuitorul. Asta este marea problemă cu care sunt confrunțați și, de fapt, aceasta este marea problemă cu care se va confrunta orice om nemântuit care pleacă din lumea aceasta. Este marea problemă cu care trebuie să ne confruntăm toți!

Odată a fost ținută o conferință aici în Statele Unite, a unor teologi evanghelici și acolo s-a ridicat problema „substituirii“.

Cum este omul mântuit? Rabinii evrei declară răspicat: „Nu avem nevoie de „Mijlocitor“! Să nu uitați: conflictul sfântului Pavel nu a fost așa de mult cu „Neamurile“, ci chiar cu poporul său! Ura lor a fost împotriva lui Isus Christos. Și aicea este vorba de un „miracol“. Această ură L-a pus pe Fiul lui Dumnezeu pe cruce., pentru ca noi să avem „sângele care ne mântuiește de toate păcatele“ ... Iar, dacă citiți în Romani, capitolul unsprezece, apostolul Pavel, în vreo patru, cinci versete proclamă acest adevăr curios și anume că datorită „lepădării lor“ noi am căpătat îndurare, ca și ei, la vremea cuvenită, să capete îndurare. Apostolul Pavel nu poate să meargă mai departe cu explicarea, ci se mulțumește să-L laude pe Dumnezeu. Teologia, de fapt, se înfundă în „mister“ și atunci se varsă în „doxologie“, adică există o capitulare a minții și o închinare care-L laudă pe Dumnezeu dincolo de limitele înțelegerii noastre.

Există două metode: fie să-I faci lui Dumnezeu un proces logic și să-L întrebi: „De ce așa? De ce așa? De ce așa?“ și problemele se vor complica și mai rău .... sau să îngenunchiezi și să spui: „Slavă Tatălui și Fiului și Duhului Sfânt! Dumnezeu este Stăpân, Domn și Mântuitor!“

Dar, să revenim la text ... Deși oamenii sunt răi, deși s-a întâmplat un fapt curios și anume că poporul lui Dumnezeu s-a unit cu Neamurile împotriva lui Isus Christos și L-a pus pe Fiul lui Dumnezeu pe cruce, totuși, Biserica primară înțelege și recunoaște că prin faptele lor rele, oamenii aceștia împlineau un plan al lui Dumnezeu stabilit, ales, predestinat din veșnicie.

Cum se împacă una cu alta vă rog să nu mă întrebați, căci nu știu cum să răspund ... Dar așa spune aici: „... ca să facă tot ce hotărâse mai dinaite mâna Ta și sfatul Tău.“ (Fapte 4:28). Dacă n-ar fi existat aceasta completare, totul ar fi fost trist și pesimist. Există însă această explicație și anume: adevărata problemă este că Dumnezeu hotărăște într-adevăr toate problemele, decretează toate evenimentele, rămâne bun, atot bun și atot înțelept, își realizează adeseori planul prin oamenii răi și prin păcatele lor, iar oamenii răi, pentru păcatele lor, rămân responsabili pentru tot ceea ce fac. Cum se explică aceasta? Nu știu, dar zicea odată Iosif, fiul lui Iacov: „Voi ați vrut să-mi faceți rău, dar Dumnezeu a schimbat răul în bine.“ Fraza cuprinde problema „providenței misterioase“ a lui Dumnezeu prin care El rămâne atotputernic și bun, și se folosește de oameni. Ei sunt vinovați pentru ceea ce au făcut, dar Dumnezeu rămâne în final bun și Dumnezeu rămâne drept. Oamenii sunt vinovați că L-au răstignit pe Fiul lui Dumnezeu, dar, de fapt, răstignirea era în planul veșnic al lui Dumnezeu, ca să ne dea un Mântuitor. Cum pot oamenii scăpa de

vinovăția aceasta? Îngenunchind la cruce și spunând: „Doamne, eu sunt rău, sunt păcătos, dar cer iertare de la Tine. Iartă-mă de dragul Fiului Tău, Isus Christos.“

M-am gândit uneori la problema „ispășirii“, a morții mântuitoare a Fiului lui Dumnezeu pe cruce. De fapt, când noi spunem: „Tatăl meu, mântuiește-mă de dragul sângelui lui Isus Christos“, noi spunem lucruri pe care nu le înțelegem ... „Doamne, iartă-mi păcatele de dragul celui mai mare păcat, acelei mai mari crime pe care am comis-o noi ca oameni față de Fiul Tău și față de Tine ... Eu nu pot să înțeleg ce dreptate este asta, dar știu că așa Ți-ai împlinit Tu planul Tău de mântuire. Îmi este însă deajuns că Tu, în înțelepciunea Ta misterioasă, ai făcut ca lucrurile rele pe care le săvârșesc oamenii să îplinească planul Tău! Slavit să fie Numele Tău!“

Evreii de atunci au spus: „Sângele lui să cadă asupra noastră și asupra copiilor noștri“, și ca să scape de vinovăția aceea, ei trebuie să spună astăzi aceleași cuvinte: „Sângele Lui să cadă asupra mea să mă mântuiască de toate păcatele“. Aceasta este minunea jertfei lui Isus Christos.

Mai departe, ei zic: „Și acum, Doamne, uită-te la amenințările lor, dă putere robilor Tăi să vestească Cuvântul Tău cu toată îndrăzneala.“ Ei nu-și amenință prigonitorii. De fapt, atunci nu era o perioadă de democrație ... nu puteai să scrii cuiva ca să te aperi. Lumea era o dictatură. Nu puteai să protestezi. Nu exista ONU, nu exista „Amnesty International“ ... Singura lor cale era să se roage! Noi avem astăzi și alte metode! De aceea suntem atât de slabi în rugăciune! (hohote de râs)

Ceea ce este curios este că scriitorii Noului Testament nu se preocupă prea mult de dușmanii lor. Îi trec sub tăcere. Dacă citiți cartea Apocalipsei, Ioan vorbește o singură dată despre ei. Noi vorbim foarte mult: Securitatea m-a anchetat de treizeci de ori, mi-a făcut și mi-a dres, ... Toți vorbim așa. Ioan însă scrie doar un singur verset despre ei, atunci când spune că a fost exilat în insula Patmos din pricina mărturiei lui Christos. Cine l-a exilat? Cum s-a întâmplat? Ioan tace din gură. De ce? Pentru că viziunea slavei Domnului Isus Christos era așa de mare și așa de mult l-a copleșit încât a uitat de tot ceea ce i-au făcut oamenii. Ce fac oamenii nu este important. Important este ceea ce Dumnezeu face! Cu noi, pentru noi și pentru slava Lui.

„Și-acum, Doamne, uită-te la amenințările lor, dă putere robilor Tăi să vestească Cuvântul Tău cu toată îndrăzneala și întinde-ți mâna, ca să se facă tămăduiri, minuni și semne prin Numele Robului Tău celui sfânt, Isus“ (Fapte 4:30-31).

Isus Christos era în slavă, era viu. El a înviat. Perioada cea mai curioasă din viața Domnului Isus Christos a fost cea dintre înviere și înălțare. Textul biblic ne vorbește foarte puțin despre ea. Este o perioadă foarte interesantă. Mântuitorul i s-ar fi putut arăta lui Caiafa și să-i spună: „Uite, am înviat!“ Putea să facă o „apologetică vie“. Chiar și aceea făcută față de ucenicii Lui pare atât de slabă ... le arată mâinile și picioarele Lui . Folosește o predică foarte scurtă. Pentru una ca aceea aș cădea la examen la facultatea de teologie de la București. Le spune: „Pace vouă!“ Asta-i apologetică ? El nu vorbește de Iuda, de Pilat, de Irod, nu vorbește absolut nimic ... , ci intră într-o perioadă foarte „stranie“.

De multe ori, oamenii lui Dumnezeu au mentalități foarte stranii. Nu vorbesc despre dușmanii lor sau chiar îi binecuvintează pe prigonitorii lor. Se roagă pentru ei. Îmi aduc aminte că Richard Wurmbrand a publicat odată o știre despre un anumit ministru KGB care îi persecuta pe creștinii din Uniunea Sovietică. Noi ne-am fi așteptat ca el să ne îndemne să facem un apel pentru destituirea lui, dar fratele Richard a scris doar atât: „Rugați-vă pentru el.“

Credinciosul are o anumită logică a lui pentru că trăiește într-o anumită lume a lui. Se spunea, în timpul comunismului, că noi suntem niște fanatici. Orice om este într-un anumit fel „fanatic“. Ei erau comuniști „fanatici“. Orice om trăiește într-un univers al lui. Un matematician trăiește într-o lume a numerelor. Alții trăiesc în lumea mașinilor. Și credinciosul; trăiește într-un univers al lui. Cel care nu face asta se programează singur pentru dezastru. Se condamnă să fie strivit de lumea celorlalți în care este silit să trăiască. Un artist trăiește într-o lume a lui. Și noi trebuie să ne construim o lume a convingerilor noastre. Trebuie să trăim în lumea lui Isus Christos. Trebuie să considerăm că am fost înviați cu El și că am fost așezați deja să trăim în locurile cerești împreună cu Christos. Universul acesta pe care-l clădim prin informațiile Scripturii este real. El vorbește despre Isus Christos care se unește cu Biserica și formează un trup mistic, trupul Lui. Noi trebuie să ne transmutm în acest univers christic. Altfel suntem expuși la lumea de afară.

Dacă te doare o măsea și te gândești tot timpul la ea, nu mai poți de durere. Dar dacă te gândești la o problemă de matematică, durerea de măsea a dispărut ... (hohote de râs), după cum o mică nenorocire dispare printr-o mare nenorocire. De pildă, dacă în momentul acesta am dureri de cap și primesc vestea că moștenesc un milion de dolari, nu mă mai doare capul. (hohote de râs) ... Păi, noi am moștenit mai mult decât un milion de dolari,



am moștenit Împărăția lui Dumnezeu! De ce să mă mai gândesc la toate problemele mele ?

Orice credincios trebuie să-și aibe un univers specific, real, în care să trăiască. Cine nu trăiește în universul lui Christos este un om nenorocit. Când eram student, am citit într-un manual de estetică a lui Tudor Vianu ceva despre un pictor francez, Perot, care picta numai peisaje, numai copaci. Fiecare pictor are o manie, *Ăsta picta copaci*. Un prieten l-a dus la o pădure de lângă Paris și i-a spus: „Ce vezi?” El a răspuns: „Copaci”. Prietenul l-a contrazis și i-a spus: „Ba nu, eu văd numai pânze de Perot!” Tot așa un credincios pasionat de Biserică vede peste tot numai sfinți. El îi vede pe toți sfinți. De multe ori eu mă duc la Biserică și mă uit la oameni: *ăla face așa, ăla face așa ...* , dar cine m-a pus pe mine să-i judec pe „ăia”? Eu trebuie să trăiesc în lumea pe care mi-o descrie Duhul Sfânt în Cuvântul lui Dumnezeu. Cine nu are această lume este un om nenorocit.

Ultimul apel din rugăciunea aceasta a Bisericii primare este la o intervenție divină: „Și întindeți mâna ...”

Vedem cum Duhul Sfânt îi călăuzește în rugăciune și ei cer ca să se facă aceste minuni și semne pentru ca Numele lui Isus Christos să fie proslăvit. Cartea Apocalipsei Îl numește pe Domnul Isus Christos, „Împăratul împăraților și Domnul domnilor”. El este de fapt regele „de drept” al întregii omeniri. Eu cred în sensul adevărat al cuvântului. Nu am o concepție medievală, ci biblică. Cred că toți președinții, regii, liderii de orice nuanță politică primesc puterea de la Isus Christos. Acest Împărat al împăraților nu se schimbă, nu mai moare. A fost odată omorât, dar a înviat și acum este viu în vecii vecilor. El nu vine la guvernare prin vot, nu guvernează în virtutea unei Constituții, și așa mai departe, ci este „Domn al domnilor” și „Rege al regilor”! (Aleluia!) El dispune când puternicii lumii sunt aduși pe scena istoriei și când sunt înlăturați. Apostolii cer aici ca în Numele lui Isus să se facă multe minuni „în Numele Robului Tău celui sfânt, Isus”, Cel care a fost răstignit, Cel care a înviat, Cel care a făcut ispășire pe cruce pentru păcatele noastre, Cel ce este „substituitul nostru înaintea lui Dumnezeu, Cel ce este Reprezentantul nostru, Cel ce este Capul Bisericii, Cel ce este Marele Preot care a intrat în Sfânta Sfințelor o dată pentru totdeauna, nu cu sânge de animale, ci cu însuși sângele Său, obținând pentru cei ce-L iubesc, prin Duhul Sfânt, o mântuire veșnică. (Amin! Aleluia!)

Și ultimul lucru pe care vreau să vi-l spun este învățătura din versetul 31: „După ce s-au rugat ei, s-a cutremurat locul unde erau adunați, toți s-au umplut de Duhul Sfânt, și vesteau Cuvântul lui Dumnezeu cu îndrăzneală”. Biblia proclamă prin

aceste text că există mai multe umpleri cu Duhul Sfânt. După câte înțeleg eu din Scriptură, orice credincios are Duhul Sfânt, dar nu orice credincios are o plinătate a Duhului Sfânt. Toți îl avem, căci „cine n-are Duhul Sfânt nu este a lui Christos“. „Duhul nostru mărturisește împreună cu Duhul lui Dumnezeu că suntem copii ai lui Dumnezeu“ spune Biblia. Toți avem Duhul Sfânt! Dar poate că nu avem puterea Duhului Sfânt ca să fim echipați pentru o anumită lucrare. Și rugăciunea aceasta este atât de puternică, încât Biblia spune că „după ce s-au rugat ei s-a cutremurat locul unde erau adunați“.

De multe ori mă rog singur sau cu soția mea și-mi zic: „Măi, dar ce superficial ne-am rugat ...“ Soția mea se roagă mai bine ca mine uneori, dar se întâmplă că ne rugăm și să spunem doar: „Doamne, te rugăm să fi cu noi, să ne ajuți la servicii, etc. etc.“ știți dumneavoastră din experiență, nu trebuie să vă mai spun eu ... Nu acesta este tipul de rugăciune care cutremură, care se suie la Dumnezeu.

De pildă, citim în cartea Exodului că evreii, fiind exploatați timp de 400 de ani în Egipt au strigat către Dumnezeu și strigătele lor au fost așa de puternice că Dumnezeu recunoaște: „au ajuns până la Mine“.

Corneliu s-a rugat lui Dumnezeu și rugăciunea a ajuns până la El. Există rugăciuni care cutremură pământul și reușesc să traverseze cerul ajungând până la tronul lui Dumnezeu din cer.

Ar mai fi un lucru, dar nu mai am timp acum ... Cred că s-ar putea contrui o teorie a revoluțiilor sociale. Eu cred că revoluțiile sociale, fără să vreau acum să intru în politică sau în probleme omenești, sunt provocate de rugăciunile sfinților, exploatați, prizoniți, care s-au suit la Dumnezeu. Ani de zile, sute de ani, oameni exploatați, iobași, nenorociți, au protestat, s-au rugat, au plâns așa cum au știut ei, s-au rugat la Dumnezeu ... și parcă Dumnezue nu i-a ascultat. Dar a venit o dată o revoluție care a călcat în picioare și i-a zdrobit pe toți exploatorii, pe toți dictatorii, pe toți nemiloșii, pe toți cei ce sugeau sângele poporului. Aceea n-a fost la întâmplare. A fost o împlinire a rugăciunilor.

Vă rog să nu vă duceți la nici o universitate, că nu scrie nimic în cărțile lor despre această teorie! Nu scrie ... și oamenii de astăzi, lumea academică o respinge, dar noi nu suntem lumea academică, ci suntem poporul lui Dumnezeu!

Aș vrea să vă dau numai două texte care arată că rugăciunile sfinților au mare putere și cred, subiectul acesta nu este destul de dezvoltat, că aceste rugăciuni ale oamenilor lui Dumnezeu, ale oamenilor împilați, se suie la Dumnezeu și provoacă o criză, o

revoluție ... în care oamenii răi sunt scoși afară, sunt nimicți și Dumnezeu ridică o altă clasă, face o altă societate. Revoluțiile sociale, cred eu, sunt rezultatul strigătelor oamenilor săraci și sărmani, care sute de ani au fost exploatați și chinuiți de aceia care au primit puterea de la Domnul domnilor și Împăratul împăraților și nu și-au făcut datoria bine.

Un text este din Apocalipsa 8:3-5:

„Apoi a venit un alt înger, care s-a oprit în fața altarului, cu o cădelniță de aur. I s-a dat tămâie multă, ca s-o aducă, împreună cu rugăciunile tuturor sfinților, pe altarul de aur, care este înaintea scaunului de domnie. Fumul și tămâia s-a ridicat din mâna îngerului înaintea lui Dumnezeu, împreună cu rugăciunile sfinților. Apoi îngerul a luat cădelnița, a umplut-o cu focul de pe altar, și l-a aruncat pe pământ. Și s-au stârnit tunete, glasuri, fulgere și un cutremur de pământ“.

Iată ce poate să facă rugăciunea! Ne rugăm noi așa? Am avut și eu, aș putea spune, anumite clipe de rugăciune în intimitate cu Dumnezeu. Într-o astfel de intimitate cu Dumnezeu poți să ridici mâinile, poți să bați din palme, poți să te arunci cu fața la pământ, poți să strigi, poți să cânti. Dacă ști să ai astfel de clipe împreună cu Dumnezeu poți să ieși biruitor în lupta cu puterile întunerecului. Odată am fost la fratele Richard Wurmbrand acasă și am rămas peste noapte acolo. În timpul nopții am fost surprins să aud vorbe din camera dânsului. Dimineața l-am întrebat despre ce fusese vorba. „Păi“, zice, „ am citit din Cântarea Cântărilor în limba ebraică, m-am rugat, am cântat ...“

Dacă n-avem comuniune cu Dumnezeu și nu vorbim cu Dumnezeu nu putem să-i rezistăm acestei lumi.

Cel de al doilea text care arată că rugăciunea fierbinte poate să schimbe lumea și poate chiar să aducă o revoluție socială, pentru că de fapt, Isus Christos este Regele regilor și Împăratul Împăraților, o găsim în epistola lui Iacov:

„Ascultați acum voi, bogaților! Plângeți și tânguiți-vă, din pricina nenorocirilor care au să vină peste voi. Bogățiile voastre au putrezit, și hainele voastre sunt roase de molii. Aurul și argintul vostru au ruginit; și rugina lor va fi o dovadă împotriva voastră: ca focul are să vă mănânce carnea! V-ați strâns comori în zilele din urmă! Iată că plata lucrătorilor, care v-au secerat câmpiile, și pe care le-ați oprit-o prin înșelăciune, strigă! Și strigătele secerătorilor au ajuns la urechile Domnului oștirilor“ (Iacov 5:1-5).

În lumea de azi, distanță dintre cei bogați și cei săraci este din ce în ce mai mare. Unii oameni devin din ce în ce mai săraci, în timp ce alții devin din ce în ce mai bogați.

Poate că predica mea a fost „grea“ în seara aceasta. Am vrut însă să vă arăt cât de bogată era teologia aceasta a Bisericii primare. A fost, într-un fel, o teologie „intuitivă“, bazată pe experiență și pe Cuvântul lui Dumnezeu. Fie ca și noi să fim cu adevărat credincioși ca și Biserica primară și să ne rugăm Domnului. Biserica primară nu era așa de echipată ca noi, dar avea mai multă putere. Petru, la un moment dat, având de-a face cu niște credincioși care au mințit, a avut atâta putere încât i-a omorât. Nu știu dacă Biserica contemporană are această chemare, ... dar vreau să spun că modelul nostru trebuie să fie Biserica primară care trăia în comuniune cu Domnul ei, Îl aștepta pe Domnul ei, care era călăuzită cu Duhul Sfânt și care trăia în așa fel încât să fie o mărturie în lumea de atunci.

Se spune că lumea de azi trăiește în pluralism. Și atunci, lumea trăia tot în pluralism. Comunitatea creștină era o minoritate. N-avea. radio, n-avea telefon, n-avea nimic din aceste lucruri pe care le avem noi astăzi. Și totuși, au fost plini de putere pentru că s-au bazat pe Domnul lor, pe Isus Christos, care era Capul lor, Mântuitorul lor și ... este și al nostru. El nu s-a schimbat, este la fel, ieri, azi și în veci. Amin!



## 86. Vladimir Pahomi

Pe vremea copilăriei mele, tata obișnuia să desfacă câte un ceas deșteptător și, din arcul mășinării, să-i facă mamei mele un fel de margine la pălăria care trebuia să-i stea pe cap. Cred că ceasul de masă folosit pentru această „extracție“ se numea „CFR“.

Căutând să-l imit pe tata, m-am apucat și eu, copilărește, să mă joc cu măruntaiele ceasului. Așa am descoperit că măsurarea timpului se face prin mișcarea diferitelor „roțițe“. Una este purtătoarea limbi care arată orele, alta este purtătoarea limbii care arată minutele, altele reglează aratătorul soneriei, iar altele, mai mici sunt roțițe de legătură care transmit mișcarea între roțițele mai mari. Ori de câte ori am încercat să pun ceasul la loc, mi-au rămas mereu câteva roțițe ... în plus. Am constatat însă că fără ele ... ceasul nu merge! Chiar și cele mai mici roțițe sunt strict necesare pentru buna funcționare a ceasului.

Vladimir Pahomi nu este un nume foarte cunoscut pentru majoritatea creștinilor români. El a funcționat ca una din acele „roțițe mici“, fără care nu se poate face mișcarea „roțițelor mai mari“ din ceasornicul cel mare și important al „deșteptărilor“ religioase.

De când îl cunosc, Vladimir a stat în preajma oamenilor din prima linie. Mereu la dispoziție, mereu gata de plecat la drum, mereu gata de risc și de osteneală.

- „Taloș, ne trebuie cineva să ne ducă cu mașina!“

- „Lasă că-l chem pe Vladimir.“

- „Ne trebuie cineva să fugă după Pavel Nicolescu!“

- „Lasă că-l trimit eu pe Pahomi.“

- „L-a luat iar pe Popescu la anchetă. Trebuie să anunțăm în Biserică.“

- „Lasă că anunță Vladimir.“

- „Trebuie cineva să țină ora de rugăciune!“

- „O s-o țină Vladimir.“

- Frate Țon, trebuie cineva care să ridice problema aceasta delicată în adunarea generală a Comunității.“

- „Lasă că o ridică Vladimir.“

- „Cine-l duce pe Olah?“

- „Aranjăm cu Pahomi.“

- „Cine face procesul verbal? Ne trebuie un secretar de zi.“

- „Este aici Vladimir Pahomi.“

- „Unde tragi frate Gug când ajungi la Los Angeles?“

- „La Vladimir, unde să trag? La Vladimir, ca întotdeauna.“

Sărăca sora Lenuța, soția lui Vladimir! Numai ea știe ce viață a dus alături de omul acesta pus pe altar trup și suflet, mereu la dispoziția Domnului și a celor ce-L slujesc pe El.

Pe vremea când se făceau „memoriile“ către conducerea țării și către Ceaușescu, păstorii nu aveau aproape niciunul mașină. Cel care i-a dus pe toți și pe fiecare, în mai toate direcțiile pentru ca să fie la toate sfaturile de taină a fost ... Vladimir „cel fără frică.“

Dacă este adevărat că Dumnezeu îi va răsplăti fiecăruia după osteneala sa, Dumnezeu va trebui să-i dea lui Vladimir ceva în schimbul Fiatului 850 pe care l-a distrus în drumuri fără număr făcute ca vizitiu al păstorilor. Astăzi la Alexandria, mâine la cine știe ce înmormântare, poimăine la gară, ... Zile pe drumuri, nopți nedormite ...

În Los Angeles, chiar din zona în care locuiește acum familia Pahomi, s-a construit o nouă autostradă care duce exact până la aeroportul Internațional. Mai în glumă, mai în serios, prietenii au numit aceasta nouă arteră de circulație „autostrada lui Vladimir“, făcută expres pentru musafirii lui, să ajungă mai repede și mai direct de la aeroport ... la el acasă.

Judecata și răsplătirile lui Dumnezeu nu se vor face după cantitatea sau specificul slujirii făcute, ci după calitatea ei și, mai

ales, după credincioșie. „Mulți dintre cei dintâi vor fi cei de pe urmă, și mulți dintre cei de pe urmă vor fi cei dintâi.”

Dea Dumnezeu ca „în ziua aceea”, să fim cât mai mulți dintre “cei din față.”



## 87. Sarah Branzai

Am auzit pe cineva spunând: „Copiii de azi cresc mai mari și mai repede, dar unii nu ajung niciodată la ... maturitate.” Știam că deși ești copil doar o dată în viață, imatur poți rămâne ... toată viața. Nimeni nu crește dacă îngăduie mereu altora să hotărască în locul lui. Toți cei care cresc în casele noastre trebuie să ajungă la vârsta la care pot începe să trăiască pe propriile lor picioare. A fi matur înseamnă a fi în stare să-ți faci datoria, fie că ești supravegheat sau nu; înseamnă să fii în stare să termini ceea ce ai început, să poți purta bani în buzunar fără să simți imediat nevoia să-i cheltuești și mai înseamnă să poți suporta o nedreptate fără să încerci să-ți faci singur dreptate. Maturitatea creștină presupune o acceptare a existenței lui Dumnezeu și a totalei noastre dependențe de ajutorul divin.

În pragul vârstei de paisprezece ani, tinerii evrei devin „bar mitva” (fiu al Legii). Evenimentul marchează clipa în care un suflet devine direct răspunzător înaintea lui Dumnezeu și suficient de matur pentru a fi integrat în mulțimea închinătorilor de la Templu. Prin vara lui 1999, eram împreună cu tatăl meu, cu Aurel Popescu, Nelu Gug și încă alți câțiva români la Ierusalim. Întâmplarea a făcut ca tocmai în ziua aceea, un grup de tineri evrei să fie declarați „bar mițva.” Strigătele mamelor cocoțate pe gardul care despărțea curtea bărbaților de curtea femeilor, bomboanele aruncate peste capetele participanților, îmbinarea aceea de tineri imberbi și bătrâni bărboși umplea locul din fața celebrului „zid al plângerii” cu bucuria unui festival multicolor. Unul dintre părinți, pătruns de entuziasmul clipei, își purta fiul pe umeri, lăsându-se călărit de bună voie pentru ultima oară de fătul adus acum să treacă pragul maturității. Îmbrobodit în șal (talil) și înfășurat în filacterii, copilul bătea la porțile lumii spirituale printr-o scurtă lectură din sulul Torei. Cei din jur îl ascultau bucuroși și-l priveau cu aprobare.

Cam așa ceva voi face și eu acum, cu entuziasmul comun tatălui din lumea amintirilor. Pe umerii mei imaginari, voi aduce înaintea voastră chipul fetei mele de patrusprezece ani în clipa

când am observat surprins trecerea ei în lumea celor suficient de maturi ca să aibă o relație personală cu dumnezeirea.

Întâmplarea s-a petrecut în vara anului 2002. Ocazia a fost participarea noastră la tabăra tineretului baptist de la Colorado. Ca să ne răsplătească pentru efortul de a veni printre ei, tinerii au hotărât ca să fim cazați la un motel din apropierea rusticei tabere. Seara, ne întorceam în camera de hotel și, din obișnuință conectam computerul portabil la Internet pentru a-mi verifica corespondența. În fiecare seară, încercările mele erau îndelungate și lipsite de reușită. Serverul local era insuficient pentru numărul solicitanților. De obicei, după 15 - 20 de minute mă lăsam bătut și îi lăsam computerul fetei mele, Sarah. De fiecare dată, ea intra „on line“ de parcă avea o parolă magică, iar eu mă învârteam în așternut plin de invidie. După câteva astfel de seri, am auzit-o pe Sarah șoptindu-i soției mele: „Ști de ce eu reușesc de fiecare dată să mă conectez la Internet și tata nu ? Pentru că, de fiecare dată, eu mă rog înainte de a încerca conexiția. Dumnezeu mă aude și mă ajută!“

Mărturisesc că am trăit sentimente complexe și cumva diametral opuse. Pe de o parte m-am simțit vinovat și umilit în postura mea de tată și de păstor „cu experiență.“ Copilul meu avea mai multă competență să vorbească tinerilor din tabără despre viața de rugăciune .... Pe de altă parte, m-am bucurat până în adâncurile ființei să primesc pentru prima dată semnul că fata mea a trecut pragul educației permise de la părinți spre lumea experiențelor personale cu Dumnezeu cel viu. N-au fost chiote ca în curtea Templului de la Ierusalim, n-au fost bomboane aruncate ca niște artificii în aer, dar a fost bucuria unui părinte care-și vedea copilul devenind sub ochii lui „bar mitva“, o persoană cu responsabilități și drepturi personale în lumea adevăraților închinători prin duh și prin adevăr.



## **88. Dumitru Ionică**

Mi-a fost dăruit de Dumnezeu ca frate în zile fierbinți. Securitatea înconjurase casa noastră din cartierul „Apărătorii Patriei“ și arestase și amendase în dreapta și-n stânga. Urmarea a fost că în loc să fiu ales în funcția de secretar al organizației tineretului comunist, așa cum se plănuiise, am fost „pus în discuție“ și propus pentru disciplinare sau excludere.

În ziua „marei ședințe“, colegii mei au fost, pe tăcute, de partea mea. Nici unul însă nu a venit la mine mai bucuros ca

acest Ionică Dumitru, cu doi ani mai mare decât mine, coleg de clasă cu fratele meu. Mi-a cerut să-i povestesc mai mult despre „crediță” și despre viața împreună cu Christos. Era „creștin ortodox” prin tradiția părinților, dar încă nu văzuse pe nimeni gata să sufere pentru Isus.

Cu timpul, prietenia aceasta a lui Ionică s-a adâncit și el mi-a ținut loc de alinare când mă apuca tristețea din cauza lui Emil, fratele meu care nu-mi împărtășea în nici un fel convingerile. Iată o poezie scrisă în asemenea clipe de durere:

## *Chin de frate*

Nu simți depărtarea cum cască-ntre noi  
Prăpastia ne-mângâierii ?  
Deși îmi ești frate, frăția-ntre noi  
Seca-va în ceasu-nhumării.

Pe veci nu mă ai și pe veci nu te am,  
În lumi diferite ne ducem.  
Lumină, iubire e patria mea.  
A ta e pieire în suflet.

Vai, frate, nu simți depărtarea furând  
Căldura trăirii-mpreună ?  
Te-ntoarce din drum, căci altfel curând  
Te-a-nghite a nopții genună.

Frăția trupească e-un chin ce mi-l dai  
Cât timp lui Christos nu te dai.

Biblia spune: „Cine își face mulți prieteni, îi face spre nenorocirea lui, dar este un prieten care ține mai mult la tine decât un frate” (Prov. 18:24).





## 89. Dumitru Ionică

Cu timpul, drumurile noastre s-au despărțit: eu am plecat în America, el a rămas în București. Am continuat însă să ne scriem și am întreținut o prietenie întinsă peste țări și mări. Richard Wurmbrand obișnuia să spună: „Timpul și distanța pot stinge iubirile mici, dar le fac să crească pe cele mari.” Prietenia mea cu Ionică m-a îmbogățit mult. Se spune că iubind pe cineva, l-ai luat în sufletul tău, fără ca el să piardă ceva. Ionică a fost cu mine în toate zilele mele americane.

L-am revăzut „în trup” prin 1989, cu puține luni înainte de Revoluție, când, în isteria generală, din vigență proletară, simpla mea vizită ca prieten venit din occident a făcut să fie chemat și anchetat la Securitate.

Am revenit după fierbintele Decembrie 1989 împreună cu câteva tiruri pline de ajutoare. L-am găsit la fel de plin de dragoste ca întotdeauna și l-am luat împreună cu soția să ne facă o vizită în Los Angeles. S-a integrat foarte repede în mijlocul credincioșilor din biserica noastră. A devenit un „frate” prin botez și a întregit cercul prietenilor cu care-mi petrec vremelnicia pe coasta de vest a Americii. Deși provenim din familii diferite, suntem „frați” prin aceeași credință în Dumnezeu și prin aceeași umblare alături de Christos. La fel mă simțisem și eu în mijlocul creștinilor după evanghelie din Pașcani. Foarte departe de familia de la București, și mai ales de fratele meu care stăruia încăpățânat să nu-L primească pe Christos, am scris atunci un sonet:

### *Tainica frăție*

Cu cel ce frate mi-i în stări,  
N-am taine, taina-i să sporească;  
Cu-acel străin, n-am cunoscut,  
N-am gând pe care să-l citească.

De nu ni-i calea la-mândoi  
Cărarea strămtă spre Golgota,  
Nu cânt-același glas în noi,  
Nu plânge-aceeași strună nota.

Cu-acel rătăcitor, „străin“,  
Acasă sunt, cu cel „de-acasă“  
Și ne-mpărțim ca pe-un tain  
Și gândul spus și șoapta-ntoarsă.

Eu vorbe n-am cu cel limbut,  
De „mut“ sunt lesne priceput.

Nu degeaba se spune că un prieten este o persoană cu care poți să ... taci confortabil. Toți oamenii te aud când vorbești; prietenii însă înțeleg ce spui, iar cei mai buni prieteni sunt cei care pricep și ceea ce n-ai spus în cuvinte.



## 90. Emiluță Dumitru

S-a născut ca „dar“ venit la vârsta matură, când Roxana și Daniel, sora și fratele lui, ajunseseră deja spre 13 și, respectiv, 16 ani. Familia lui era proaspăt venită în America. Părinții lui, Ionică și Tita Dumitru l-au simțit crescând între ei ca pe o promisiune de gingășie la vârsta înaintată. Pruncul a fost însă să fie altceva, o mare încercare a credinței și o continuă sursă pentru motivația de a alerga la Domnul pentru putere și speranță. Copilul acesta „s-a grăbit“ să se nască. A venit pe lume în 26 Aprilie 1984, la numai douăzeci și patru de săptămâni (cinci luni și jumătate), în greutate, dacă o putem numi așa, de numai un kilogram și o sută șazeci de grame. Iar „lung“ a fost de numai 39 de cm.

Botezați de curând, părinții au căutat pentru el un nume cu semnificație și i-au zis: Emanuel, care talmăcit înseamnă „Dumnezeu este cu noi“. Noi i-am zis însă „Emiluță“, din cauza dimensiunilor liliputane și a dragostei uriașe pe care a trezit-o în noi.

„Emiluță“ a devenit imediat copilul tuturor, fiul bisericii, „copilul minune“. Ne-am năpustit să-l vedem la „incubatorul“ spitalului, unde era considerat caz critic la secția ICU (Intensive Care Unit). Privit prin geamul care ne despărțea, copilul acesta trezea în noi un amestec ciudat de trăiri contradictorii. Ne năpădeau rând pe rând și câteodată concomitent bucuria și lacrimile milei, optimismul și teama de viitor, încrederea în Dumnezeu și bănuiala tragică ce presupunea un sfârșit prematur. Tehnica cea mai modernă era asociată cu rugăciunea străveche și fierbinte a tuturor.

Cel mai intens, aceste trăiri au fost simțite de Dinu Dobrea, un alt prieten al lui Ionică. Suflet ales, apropiat mereu celor aflați în suferință, Dinu l-a vegheat cel mai mult și cu cel mai adânc devotament pe Emiluță. S-ar cuveni aici să spun câteva lucruri despre prietenie. Le-am găsit scrise de Ioana Pârvulescu, într-una din publicațiile românești, dar ele se potrivesc foarte bine și cu cazul nostru:

„Calitatea de îndrăgostit nu are nevoie de confirmarea persoanei iubite și nici de cea a ochiului public. Se poate iubi indefinit în taină, creiând chiar alesului/alesei impresia de politicoasă indiferență.

Prietenia se află însă la polul opus: fără *reciprocitate* e vorbă goală și fală ușoară. Ea dăinuie exact atât cât cei în cauză se recunosc unul pe altul drept prieteni.

Spre deosebire de dragoste, care poate înflori la bine, dar dă adesea îndărăt la greu, dacă nu cumva dispare cu totul, sentimentul de prietenie crește proporțional cu necazurile unuia dintre prieteni. Într-un fel, această legătură de sânge spiritual e mult mai tare decât cea de sânge propriu-zisă, numită rudenie.

Că prietenia se manifestă la greu ar putea să pară o trăsătură în favoarea ei. Proverbul cu prietenul care „la nevoie” se cunoaște constățește această aparență.

De la lozinca iubitorilor de „adevăr”, *Amicus Plato sed magis amica veritas* pusă în circulație de Ammonius Saccas în *Viața lui Aristotel* și numai parțial justificată de un fragment din *Etica nicomachică*, cei care-și fac un țel din a-și critica prietenii - și la bine și la rău - nu mai au nevoie de alte argumente. Nu este deloc sigur că misiunea prieteniei este critica „în numele adevărului”. Prietenia ar trebui să aibă încredere că, mai devreme sau mai târziu prietenul va descoperi singur acest adevăr, dacă nu îl știe deja. Dacă arta sau știința au nevoie de critică *avant toute chose*, exemplele literare ne arată că arta sau știința prieteniei are nevoie și de altceva. De încredere și sprijin la bine, căci nimic nu e mai greu de îndurat decât temuta zi de după succes.“

Între Dinu și Ionică s-a născut o prietenie forțată de înalta temperatură a suferinței. Se spune că acestea sunt cele mai trainice. Prietenii sunt aceia care te întrebă: „Ce mai faci?” și doresc cu adevărat să-ți asculte răspunsul. De fapt, prietenii sunt felul în care Dumnezeu ne poartă de grijă.

Cele două familii nu s-au cunoscut în România, dar s-au apropiat, treptat, treptat, una de alta în Los Angeles, mai ales în timpul în care Draga Dobrea a ajutat familia Dumitru să

completeze actele pentru rămânerea lor în America și pentru aducerea copiilor lor din România.

Prietenia este o floare cu o creștere lentă. Fiecare prieten reprezintă o parte din inima noastră care nu s-a născut până ce n-am făcut cunoștință. A fost bine că Dinu și Ionică s-au cunoscut înainte de a avea prea mult nevoie unul de altul. Nu degeaba a spus cel care a spus: „Fă-ți prieteni mai înainte ca să ai nevoie de ei”, iar Biblia adaugă: „Prietenul adevărat iubește oricând, și în nenorocire ajunge ca un frate” (Prov. 17:17).

A venit însă ceasul durerii, când prietenii sunt puse la încercare și dovedite. I-am privit pe Dinu și Ionică, înflorind în frumusețea caracterului lor. Norul trecător a adus peste ei ploaia binefăcătoare a rodirii interioare. Marele om de stat britanic, Benjamin Disraeli a spus: „Cel mai mare lucru pe care-l poți face pentru un prieten nu este să-i dai din bogățiile tale, ci să i le scoți la iveală pe cele care sunt ascunse în el însuși.”

Privită din această lumină, prietenia este o responsabilitate, nu o oportunitate, este cimentul care ține lumea împreună.

Din cauza nașterii înainte de soroc, Emiluță a avut un sistem imun foarte slab, iar aerul poluat din Los Angeles i-a provocat tot felul de afecțiuni care l-au trimis mereu la spital. Părinții l-au vegheat mereu cu credincioșie. Uneori, l-am vegheat și noi, cu toată tăria credinței noastre. Îmi amintesc că la un moment dat a făcut o febră extrem de mare și medicii l-au așezat într-o cadă cu apă și gheață. Eram numai noi doi acolo, Dinu și cu mine. Speriat, eu am alergat să vorbesc cu asistenta. Când m-am întors, l-am găsit pe Dinu aplecat asupra copilului, dându-i cu palma valuri de apă peste căpșorul fierbinte și amestecând în apa din cădiță lacrimile din șuvoiul care i se prelingea pe obraz. Păstrez și astăzi imaginea de atunci ca pe un talisman de mare preț, ca pe o comoară de suflet.

Cine sau ce îl făcea pe acest om să plângă aplecat peste copilul altuia. „Desăvârșirea” lăuntrică? Nicidecum! Căci despre desăvârșire nu putem vorbi niciunul ... Nu degeaba se spune că atunci când cineva a ajuns să se cunoască bine pe sine nu se mai miră de ce are așa de puțini prieteni.

Întreb eu: Se poate cumpăra o astfel de legătură cu bani? Niciodată! Dacă poți cumpăra prietenia cuiva, nu se merită!

Până la urmă, poluarea din Los Angeles și sfatul medicilor l-au convins pe Ionică să-și strămute familia la Portland, Oregon, în țara ploilor, a brazilor și a aerului curat. A păstrat însă legătura cu Dinu și s-au vizitat ori de câte ori dorința le-a făcut posibilă o întâlnire. Păstrez în mine convingerea că și Ionică și Dinu sunt

astăzi mai frumoși din cauza prieteniei care-i leagă. Unii oameni vin și pleacă repede din viața noastră, alții stau o vreme, punându-și amprenta pe inima noastră. După plecarea lor, nu vom mai fi niciodată aceiași.



## 91. Ioan Alexandru

Eu nu sunt poet. Sunt doar ... român, iar despre român se spune că este îmbolnăvit de poezie chiar de la nașterea lui. Pe Ioan Alexandru l-am cunoscut la prelegerile pe care le ținea la Universitate. Acolo și atunci, poezia din vinele lui ne-a legănat trăirea și simțirile. Printr-un fel de rezonanță misterioasă, m-am trezit și eu că aștern pe hârtie versuri de poezie creștină. Iată unele grupate într-o poezie în stilul marelui idealist:

### *Sunt Cel ce sunt*

Sunt Pâinea vieții ce-am venit să vă ridic din moarte,  
Sunt Bob zdrobit și măcinat; sunt Cel venit să poarte.  
Sunt Trupul frânt și închinat, sunt Jertfa din altare.  
Sunt sânge scurs pentru păcat, sunt Miel pentru iertare.

Mâncăți copii, Mi-e trupul tot ospăț de pomenire,  
Beți vinul roș', că-n sânge sfânt e saț pentr-omenire.  
Mâncăți și beți, din răni ce mor, luați viață pentru viață;  
Din Leul mort, în stup cuprins, gustați și luați dulceață.

M-am coborât din cer la voi în dar și-n offerire,  
Mâncăți și beți, primiți și luați, sunt pentru ispășire.  
Veniți cu toți, sunt din destul, e loc pentru oricine.  
Eu chem și-aștept, iubesc și plâng, Mă frâng și pentru tine.

Nu vreau să pierd, vreau să întorc, sunt pentru mântuire,  
Sunt Staul pentru cel pierdut, sunt Ușă de iubire.  
Mi-e trupul frânt ca să intrați și-s stors pentru spălare.  
Sunt și Păstor, sunt și Cuvânt, sunt pentru închinare.

Din veșnicia fără timp, M-am rupt pentr-o clipită

Și-am coborât din infinit în lumea cea finită.  
Sunt totuși Eu, sunt necuprins, sunt Dumnezeu prin Sine,  
De nu veniți, rămân și sunt; pieri-veți în rușine.

1985



## 92. Petru Popovici

4 Decembrie 2002. Ieri m-am întors de la Toronto, unde a avut loc logodna fetei mele mai mari, Christine, cu Valer Monafu. Mama lui, ajunsă acolo din România, n-a primit viză pentru a veni la Los Angeles, așa că ne-am imbarcat toată familia și am zburat să pecetluim o „logodnă internațională.“

Revenit acasă, am răsfoit vraful de corespondență și am deschis înfrigurat o scrisoare de la fratele Petru Popovici. M-am temut să nu-mi vestească ceva rău, ... m-am bucurat anticipând ceva bun ...

Pentru că n-am permisiunea dânsului să o public, mă voi mărgini să vă împărtășesc doar una din metaforele care, din cât îl cunosc eu, l-au caracterizat în toată activitatea lui.

„M-am străduit toată viața să așez hrana în ieslea de jos a oilor, nu în cea înaltă a boilor. Dumnezeu m-a trimis să dau hrană oilor. Pe boi să-i păstorească alții ...“

Remarca era pentru cei care ne-au reproșat mereu lipsa de „nivel academic“ din mai toate scrierile noastre.

Scrisoarea fratelui Popovici mă încuraja să continui să stăruiesc în lucrarea pentru cei mici și mulți, nu pentru cei mari și puțini la număr. Cuvintele unui om aflat la capăt de drum ... cuvinte asemenea unui testament duhovnicesc ... un manifest pentru smerenie ... Citirea lor îmi aduce în minte ecoul unei alte întâmplări. Pe undeva prin satele cu biserici mici, un tânăr seminarist venise să predice. Când i-a venit vremea, s-a ridicat curajos la amvon de pe banca pe care stătuse până atunci lângă bătrânul adunării. Ochii îi erau numai flăcări, inima semeață, tonul vocii sigur de el și cumva parcă ... prea plin de el însuși. Ascultătorii erau oameni simpli, iar tânărul venit de la Seminar fusese crescut într-o biserică mare „de la oraș“. Îi privea „de sus“, anticipând deja aprecierile entuziaste de la urmă. Numai că n-a fost să fie așa ...

După numai câteva minute de predică parcă s-a „rupt firul“. Au început să-l treacă toate transpirațiile și privirile i s-au împăienjenit. Vorbirea a început să i se poticnească, picioarele i

s-au înmuiat, tonul voci a scăzut. A dus-o totuși până la capăt, un capăt leșinat asemenea unui balon care a făcut „fâsssss” și, după un „Amin” precipitat, a aterizat desumflat pe bancă, alături de bătrânul adunării. Acesta l-a privit blând și i-a rostit alene, dar dintr-o foarte mare și încercată înțelepciune:

„Vezi, dacă te-ai fi suit la amvon cum te-ai coborât, ai fi coborât acum de acolo așa cum te-ai urcat!”

Vorbele erau o variație pe tema: „Mândria vine înaintea căderii”, sau „Celor smeriți, El le dă har.”



### **93. Vasile Brânzei**

Vestea a venit peste noi ca un trăznet: tata are cancer la prostată! Ne-am obișnuit ca părinții noștri să fie veșnici ...

Năuceala mea și potopul de lacrimi a fost contrabalansată de liniștea și bucuria lui: „Ce vă prăpădiți atâta cu firea? Eu sunt pregătit de mult pentru asta! Pentru mine, de-acum începe partea frumoasă a vieții. Mă îndrept spre casa cerească. I-am spus Domnului de mult că sunt gata. Mamă-ta este deja acolo, părinții mei sunt acolo, Domnul Isus este acolo! Mă pregătesc să merg acasă.”

În zilele următoare, l-am urmărit mai duios cu privirea, căutând să mi-l întiparesc durabil pe retină, să-l mai pot vedea și atunci când n-o să ne mai fie prin preajmă. Se plimba prin casă fluierând voios cântări optimiste, se îmbraca dichisit și se pieptăna cu atenție. Scena mi-a adus aminte o întâmplare citită undeva. Un turism american a ajuns în vizită la unul dintre vestiții rabini ai Poloniei, Haiym. Când a intrat în casă a observat cu uimire că rabinul trăia într-o singură cameră, plină de cărți și că singura mobilă era o masă și un scaun în mijloc.

„Bine, dar unde vă este mobila?” , întrebat turistul.

„Dar a ta unde este?” i-a răspuns rabinul.

„Eu nu sunt decât în vizită pe aici”, s-a justificat turistul.

„Și eu, dragul meu, și eu ... tot la fel”, a spus liniștit rabinul.



### **94. Petru Popovici**

L-am avut iarăși printre noi în 9 Februarie 2003. A venit la o nuntă, dar a rămas să sărbătorească alături de noi cei 20 de ani scurși de la plantarea bisericii în Hollywood. Parcă mai ieri m-a

întâlnit la Kitchener, Canada și mi-a spus: „Dacă vrei, vino să vezi lucrarea din California. Avem nevoie de un om acolo.“

Am venit în iarna lui 1983, iar în primăvară m-am mutat definitiv în Los Angeles. Dânsul m-a sfătuit să merg și la San Francisco și să văd biserica rămasă fără păstor prin moartea fratelui Boțan. M-am dus, am văzut biserica de acolo, dar am ales să rămân în Los Angeles, alături de fratele Popovici:

„Știți, eu n-am fost păstor în țară. N-am experiență. Dacă dau de probleme în San Francisco, mă înec singur. Prefer să rămân aici și să învăț de la dumneavoastră, iar dacă dau de probleme, am să strig: „Ajutor!“ și veți veni repede să ne scoateți din impas.“

Așa am spus și așa a și fost. Dumnezeu m-a răsplătit pentru atitudinea mea de „ucenic“ și mi-a făcut parte să cresc în anii de pastorală la umbra unor giganți ai lucrării creștine: Petru Popovici, Richard Wurmbbrand, Simion Cure, Liviu Olah.

La început, fratele Petru Popovici a împins un grup de 27 de membrii din biserica lui să vină cu mine și să formeze nucleul noii biserici din Hollywood. Peste alți trei ani, dânsul avea să împingă încă 50 de membrii să ni se alature pentru a forma o biserică în Orange County, biserica păstorită de dânsul în Bellflower rămânând să acopere aria lui Los Angeles County.

După principiul plantării de noi biserici, „ne-am împărțit, fără să ne despărțim“ și am rămas, așa cum am repetat-o în nenumărate ocazii de-a lungul anilor, „o singură biserică, dar care se adună în două locuri diferite din motive misionare.“ Lucrul acesta s-a văzut din faptul că biserica Bellflower mi-a plătit jumătate din salariu în primul an de activitate, s-a văzut din nenumăratele servicii comune și s-a văzut din faptul că acum, la aniversarea celor 20 de ani scurși între timp, cele două biserici au venit iar să se adune împreună și să-I mulțumească Domnului pentru harul Lui dăruit unor români plecați de acasă și ajunși tocmai la capătul pământului.

La serbarea de aniversare au participat și Liviu Țiplea, prietenul meu și păstorul de astăzi al bisericii din La Habra, fostă în Bellflower, Pavel Nicolescu, invitatul nostru de la New York și Paul Dan, trimisul nostru misionar în România.

Predica de bază a avut-o însă fratele Petru Popovici, iar ocazia i-a prilejuit o rememorare a anilor de inițiative misionare, o reverie în atmosfera unor împliniri personale și colective. Slăvit să fie Domnul pentru toate!

Privindu-l și ascultându-l pe fratele Petru Popovici, am căutat să recapitulez cele învățate de la dânsul. Am revăzut cele cinci mari principii care i-au înlesnit lucrarea și l-au propulsat în fruntea unei generații de slujitori ai lui Dumnezeu.



În primul rând a fost sincer și cinstit cu sine însuși. Niciodată nu l-a părăsit sentimentul unei totale nevrednicii care l-a împins să se agațe întotdeauna de puterea și prezența lui Dumnezeu alături de sine. După propria lui mărturisire, fratele Petru Popovici a fost „un om neisprăvit“. N-a terminat nici măcar Seminarul ... Asta l-a făcut să muncească pe brânci toată viața, citind cu sete, scriind cu intensitate, predicând mereu și răspândind „mai mult ca alții“ mesajul despre dragostea și harul lui Dumnezeu în Christos. N-a avut și nici n-a dorit niciodată să aibe o „diplomă“ pe care să o atârne pe perete și care să-i dea sentimentul că „a ajuns“, „a terminat“ ceva. S-a lăsat stăpânit mereu de râvna unuia care „n-a terminat încă“, a unuia care „mai are de făcut ceva“ pentru a-și împlini misiunea.

În al doilea rând, fratele Petru Popovici a fost mereu printre oameni, accesibil tuturor, mereu gata să fie atent și serviabil. Cei care l-au cunoscut personal nu știu nimic despre „marele și inegalabilul Petru Popovici“. Ei l-au cunoscut numai pe „fratele Pitt“, cel mereu cu zâmbetul pe buze și cu flacăra slujirii în inimă.

Citeam nu de mult despre un om care a cerut să fie primit printre învățătorii de Școală duminicală la una din bisericile de aici. Era un om înzestrat cu multe daruri spirituale, mai ales cu o pătrundere ascuțită în sensul și semnificația Scripturilor pentru viața practică. Păstorul bisericii l-a primit cu bucurie și i-a spus:

„Dacă vrei să începi să-i înveți pe oameni trebuie mai întâi să stabilești bune relații cu ei. Du-te pe la ei pe acasă, scoate-i pe câțiva la o masă în oraș sau la o excursie în aer liber. Caută să devii ca unul din ei, altfel nu-i vei putea convinge că ești doar un „om obișnuit, dar care are un Dumnezeu neobișnuit.“

Cel vizat a ascultat fără nici un entuziasm sfatul păstorului. Părea nemulțumit. Într-un târziu, a răspuns:

„Am cincizeci de ani. N-am vreme de iarbă verde. Eu vreau să țin studii cu ei. N-am timp de pierdut în chestii „sociale“. N-am nevoie de prietenia lor. Am nevoie doar de atenția lor.“

Păstorul i-a răspuns: „Caută în altă parte. Nu în biserica noastră. Cine n-are timp pentru inima noastră, n-are drept nici la atenția noastră.“

În al treilea rând, fratele Popovici a fost întotdeauna gata să lucreze nevăzut și neapreciat de alții. Există unii care sunt harnici numai în lucrările care se fac sub reflectoarele scenei publice. Ei caută mai mult slava popularității, decât slujirea Marelui Stapân.

Pe fratele Pitt l-am găsit într-o dimineață băgat jumătate sub un „compozer“ stricat. Era plin de vopsea tipografică și tare necăjit că nu poate drege mașinăria aceea îmbătrânită de ani și depășită de tehnologie. M-am oferit să-l ajut, dar mi-am dat

seama că nu mă pricep nici pe jumătate să fac ceea ce făcea dânsul. Când le învățase pe toate?

„Nevoia te învață, frate Daniel, nevoia ...“

Nevoia asta îl învățase să fie și tipograf, și tehnician radio și tehnoredactor și cumpărător de materiale și cărauș și ... femeie de serviciu. N-a fost niciodată vreo slujbă prea mică sau prea neplăcută pentru a o face. Nu s-a mulțumit să se protăpească doar la amvon, în fruntea bisericii, ci a știut să se coboare la munca nevăzută și neapreciată a „neesențialelor strict necesare.“ Și-a trăit viața în fața unei singure audiențe: aceea a ochilor lui Dumnezeu. De aceea, nimic n-a fost lipsit de valoare sau nevrednic de răsplată.

Îmi aduc aminte că m-am supărat odată în fața unui vraf de pagini deja aranjate pentru legătorie în care am găsit o eroare care le făcea imposibil de folosit. Mă durea toată munca și timpul irosit degeaba. M-a bătut pe umăr și mi-a spus pârintește, cu un glas cald și vesel: „Fii liniștit că nimic nu-și pierde răsplata de la Domnul. El va răsplăti chiar și munca aceasta care nu se vede și nu va fi de folos altora. Dumnezeu vede inima și răsplătește dorința ei sinceră.“

În al patrulea rând, fratele Petru Popovici a fost gata să se dea la o parte. Foarte rar l-am văzut luptând cu ambiție pentru ceva. Convingerea lui a fost că singurul strict esențial în lucrarea lui Dumnezeu este Dumnezeu însuși. Noi, toți ceilalți, suntem dispensabili. Această convingere l-a făcut să nu accepte decât foarte rar funcții de conducere în Asociație. A preferat poziții de lucru, la revista Asociației sau la Calendarul Școlii Duminicale.

Când s-a hotărât să se retragă de la Belflower și să plece la Sacramento, m-am dus la dânsul acasă și l-am întrebat: „De ce?“

Mi-a răspuns: „Frate Daniel, simt că mi-am încheiat mandatul dat de Domnul aici. Eu n-am bătut niciodată cu pumnul în masă ca să fiu ascultat. Nu mi-am impus punctul de vedere. I-am lăsat pe alții să vorbească mai întâi, iar eu am tras concluziile la urmă. Dumnezeu a făcut ca vorbele mele să fie primite și acceptate de ceilalți. Autoritatea vine de la Domnul. Acum, aici nu mai este așa. Este semn că trebuie să mă retrag în altă parte și să vină un altul. Dumnezeu vrea să dea autoritatea Sa altuia, nu mie.“

Paradoxal, această poziție i-a adus peste ani o poziție de autoritate pe care nu o are nimeni dintre păstorii în viață. L-am văzut printre noi iarăși și m-am uitat la oamenii care-l ascultau în sala bisericii. Cuvintele dânsului erau ca loviturile unui ciocan plecat să despice stâncă. Inimile erau cercetate și răspundeau cu

interes la intensitatea celui care le predica. Fratele Petru Popovici le vorbea „ca unul care avea putere“.

În al cincilea rând, fratele Pitt a fost „credincios în lucrurile mici“. Ocaziile mari pentru a face bine altora vin rar, dar cele mici ne înconjoară toată ziua.

Îmi aduc aminte că mi-a povestit cum, la începutul lucrării sale în Los Angeles, Biserica nu i-a putut oferi un salariu și a trebuit să se angajeze la o companie ca lucrător necalificat. L-au pus să stivuiască niște cartoane care ieșeau în mare viteză de la o mașină de presat și să le transporte cu un cărucior până la un loc de unde erau preluate de o altă mașină din fluxul tehnologic. Pedant și iubitor de frumos până la amănunt, fratele Pitt ținea cu tot dinadinsul ca stiva de cartoane să fie mereu „aliniată la mare fix“ pe cărucior. Această pasiune pentru amănunte i-a adus o neașteptată promovare. Supraveghetorul de secție l-a văzut cu câtă grijă și pricepere așează cartoanele pe cărucior și l-a trecut să lucreze pe o mașină unde efortul fizic era cu mult mai mic! Se cerea însă mare atenție și pricepere la ... aranjarea cartoarelor care urmau să fie tăiate de lama unui cuțit automat.

Majoritatea oamenilor uită că toate marile călătorii sunt făcute din pași mici și, din nerăbdare, ar dori să sară dintr-o dată tocmai la capătul drumului. Fratele Pitt a fost dintre puținii care a știut că amănuntele sunt cuburile din care sunt construite toate construcțiile mărețe ale lumii, iar cine vrea să o scoată cu bine la capăt, trebuie să fie foarte atent la fiecare ... cubuleț! Orice lucru care merită să fie făcut, merită să fie făcut foarte bine!

Atenția față de amănunte și pasiunea pentru un lucru bine făcut a fost manifestată de fratele Pitt și în legăturile cu oamenii. La dânsul, „relațiile“ au fost întotdeauna mai importante decât „realizările“. Într-o companie pornită pe productivitate, relațiile sunt întotdeauna trecute pe locul doi. Prioritate au realizările. Nu contează dacă șeful ține la muncitori. N-are importanță dacă muncitorii lucrează bodogănind și pleacă nemulțumiți acasă. Producția să meargă! În Biserica lui Christos, ordinea este inversă. Relațiile sunt mai prețioase decât realizările. Relațiile ilustrează și formează caracterul nostru, singura „realizare“ pe care o vom lua cu noi în veșnicie. Toate celelalte, clădiri mari, cărți, reviste, stații de radio sau grădinițe de copii și spitale vor rămâne aici. „Ce facem“ este treaba lui Dumnezeu. „Cum facem“ este responsabilitatea noastră! Faptele bune au fost pregătite mai dinainte. Rămâne însă ca fiecare dintre noi să vegheze la felul în care trecem prin ele. Nici un slujitor al lui Dumnezeu n-ar trebui să creadă că are dreptul să fie într-o biserică mai mare, dacă el nu reușește mai întâi să fie o binecuvântare pentru o biserică mică!